

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ YIKARAK HALKIN KURTULUŞU GERÇEKLEŞECEK!

Zira gerçek kurtuluşun yani devrimin adeta iğdiş edildiği, iyileştirmelerin devrime ikame edildiği tasfiyecilik şartlarının da politik taktiklerden daha çok devrimin temel ilkelerine odaklanmak, onu güçlendirmek asil meseledir. Kuşkusuz bu durum her çatışmadan ve çelişkiden faydalanmayı, o çatışma ve çelişmeyi derinleştirmeyi, bunu pekiştirmeyi ve bunları devrimci siyaseti geliştirmek için kullanmayı ihmal etmeye neden olmamalıdır. Ancak tüm bunlar için de halkın bağımsız eylemini örgütlemek, halkı hemen her düzeyde örgütlenmeye seferber etmek olmazsa olmazdır

KOLEKTİF DOĞRULTU

Sınıflar Mücadelesi Tüm Devrimlerin Kaynağıdır

Sınıf Mücadelesine Sıkıca Sarılalım ve Ondan Öğrenelim

SAYFA 12-13

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

3 AĞUSTOS-17 AĞUSTOS 2022 ■ SAYI: 117 ■ FİYAT: 5 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

Kriz, Savaş, Yoksulluk İSYAN ETMEK MEŞRUDUR!

EMEK

4

RÖPORTAJ

6

KADIN

16

İŞÇİ SINIFI CESARET KAZANMALI

Bakan Bilgin her yerde toz pembe tablolar yaratıp sendikalara mavi boncuk dağıtırken işçiler ise ağır sömürü ve çalışma koşullarına karşı mücadele yolları arıyorlar. Bakan Bilgin'i ayakta tutan ve onun bu misyonunu yerine getirebilmesini sağlayan temel faktörün başta Türk-İş olmak üzere sendika bürokrasisi olduğunu unutmamalıyız.

"YASAKLARI AŞMAYA DEVAM EDECEĞİZ"

Halkın sesini ifade edebilecek unsurların da sesini kısımaya çalıştıklarını görüyoruz. Bizden ziyade, sesi olmaya çalıştığımız, acılarını, yoksulluklarını, sevdalarını ifade etmeye çalıştığımız halkın sahnesi kapatılıyor. Halkın alanları sınırlandırılıyor.

TOPLUMSAL CİNSİYET EŞİTSİZLİĞİNDE EĞİTİM HAKKI

Doğal olarak kadınlar eğitim hakları için mücadele ederken en başta bu sisteme karşı mücadele etmek zorunda olduklarını bilince çıkararak hareket etmek zorundadırlar. Kadınların kurtuluşu var olana teslim olarak gerçekleşemez. Kadınların kurtuluşu var olan erkek egemen sistemin alaşağı olması ile mümkündür.

QSD: 3 Yoldaşımız Türk Devletinin Siha Saldırısında Şehit Düştü

HABER MERKEZİ- Türk devletinin Kürt ulusal kazanımlarına ve özelde Rojava'ya yönelik saldırıları devam ediyor.

Demokratik Suriye Güçleri (QSD) Genel Komutanlığı, saldırıda Roj, Jiyan ve Barin isimli gerillaların şehit düştüğünü duyurdu.

QSD'nin açıklaması şöyle:

"Özgürlük mücadelemizi ve devrimimizi yok etmek isteyen Türk devleti ve çeteleri, her gün saldırılar gerçekleştiriyor, bölgemize dönük imha ve soykırım konsepti yürütüyor, büyük bedeller vererek kurduğumuz demokratik ulus sistemini hedef alıyor. Türk devleti ve çeteleri, devrimci kadınların öncülüğü sayesinde kazanılan Rojava Devrimi ve kazanımlarını hedef alıyor.

"Koalisyon güçleri de en az Türk devleti kadar bu saldırılardan sorumludur. Tehdit ve saldırılara karşı sessiz kalmayacağız. Saldırıya cevabımız işgali yenmek, Rojava ve Kuzey ve

Doğu Suriye'nin özgürlüğünü garanti altına almak olacaktır.

"İşgalci Türk devleti ve çeteleri, 22 Temmuz'da Qamışlo yolunda bir arada SİHA saldırısı düzenledi. Saldırıda QSD'ye bağlı YAT komutanlarından Jiyan Tolhildan, komutan Roj Xabur ve YAT üyesi Barin Botan görevleri başındayken şehit düştü. Tüm Kuzey ve Doğu Suriye halkına, Kürt halkına ve QSD'ye başsağlığı diliyoruz. Şehitlerin intikamını alma ve işgali yeneceğimiz sözünü yineliyoruz.

'İNTİKÂMLARINI ALACAĞIZ'

"QSD güçleri olarak, Jiyan komutan, Roj komutan ve yoldaşımız Barin'in ailelerine başsağlığı diliyoruz. Bir

kez daha söylüyoruz; şehitlerimizin intikamı mücadele yeminimizdir. Komutan ve yoldaşlarımızın intikamını özgürlük düşmanlarından ve devrimci kadın düşmanlarından alacağız. Jiyan komutan, Roj Komutan ve yoldaş Barin nasıl Kuzey ve Doğu Suriye ve Rojava'nın özgür geleceği için mücadele ettiyse, emek verdiyse ve çalışma yürüttüyse, bizde onların mücadele ve emeklerinden aldığımız güçle ve yoldaşlık sözüyle mücadele edeceğiz. Şehitlerin mirasının devamımız, halkımıza, toprağımıza ve devrimimize yönelik hiçbir tehdit ve işgal saldırısını kabul etmeyeceğiz. Kazanana kadar her türlü saldırıya karşı duracağız ve şehitlerimiz intikamını alacağız."

Yıldırım ve Balaç'ın Sağlık Durumu Kötüleşiyor

HABER MERKEZİ- Ankara'da, Sincan Kadın Hapishanesi'nde tutsak bulunan eski öğretmen Sibel Balaç ve 6 yılı aşkın süredir tutsak olan Gökhan Yıldırım ölüm orucunu sürdürüyor. Balaç açlık grevinin 223'ncü gününde, Gökhan Yıldırım ise 217... Yıldırım ve Balaç'ın sağlık durumları gün geçtikçe kötüye gidiyor. Ailelerin anlatımına göre eylemciler kalem tutamıyor, ağız içi yaraları var ve artık yürüyemiyorlar.

'AĞRILARINDAN DOLAYI YAZI YAZAMIYOR'

Gökhan Yıldırım şu an 42 kiloya düşmüş durumda. Ağrıları artan Yıldırım'ın ağabeyi Gökhan Yıldırım, kardeşiyle hapishanede kısa zaman önce görüştü. Yıldırım, kardeşinin artık yürüyemediğini vurgulayarak şunları söyledi: "Gökhan'ı yanıma tekerlekli sandalyeyle getirdiler. Elleri ve ayaklarında morluk vardı. Burnunun çevresinde kızarıklıklar ve ağız içinde yaralar mevcut. 'Eklem ağrılarım var,

geceleri uyuyamıyorum' dedi. Vücut direnci tamamen düştü. Kasları eriyor."

Kardeşinin yetkililere bir çağrısı olduğunu belirten Yıldırım, "Gökhan, 'Bizimle temasa geçsinler. Taleplerimizin kabul edilmesi için bizimle görüşsünler. Sonuna kadar grevimize devam edeceğiz.' dedi. Bizim de aile olarak taleplerimiz geç kalınmadan yetkililerin bir an önce harekete geçmeleri" diye konuştu.

SİBEL BALAÇ 46 KİLOYA DÜŞTÜ

Bir diğer açlık grevi eylemcisi Sibel Balaç ise 46 kiloya düştü. Balaç sadece bir ay içerisinde 9 kilo verdi. Kızıyla dün telefonla konuşan anne Nuray Balaç şunları dedi: "Kızımın hızlı kilo vermesinden dolayı cezaevindeki yetkililer bile telaşlandı. Ben evladımın bir an önce serbest bırakılmasını istiyorum. Hak aramak suç mu? Kızımı haksız yere içerde tutuyorlar. Ben evladımı kaybetmek istemiyorum."

Şahintepe Halkı Rantsal

Dönüşüme Karşı Açıklama Yaptı

İSTANBUL- Şahintepe halkı kentsel dönüşüm adı altında yapılan saldırılara karşı basın açıklaması düzenledi.

Haziran 2022'de Başakşehir Belediyesi; 1542, 1543, 1554, 1606, 1540, 1564, 1617 numaralı adalarda yapacağı 'kentsel dönüşüm' için Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'ndan tam yetki alarak 1543 adada inşaata başladı. Mahalle halkı da bu saldırılara karşı çağrı yaparak bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasının yapılacağı yer olan İskender Esmâ Camii önüne basın açıklaması öncesinde polis yığınağı yapıldı.

HDP'li vekil Züleyha Gülüm ve CHP'li Özgür Karabat da basın açıklamasına katıldı. Evleri elinden alınmak istenen gecekondulu sahipleri söz aldı. Söz alan bir mahalleli 'Elektriğimizi, doğal gazımızı, suyumuzu keseceklerini söylüyorlar. Biz de kabul etmiyoruz. Ben yerimden memnunum.' dedi.

Alınan sözlerin ardından okunan ba-

sın açıklamasına "Bizler yıllarca; yok sayılan, 'kaçak' olarak nitelendirilen, elektrik, su ve doğalgaz gibi temel ihtiyaçlardan dahi yoksun bırakılan Şahintepe halkıyız. Çamurlu yollardan işe gitmek zorunda olan, çocukları rencide olmasın diye okula giderken ayağına poşet bağlayan Şahintepe halkıyız. Bizler, Türkiye'nin çeşitli yerlerinden gelerek, bu mahalleyi inşa eden, güzelleştiren, yaşanabilir hale getiren ve unutulmayacak komşuluklar kuran Şahintepelileriz." denilerek başlandı.

Şahintepe mahallesinin riskli alan denilerek ranta açılmak istendiği belirtilen açıklamada "Buradaki yapıların İstanbul'un birçok yerindeki yapılarından daha sağlamdır. Birçoğu iki katlı ve bahçeli yapıdır. Bizler bu 7 adanın riskli ilan edilmesinin altında yatan nedeni tek bir şeyle açıklamaktayız: onun adı da ranttır." denildi.

Şahintepe halkı "Tek bir kişi de kalsa onla birlikte mücadele edeceğiz." diyerek basın açıklamasını sonlandırdı.

POLİTİK GÜNDEM

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ YIKARAK HALKIN KURTULUŞU GERÇEKLEŞECEK!

Faşist diktatörlüğün dümeninde bulunan AKP-MHP bloğu emperyalist sermayenin yarı-sömürge yarı-feodal sistemlerde neden olduğu ağır tahribatın ve bu sermayenin ekonomik krizinin devamı olarak yaşanan buhranda süreci yönetmeye çalışıyor. Ekonomik buhranın tüm politik ilişkileri ve denklemleri de bozması ve bu alanda da bir krize yol açması genel geçer bir yasadır. Faşist diktatörlüğün uzun zamandır içinden çıkmadığı, bu yasadaki kaynaklanan politik krizi kökleşmiş, belirginleşmiş olarak devam etmektedir. Muhalefetin uzun bir zamandan sonra gündem belirleyen bir güce erişmesi, egemen bloğun onun karşısında ve daha da önemlisi gerçeklik karşısında zayıfladığının bir göstergesidir. Yönetmekteki başarısızlık ve bunun derinleştirdiği klikler arası çatışma ve mücadele iktidar bloğunun aleyhine ilerlemektedir.

Krizin çok saçaklı olduğu böylesi durumlarda faşizmin süreci yönetme biçimi de esasta daha fazla saldırganlıktır. Verili politik dengeleri korumak, sürdürülebilmek ve krizin kendi üzerindeki faturasını hafifletmek için baskı mekanizması devreye girer. Bu mekanizma toplumun tüm kesimlerine düne göre daha fazla uygulanır. Ulusal ve uluslararası duruma, genel politik iklimin ve çelişkilerin boyutuna uygun olarak bu baskı mekanizması şekillenir.

Emperyalistler arası çelişkinin yoğunluğu, bu yoğunluğun yarattığı saflaşma ve konumlanış, bileylenen savaş baltaları, pazar alanlarına yönelik hevesler baskı mekanizmasının dozu açısından güçlü ve yönlendirici etkiler olarak karşımıza çıkar. İçinden geçtiğimiz süreç, özellikle Ortadoğu'da uzun süredir devam eden savaş iklimi, Kuzey Afrika, Kafkasya ve Ukrayna'ya kadar uzanan emperyalist kışkırtma, işgal girişimleri ve işgaller uluslararası ölçekte faşizmin baskı mekanizması için çok uygun bir iklim anlamına gelmektedir. Tüm bu süreçlerin bir parçası ya da uzantısı olan Türk egemen sınıfları, ekonomik ve siyasi krizi yönetmek için içeride ve dışarda saldırganlığı tırmandırma, saldırganlık tehdidini sürekli diri tutma üzerine kurmuştur. Emperyalistler arası çelişki ve çatışmanın derinleşmesi, sorunlu tüm alanlarda gerginliklerin ortaya çıkması Türk egemen sınıflarını daha güçlü rol alma, çıkarlarını bu fırsattan yararlanarak büyütme yoluna sokmuştur. Özellikle Irak Kürdistanı ve Suriye Kürdistanı üzerinden bu açık

hevesini somut işgal girişimine büründürmekte, her fırsatı bu işgali statü-koya çevirme ya da genişletme aracı olarak kullanmaktadır.

Bu yönelimini hayata geçirmek ve kitlelerin yaşadığı tüm yoğun çelişkiye, sorunlara rağmen yönetme aracı olarak ise kuruluş felsefesinde yer alan Türk-İslamcılık temelini oturmuş iki temel ideolojik argümanı kullanmaktadır. İslamcılıkta "ikna edici AKP", Türklükte ise "ikna edici MHP" korelasyonu söz konusudur. Ki millet ittifakı içinde de kendini ispatlamış temsilciler hazırda bulunmaktadır. Şovenizm her durumda güçlü bir argüman olarak kullanılmaktadır. Tüm sorunlar dışardaki nedenlerle açıklanmakta ya da "Allah'ın hikmeti" olarak sunulmaktadır. İç ve dış politikada Kürt ulusuna ve Kürt ulusal hareketine yönelik inkâr ve imha savaşı Türk şovenizminin köpürtülmesinde en işlevli toplumsal çelişkidir.

Türk şovenizmi, devletin "bekası" için toplumsal destek işlevi de gören karşıtlık Kürt ulusal sorudur. Türk hâkim sınıfları hem içeride hem de dışarda güvenlik kodlamalarını, beka sorununu uzun zamandır bu meseleye bağlamıştır. Tüm toplum kesimlerini bu karşıtlık üzerinden şekillendiren bir ana yönelim söz konusudur. Bu ona hem politik ve askeri saldırganlık için hareket kabiliyeti kazandırıyor hem de şovenizmle zehirlenmiş ve toplumsal bilinci felç edilmiş geniş bir kesimi yönetme kolaylığı sağlıyor. Böylece Kürt ulusal hareketini kuşatmaya alarak yok etme ya da ehlileştirme seçenekleri arasında tercihe zorlamayı ummaktadır.

Kuşkusuz işçi sınıfını, emekçileri sadece bu sorun üzerinden parçalayan, bu şekilde yönetmeye çalışan bir durum söz konusu değildir. Kitlelerin emperyalizmden kaynaklanan sorunlara olan tepkisini de gerçeğin üstünü örtterek, parçası olduğu sorundan kendisini dışına atarak, gerici karakterli bir şovenizmle manipüle etmektedir. Suriyeli ve uzak Asyalı göçmenler üzerinden de "bahşetme" ve "karşıtlık" temellerine oturmuş ikisi de şovenizmi besleyen bir siyasi hat izlemektedir.

Tarihsel bir sorun olan ezilen inançlar meselesi de faşizmin çok sık kullandığı ve her an elinde bulundurduğu bir yönetme aracıdır. Son süreçte alevi inancının kurumlarına yönelik saldırılar ve bu saldırıların protesto edilmesine yönelik kolluk güçlerinin sınırlayıcı ve saldırgan tutumu egemen sınıfların saldırganlık dozunu arttıracığına dair

belirtilerdir.

Yaşanan ekonomik ve siyasi kriz faşist klikler arasında yeni politik denge arayışlarını arttıran bir faktördür. Güç dengelerinin değişimine dair arayışlar arttığı gibi, mücadele de keskinleşmektedir. Ortadoğu'da yaşanan büyük çaplı çatışma ve gerginlik, devamında Ukrayna'da Rus işgali ve NATO-ABD'nin savaş kışkırtıcılığı, yine Çin'i kuşatma siyaseti ve onun için varoluşsal bir mesele olan Tayvan sorununun kaşınması ya da ABD'nin Trump döneminde gündeme getirdiği "Tek Çin siyasetinin gözden geçirilmesi" siyaseti ve aynı süreçte Sırbistan ve Kosova sınır gerginliğinin patlaması dünyanın zaten büyük olan politik krizinde çarpan etkisi yaratmaktadır.

AKP-MHP bloğu bu krizlerin her birini "güçlü devlet" imajını besleyecek ve Türk egemenlerinin genel yönelimini hayata geçirecek, onların çıkarlarına hizmet edecek şekilde kullanma avantajına sahiptir. Bunun yanında büyük ekonomik krizin egemenler için kârlılık oranlarında yarattığı kayıpları işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele ve hareketini, hak arayışını törpüleyerek faturayı kolayca emekçilere yıkan ekonomi politikasındaki işlevlilik de ona bir avantaj olarak dönmektedir. Bu durum ve gelişmeler hâlâ AKP-MHP için, güç kaybetse de esas güç olmayı sağlayan faktörlerdir. Buna rağmen Millet ittifakını oluşturan faşist blok ekonomiyi ve siyasi süreci yönetmekte zorlanan hâkim bloğu kitlelerin günbegün dolup taşan öfkelerini bir kaldırıca çevirerek politik güç devşirecek rotada ilerlemektedir. Bu blok efendilerine temel yönelimin esasta sürdürüleceğine dair taahhütler vererek krizli ortamdan gücü eline geçirmek için faydalanmaya çalışmaktadır.

Son süreçte asgari ücretin revize edilmesi, ücretlilere zam, KYK borç faizlerinin silinmesi, otomobilde vergi indirimleri gibi bir dizi meselede tavır ve tutum alma çağrısı yapan Kılıçdaroğlu bu pratik sorunları gündemleştirdi. Kamuoyu inisiyatifin muhalefet lehine değiştiğine bu şekilde ikna da edildi ve "Kılıçdaroğlu söyledi AKP yaptı" sloganı rağbet gördü. Millet ittifakı bıçağın kemiğe dayandığı sorunlar hakkında yaygın ve etkili bir çalışma yapılmaktadır. Bu sayede kayıkçı dövüşünü andıran bu dalaş, "o söyledi bu yaptı" tartışmaları kitlelerin, harekete ve mücadeleye geçmeksizin, parlamento yoluyla, bu faşist sözcüler aracılığıyla hak kazanabileceği şeklinde yalancı ve gerici bir politik iklimi dahil olması sağlanmaktadır.

Faşist kliklerin "amansız" mücadelesi özellikle kitlelerin yakıcı sorunlarının kaldıraç olarak kullanıldığı, güçlü toplumsal yarılma ve karşıtlıkla zemini gerçekleştirdiğinden bu kliklerin kitleleri kendilerine yedeklemeleri mümkün hale gelebilmektedir. Bu, halkın kurtuluş mücadelesi için ciddi bir tehlikedir. Kitlelerin kendi sorunları için kendi hareketlerini yaratmalarının önündeki önemli engellerden biridir bu.

Bu sorunu besleyen başka ve önemli bir faktör de işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinin nereye ve nasıl yöneleceği ile ilgili oportünizmin yarattığı karmaşa ya da kafa karışıklığıdır. Oportünizm yelkenlerini reformizm ve tasfiyecilikle dolduran bir siyasi çizgiye sahip olagelmıştır. Devrim ve kurtuluş programlarını geriye iten bu çizgi iyileştirme amaçlı türlü taktiklerle özellikle ileri kitleleri manipüle etmektedir.

Halk güçlerinin ilerici birikimini içeren bir dizi mücadele halihazırda gerçekleşmeye devam etmektedir. Kürt ulusal mücadelesi bunlardan birisidir. Yine çeşitli güçlerin ittifakları, "parlamento içi solun" kamuoyu oluşturan çıkışları vs. söz konusudur. Her bir mücadelenin kendi sloganları, hedefleri vs. vardır. Komünistler ne bu mücadelelerin slogan ve kavramlarına, ne egemen sınıf kliklerinin kendi içlerindeki tanım ve yaklaşımlara angaje olabilir. "Faşist diktatörlük rejimine karşı mücadele" yerine "Faşist şefe, diktatöre, tek adam rejimine" gibi sorunun esasını örten, faşizmin gerçekliğini karartan sloganlara prim verilmemelidir. Komünistler tam ve kesin kurtuluşu içeren, tarihsel ve siyasi gerçekliği tam karşılayan yaklaşımını titizlikle koruyacaktır. Zira gerçek kurtuluşun yani devrimin adeta iğdiş edildiği, iyileştirmelerin devrime ikame edildiği tasfiyecilik şartlarında politik taktiklerden daha çok devrimin temel ilkelerine odaklanmak, onu güçlendirmek asıl meseledir. Kuşkusuz bu durum her çatışmadan ve çelişkiden faydalanmayı, o çatışma ve çelişmeyi derinleştirmeyi, bunu pekiştirmeyi ve bunları devrimci siyaseti geliştirmek için kullanmayı ihmal etmeye neden olmamalıdır. Ancak tüm bunlar için de halkın bağımsız eylemini örgütlemek, halkı hemen her düzeyde örgütlenmeye seferber etmek olmazsa olmazdır. Devrimin stratejisi olan Halk Savaşına bağlanmış güçlü ve yaygın çalışma asıl görevimiz olmalıdır.

İŞÇİ SINIFI CESARET KAZANMALI, BÜROKRASIYI PARÇALAMALI!

Geçtiğimiz haftalarda uzaktan çalışma ve iş sağlığı üzerine bir panele katılan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Bilgin, yeni teknolojiler ve bilgi üretim süreçlerinden bahsederek 12-14 saat çalışma sürelerinin geride kaldığını iddia etti ve 8 saatlik çalışma süresinin eleştirilmesi gerektiğini belirtti. İngiltere'deki 4 saat çalışmaya dayalı pilot uygulamalara değinen ve 25 yıl sonra 6 saat ya da daha az fiili çalışmanın devreye gireceğini iddia eden Bilgin, konuşmasını her zamanki gibi sol tandanslı soslarla süslemekten

de geri kalmadı. 8 saatlik iş günü mücadelesine, Chicago'ya ve 1 Mayıs'a gönderme yaptı. Bu toz pembe söylemlerin arkasında, işçi sınıfını iligine kadar sömürmek için 12 saatleri bulan çalışma süreleri ve bunu uygulayabilmek için her türlü faşist baskıyı devreye koyan bir gerçeklik vardı. Birçok işyerinde günde 10-12 saat çalışmak bir rutin olduğu gibi yasa gereği 8 saat çalışmayı uygulayan işyerlerinde de zorunlu fazla mesailer kaynaklı gerçek çalışma süresi 10 saat ve üzerini buluyor. Tüm işçiler biliyor ki kimi istisnalar dışında 8

saat çalışma bir işçi ailesinin geçimine yetmiyor; aynı ailede ya birkaç kişi çalışmak zorunda ya da bir işçi birkaç kişilik bir iş gücü ile kendini hızlı bir biçimde yok edecek bir köleliğe razı olmak zorunda. Asgari ücretin açıklık sınırının da altında olduğu ve asgari ücretin ülkemiz işçi sınıfının genel ücreti olduğu koşullarda başka türlü de olamazdı. Doğal olarak ne yasaların ne de bu tarz açıklamaların üretim alanının gerçeğiyle uzaktan yakından bir alakası yok.

KRİZ, SÖMÜRÜ VE KURALSIZLIK

Firmaların küçülme bahanelerinin ve işten atma saldırılarının yoğunlaştığı, işsizlik baskısının had safhada olduğu ve çalışabilen işçilerin gün yüzü görmediği bir dönemde Bakan Bilgin'in bu açıklamalarının elbette bir anlamı vardı. Bakan Bilgin'in kişisel profiline ve göreve geldikten sonraki söylemlerine baktığımızda en ırkçı ve faşist noktadaki ideolojik duruşunu işçi ve sendika yanlısı bir tarzla gös-

terdiği görülüyor. Bu yanılla tam bir "nasyonal sosyalist" görünüm sergiliyor. Bilgin'in bu tarzı; siyasi iktidarın, sermayenin, kriz döneminin ve gerici-bürokrat sendikaların bugünkü gerçekliğiyle de uyumluluk gösteriyor. DİSK örneğindeki gibi sol söylemli bürokrat sendikacılığı bir yana bırakırsak bugün özellikle Hak-İş ve Türk-İş sendikalarına damgasını vuran bu özelliktir. Bir yanda devletçi, milliyetçi, muhafazakâr bir ideolojik hat diğer yanda sırf sendikacı olmaktan ileri gelen "işçi dostu" bir görünüm.

Bilinir ki ülkemiz hâkim sınıf temsilcileri, gelişmiş kapitalist ülkelere ya da çok uluslu firmalara özenen, onları öven bir söylem geliştiriyorsa orada kendi komprador çıkarlarına hitap eden bir başlık ya da bir saldırı politikasının ön yoklaması ve hazırlığı vardır. Asalak karakterdeki emperyalist sermayeye dayanan ve ağırlıkla yarı sömürge ülke halklarının ve göçmen işçilerin emeğinden beslenen kimi emperyalist ülkelerin bilgi ve teknolojiyi ileri sürerek işçi sınıfına duyulan ihtiyacı ve çalışma sürelerini tartışma konusu yapması anlaşılırdır. Bu yeni bir hikâye de değildir. Ancak ülkemiz gerçeğinde bunun böyle olmadığını ve olamayacağını herkes bilir. Sermaye büyüyebilmek için artık değer üretmek zorundadır ve artık değer kaynağı sadece ve sadece iş gücü (meta) biçimine indirgenmiş emektir. Bu gelişmiş kapitalist ülkelerde de aynı şekilde geçerlidir. Canlı emeğin ve kendisi de emeğin bir ürünü olan ve o olmadan hayat bulamayan tek-

nolojinin (ölü emeğin) niteliği, kapitalist üretimde işçi sınıfının gerekli veya gereksiz oluşunu değil üretimin nasıl gerçekleştirildiğinin ve sömürü oranının kanıtıdır sadece. Gelişmiş kapitalist ülkeler, çalışma sürelerini masaya yatırıyor bu ancak emperyalist sermayenin ve küresel üretimin bu ülkelerde aldığı ve alabileceği biçimleri gösterir. Bizimki gibi emperyalist sermayeye bağımlı ve komprador nitelikteki ülkelerde ise çalışma süreleri üzerinden oynanacak oyunlara ve artırılacak sömürüye delalettir. Bugün tümüyle kuralsızlığın hâkim

göre söz konusu tarih aralığında 159 grev kararı alındı ve 143'ü yapıldı. Her ay ortalama 14 işçi eylemi gerçekleşti. 111 basın açıklaması, protesto vb. eylem polis tarafından engellendi ve bu esnada 775 işçi gözaltına alındı. Yine bu dönemde 842 işçi cinayeti gerçekleşti, 793 işçi yaralandı, ekonomik nedenlerle 46 intihar girişiminin sonucunda 38 emekçi hayatını kaybetti.

Görüleceği gibi işçi sınıfı hareketsiz değil fakat parçalı bir hareket içerisinde. Diğer yandan ölümler, yaralanmalar, hastalıklar ve yoğun sömürü koşulları içerisinde. Ücretler ve geçinememe o kadar öne çıkmış durumda ki sınıfın diğer tüm ağır koşulları yeterince ilgi dahi çekmiyor. Bugün işçilerin mücadelelerine ek zam talebi, toplu sözleşme talepleri, sendikalaşma eğilimleri, işten atma saldırılarına karşı tepkiler ve tüm bu başlıklarla bağlantılı olarak sendikal bürokrasiye tepki yön vermektedir ve adım adım işçilerin inisiyatifi öne çıkmakta, patronlara ve sendika bürokratlarına karşı koyma cesareti gelişmektedir. Güncel örnekler vermek gerekirse

Kadıköy, Maltepe, Kartal belediye işçilerinin son toplu sözleşme görüşmelerindeki tutumu; TPI Composite ve EFT Tekstil işçilerinin direnişi, inşaat işçilerinin hak arama mücadeleleri, Süleyman Soylu'nun hedef göstermesiyle "güvenlik" gerekçeleriyle İBB'nin işten çıkardığı işçilerin hak aramaları ve daha birçok yerde patlak veren grevler, direnişler bu bilinç ve cesaretin göstergesi niteliğindedir.

Bakan Bilgin her yerde toz pembe tablolar yaratıp sendikalara mavi boncuk dağıtırken işçiler ise ağır sömürü ve çalışma koşullarına karşı mücadele yolları arıyorlar. Bakan Bilgin'i ayakta tutan ve onun bu misyonunu yerine getirebilmesini sağlayan temel faktörün başta Türk-İş olmak üzere sendika bürokrasisi olduğunu unutmamalıyım. Ekonomik mücadele siyallaşmak ve aynı zamanda sendika bürokrasisine yönelmek zorunda. İşte o zaman Bilgin gibi "nasyonal faşist" özentilerin sahte babacanlıkları da ortaya çıkacaktır.

olduğu ülkemizdeki çalışma koşulları daha da esnekleştirilecek, her şey daha da kuralsızlaşacak ve buna bağlı olarak hem ücret sistemi hem de sınıfın örgütlülüğü parçalanacak edilmek istenecek demektir. Bu söylem ve tartışmalar esasta bir saldırı amacı taşısa da kuşkusuz her şeyde emperyalist-kapitalist sistemin bugünkü krizinin etkileri ve yeni arayışlar söz konusudur.

İŞÇİ EYLEMLERİ ARTIYOR

Egemen sınıfların penceresinden ve onların söylemleri üzerinden baktığımızda her şey farklı görülebilmektedir. Her ne kadar o tutum ve sözlerin arka planındaki gerçeği açığa çıkarmaya çalışıyor olsak da söz konusu üretim ve işçi sınıfı ise temel bilgi kaynağı sınıfın kendisi; içinde bulunduğu koşullar ve hareketliliğidir. HDP Emek ve Sosyal Politikalar Komisyonu tarafından 1 Ocak-30 Haziran 2022 tarihlerine kadar derlenen veriler bu konuda bir çerçeve çizmektedir. Buna

ETF İşçilerinin Direnişi Sürüyor

HABER MERKEZİ- Kapatılacağı açıklanan ETF'de direniş devam ediyor. Fabrikayı işgal eden işçilere sabah saatlerinden itibaren DERİTEKS'in örgütlü olduğu Deri Sanayi Bölgesinde yer alan Pirima ve Özkan Kundura işçileri dayanışma ziyaretlerinde bu-

lundu.

İşçileri direnişlerinde yalnız bırakmayan Özkan Kundura işçileri, "Yaşasın sınıf dayanışması", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atarak işçilerle selamlaştı.

İşçilere direniş sürecini anlatan Tuzla Şube Sekreteri Pembe Maden, "İşçiler ve sendika olarak haklarımızı tamamen alana kadar direniş sürdüreceğiz." dedi. Özkan Kundura İş yeri Temsilcisi Filiz Akbayram "ETF'deki arkadaşlarımıza destek olmak için geldik. Arkadaşlarımız fazla bir şey istemiyor, haklarını istiyor umarım alacaklar. Tek başına bir şey kazanamazsın o yüzden biz de işçi dayanışması için buradayız." dedi.

Özkan Kundura'nın ardından direniş alanına Pirima Deri işçileri geldi. "Baskılar bizi yıldıramaz," "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları yinelenirken, işçiler birlikte halaylar çekti. Pirima Deri İşyeri temsilcisi Satılmış, "Biz Pirima işçileri olarak ETF'deki arkadaşlarımıza destek oluyoruz. İşverenin yaptıkları ortada.

350 tane arkadaşımızı sokağa destek için buradayız. İşçiler bütün haklarını alana kadar bu eylemi sürdürecektir biz de işçi arkadaşlarımız haklarını alana kadar yanlarında dayanışma içinde olacağız." dedi.

ÇATIYA ÇIKAN İŞÇİ İŞTEN ATILDI

Haklarını almak için direnişe geçen ETF Tekstil işçilerinden Sema Lermi, direnişin 5. gününde fabrikanın çatısına çıkarak tüm işçilerin haklarının ödenmesi için patron Sanem Dikmen'e çağrı yapmıştı. Sema Lermi, direnişin 7. gününde "ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan tutum sergilediği" gerekçesiyle İş Kanunu'nun 25. Maddesine göre işten çıkarıldı.

ETF Tekstil fabrikasında direnişte olan ve patronun taleplerini karşılamaması üzerine işçiler çatıya çıkarak isyan etmişti.

Kadıköy Belediyesi İşçileri Sefalet Zammına Karşı Ayakta

HABER MERKEZİ- İstanbul Kadıköy Belediyesi işçilerinin örgütlü olduğu Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube ile Sosyal Demokrat Kamu İşverenleri Sendikası (SODEMSEN) arasında geçen toplu sözleşme görüşmelerinde SODEMSEN'in eski asgari ücret üzerinden yüzde 40 zam teklif etmesi ve belediye işçilerinin toplantıya katılmasını kabul etmemesi üzerine sendika görüşmeyi terk etti.

SODEMSEN ile yapılan TİS görüşmesini terk eden işçiler Kadıköy Belediyesi önüne yürüdü. Belediye önünde açık-

lama yapan Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Başkanı Murat Aydoğan eski asgari ücret üzerinden yüzde 40 zammı kabul etmeyeceklerini söyledi. Tavırlarının net olduğunu söyleyen Aydoğan, "SODEMSEN işçilerin kendi toplu sözleşmesine işçileri sokmak istemedi. Masada imzalamak istiyorduk, bu süreç artık bizim için bitmiştir. Arabulucu sürecini de görüşmeye gerek görmüyoruz. 1 aylık arabulucu sürecinden sonra grev sürecimiz başlıyor ardından greve çıkıyoruz!" dedi.

Serel Seramik'te İşçi Kıyımı

HABER MERKEZİ- Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Elginkan Holding bünyesindeki Serel Seramik fabrikasında çalışan işçiler, üye oldukları Çimse-İş Sendikası'ndan istifa ederek Kristal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarıldılar.

Toplamda 15 işçinin işten çıkarıldığı Serel fabrikasında işçilerin eylemleri de sürüyor. E.C.A idari binasının önünde bir araya gelerek Serel fabrikası önüne kadar yürüyüş yapan işçiler, "Satılmış sendika istemiyoruz",

"İşveren şaşırma sabrımızı taşırma", "Yaşasın onurlu mücadelemiz" sloganları atarken ayrıca taşıdıkları dövizlerde Türk-İş'e de çağrı yaparak, "Türk-İş işçisine sahip çık" dedi. Ayrıca eyleme Termokar'da işten atılan Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçiler de katıldı.

Serel fabrikası önünde, Serel'de çalışmayan Çimse-İş üyesi işçiler de toplandı ve "Serel bizindir bizim kalacak" sloganları attı.

Koç Üniversitesi Taşeron İşçilerinin Direnişi Kazanıyla Sonuçlandı

HABER MERKEZİ- Koç Üniversitesi işçilerinin sosyal hakları için 9 gündür sürdürdüğü direniş kazanıyla sonuçlandı.

Koç Holding ve taşeron Eurest Service firması avukatları ile işçi temsilcileri arasındaki görüşme sonucunda işten çıkarılan işçiler tüm yasal haklarını ve tazminatlarını alacak, Kod 48 olan işten çıkış kodu Kod 4 olacak.

Koç Üniversitesi'nde çalışan temizlik işçileri geçtiğimiz haftalarda bayram ikramiyeleri ve sosyal haklarının iyileştirilmesi için imza kampanyası düzenlemişti. Topladıkları imzaları üniversite yönetimine sunmak isteyen işçiler özel güvenlik engeliyle karşılaşmış, imza kampanyasına öncülük eden 6 işçinin çalışma yeri değiştirilmişti.

İşçiler bunun üzerine 18 Temmuz'da

kampüs önünde direnişe geçti. Direnişin ilk gününde jandarma müdahalesiyle gözaltına alınan işçiler tüm baskı ve engellemelere rağmen mücadeleyi sürdürdü. Bu süreçte kapı önünde direnen işçiler Kod 48 ile işten atıldı.

Direnişin 9. gününde Koç Holding ve taşeron Eurest Service şirketinin avukatları işçilerle görüşme talep etti. Görüşme sonucunda işten çıkarılan işçiler tüm yasal haklarını ve kıdem tazminatlarını kazandı. Ayrıca Kod 48 olan (İşçinin art arda iki işgünü veya bir ay içinde iki defa herhangi bir tatil gününden sonraki iş günü yahut bir ayda üç iş günü işine devam etmemesi) işten çıkış kodu Kod 4 ile (Belirsiz süreli iş akdinin işveren tarafından haklı feshi) değiştirildi.

Koç Üniversitesi işçileri, kazanım haberini sanal medya hesaplarından paylaştı. Ayrıca 27 Temmuz Çarşamba günü saat 17.00'de direnişin kazanımıyla sonuçlanması üzerine kutlama için basın açıklaması düzenledi.

GRUP İSYAN ATEŞİ: YASAKLARI AŞMAYA DEVAM EDECEĞİZ

Bu yıl 20'ncisi düzenlenmek istenen Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde Grup İsyan Ateşi ve Grup Yorum'un sahne almaları yasaklanırken stad-yumun ve yurtların kullanımı da engellenmişti. Konser verme iradesi gösteren devrimci müzik gruplarının Dersim sınırları içine girişinin de yasaklanmasıyla müzik grupları il sınırında bekletilmiş ve Tunceli Valiliği'ne yoğun tepkiler gelişmişti. Konser vermesi yasaklanan Grup İsyan Ateşi ile röportaj yaparak özel olarak festival ve devam eden yasaklara dair konuştuk.

Yeni Demokrasi: 20. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde Grup Yorum'un ve sizin sahne almanız yasaklandı. Ardından yasağı tanımayacağınızı ve sahneye çıkacağınızı belirttiniz. Devlet de bu irade karşısında başkaca yöntemlerle sizi engellemeye çalıştı. Bu süreçte yaşadıklarınızı anlatabilir misiniz?

Grup İsyan Ateşi: Aslında yalnızca Munzur Kültür ve Doğa Festivali açısından değil, daha önce de çeşitli yasaklamalarla karşılaştık. Bu yasaklamaları fiili bir direnişle aşmaya çalıştık ve kısmi bir başarı sağladığımızı söyleyebiliriz.

Geçen sene Gülsuyu ve Sarıgazi festivallerindeydik, bu festivaller de devlet tarafından yasaklandı. Bu sadece bize dönük özel bir yasak değildi. Biz de fiili olarak bu yasakları aşarak etkinlikler gerçekleştirdik. 20. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde ise Tunceli Valiliği tarafından bir yasaklama kararı açıklandı ve festivalde sahne almamız yasaklandı. Biz bu yasağı tanımayacağımızı ifade ettik ve Dersim'e doğru yola çıktık fakat Dersim sınırında şehre girişimizin de engellendiğini öğrendik. Jandarma tebliğ etti. Bu tebligat sonrasında ise bu tebligatı da tanımayacağımızı ve bulunduğumuz alan içinde direnişimizi sürdüreceğimizi, konser yapma iradesi göstereceğimizi belirttik. Trajikomik olan: 'kamu güvenliği ve halkın huzurunun bozulacağı' gerekçesiyle Dersim'e girişimiz yasaklanmıştı. Dersim'de halk bu yasaklamayı protesto ederken, kimlerin huzurunu kaçırdı-

ğımızı tescillemiş olduk. Bu tavrımıza karşılık da önümüze yüzlerce asker, jandarma dikilerek Dersim sınırları içine alınmadık. Devamında da Erzincan'dan da çıkarılmak istendik. Bununla da kalmayarak işkence yapma tehditlerinde bulundular. 'Size işkence yapmayı da bu sınırların dışında tutmayı da bilirdik. Bu ülkenin dışında tutmayı da bilirdik. Şu suyun öte-

sine atardık.' sözleriyle tehdit edildik. Bu işkence yöntemleriyle ve tehditleriyle on yıllardır devrimcilerin karşılaştığına tanık olduk. Biz de defalarca payımıza düşeni aldık. Haliyle devrimci bir müzik grubu olarak bunlarla karşılaşabileceğimizin farkındaydık/farkındayız. Bu aslında bir korkunun göstergesi: devrimci tutum, devrimci irade, devrimci sanatın karşısında net bir korkunun göstergesi. Biz bu korkuyu daha da büyüteceğiz.

YD: Bu yılki festivalin önemli vurgularından biri konser vermesi yasaklanan sanatçıların sanatını üretmelerinin alanlarını açmaktı. Hatta yasaklanan tüm müzisyen ve sanatçılara da festivalde sahne alma çağrısı yapılmıştı. Bu bağlamda festivalin içeriğini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Grup İsyan Ateşi: Festivalin içeriği ek olarak yozlaşmaya ve Dersim'de doğa talanına karşı dur demeyi de kapsıyordu. Dersim Belediyesi ve tertip komitesinin bu içeriği belirlemesi ye-

rinde ve önemliydi. Festivalin yasaklanan müzisyen ve sanatçılara sahip çıkması, Dersim'in doğasının talanına ve yozlaşmaya karşı gerçekleştiriliyor olması önemliydi. Fakat festivalin gerçekleştirilememiş olması bu içeriğin tam olarak karşılık bulamamasını beraberinde getirdi. Bundan sonraki senelerde de bu içerikte devam etmesi ve bu iradenin sürdürülmesi

koyuşun içeriğinin güçlendirilmesi gerekiyordu. İçerik farklı yöntem ve araçlarla güçlendirilebilirdi. Bir basın açıklamasıyla geçirtilen, tertip komitesinin atıl kaldığı, 'yasaklamalara' karşı bir irade geliştiremediği bir gerçeklikle yüz yüze kaldık. Yani fiili yasaklamalara karşı konulan tavrın bir yanını olumlu bulurken zayıf kaldığını düşünüyoruz. Bize bir gün öncesinde festival tertip komitesi tarafından ifade edilen ve mevcutta ortaya çıkan sonuç arasında büyük bir tutarsızlık olduğunu söylemeliyiz. Bu tutarsızlık ve zayıf 'protesto' anlayışı sonraki festivaller, eylemler ve etkinlikler açısından devletin elini güçlendirirken, muhalif güçleri daha da geri bir mevziye itiyor ne yazık ki. Dolayısıyla bize dönük sahipleniş oldukça olumlu ve yerinde olsa da festival yasağına karşı ortaya çıkan sonuç çok yetersizdi.

YD: Yasaklamalara karşı dayanışma çağrısı nasıl karşılık buldu?

gerekliyor. Temel mesele festival, fiili bir yasaklamayla karşılaştığında da bu iradeyi sürdürmektir. Ne yazık ki ifade edilenler gerçekleştirilemedi. Önümüzdeki yıllarda bu durumdan ders çıkartılarak adımlar atılacağını umuyoruz.

YD: Tunceli Valiliği sizin yasağınızı kaldırmayınca festivalin tertip komitesi tavır alarak festivali iptal etti. İptal kararını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Grup İsyan Ateşi: Öncelikle bu yasaklama biz ve Grup Yorum üzerinden şekillenen bir yasaklama olarak karşımıza çıksa da bunu festivali düzenleyen tertip komitesinden Dersim halkına, doğasından kültürüne kadar yönelen bir saldırı olarak değerlendiriyoruz. Buna karşı da festivalin iptal edilmesi ya da kısmi şekilde gerçekleşmesi önemli bir tavır alındığını gösteriyor. Stadyumun ve festivale katılacak halka barınma alanlarının açılmamasıyla da festivale yönelik fiili bir yasak olduğu söyleyebiliriz. Zira bu iptalin, karşı

Grup İsyan Ateşi: Yaptığımız dayanışma çağrısı geniş bir kamuoyunda yankılandı ve ciddi bir sahipleniş oldu. Bu sahipleniş yalnızca bizim için değil son dönemde artan yasaklara karşı da bir sahiplenistir esasta. Yasaklama saldırıları devam ettikçe kamuoyunun bu saldırılara karşı koyacağıının işaretlerini çoğalttı. Bu noktada gelişen dayanışmayı olumlu buluyoruz. Bu çağrıya kulak veren herkese de teşekkür ediyoruz. Bir de kendilerini muhalif, ilerici ve devrimci olarak değerlendirenlerin biz Mutu köprüsünde bekleyişimizi sürdürürken sahneye çıkmalarını nasıl değerlendirmek gerektiğini halkın taktirine bırakıyoruz. Özel olarak Pınar Aydınlar ve Grup Munzur'un sahneye çıkacaklarını açıklamaları ve tavır geliştirmeleri çok değerliydi. Sanatçıların keyfi yasaklar karşısında dayanışmayı büyütmesi, devam edeceği açık olan saldırılar karşısında diz çökmeyenlerin de olduğunun göstergesidir. Halkın umudunu, direncini büyüten de bu tutumlar olacaktır.

YD: Festivale dair yaptığınız açıklamada eğer ses çıkarılmazsa her kesimin bu yasaklara maruz kalacağını belirttiniz. Sanata yönelik saldırılara karşı nasıl tavır alınmalıdır?

Grup İsyan Ateşi: Biraz önce söylediğimiz gibi Grup Yorum ile başlayan, iktidar yanlısı olmayan müzisyenleri de hedefine alan ve özelde Kürt, Alevi, Ermeni ve Rum sanatçılara yönelen ve bizimle de büyüyen bir süreç yaşadık. Süreç karşısında da çeşitli tavırlar gelişti; ama bu tavırlar belli sınırlar içinde oldu. İmza kampanyaları ve kimi dayanışma etkinliklerinin öte-

sine gitmedi. Şu ana kadar var olan sanatçı örgütleri MESAM ve Muyor-bir'in sanatçılara yönelik saldırılara karşı tavır alması gerekiyordu. Fakat bunlar da iradesizleştirilen alanlara dönüştürüldü. Yani şu anda yalnızca bu yasaklara maruz kalanların değil maruz kalacakların da yan yana gelecek daha geniş bir dayanışma ağı oluşturması gerekiyor. Bu ağın da çeşitli yöntemlerle bu yasakları aşabilmenin koşullarını yaratması gerekmektedir. Biz bir sahnemizi herhangi bir şekilde yasaklanan sanatçıyla paylaşmaktan imtina etmeyiz... Bu ve benzeri yön-

temlerle bu yasaklar fiili bir şekilde aşılabılır. Tüm bu saldırılar karşısında ortaklaşacak sanatçılar birliğine ihtiyacımız var ve bunu yaratmanın koşulları olduğunu düşünüyoruz. Sizin aracılığınızla da bu ihtiyacı bir çağrıya dönüştürmüş olalım.

YD: Son olarak eklemek istedikleriniz nelerdir?

Grup İsyan Ateşi: Türkiye'de uzun zamandır devam eden ekonomik siyasal bir kriz var. Bu kriz aslında dünya çapında bir kriz ve bizimki gibi ülkelerde yansımaları çok sert bir biçimde oluyor.

Egemenler bu buhran karşısında gelişebilecek her ilerici unsuru engellemeye çalışarak tepkinin önüne geçmek için uğraşılıyor. Halkın sesini ifade edebilecek unsurların da sesini kismaya çalıştıklarını görüyoruz. Bizden ziyade, sesi olmaya çalıştığımız, acılarını, yoksulluklarını, sevdalarını ifade etmeye çalıştığımız halkın sahnesi kapatılıyor. Halkın alanları sınırlandırılıyor. Bu sınırları, yasaklamaları aşmaya devam edeceğiz. Ezgilerimizi, marşlarımızı daha gür haykıracağız. Teşekkür ederiz.

YASAKLARLA SINIRLANMAK İSTENEN 20. MUNZUR KÜLTÜR VE DOĞA FESTİVALİ

'90lı yıllarda boşaltılan Dersim coğrafyası '38'den bile daha büyük bir yıkım ve insansızlaştırma saldırısıyla baş başa kaldı. Ülkenin dört bir yanına zorla göç ettirilen Dersimliler dilini bile bilmediği şehirlerin içine hapsedildi. Dersim halkı gittikleri şehirlerde dernekler aracılığıyla örgütlenip bir araya geldiler. Şimdi sıra insansızlaşan coğrafyaya yaşamı götürmekti... Bu süreçte Munzur Kültür ve Doğa Festivali düzenlenmeye başlandı. Dünyanın her yerinden insanlar Dersim'le buluşacak bu insansızlaştırma, yasaklar ve doğa talanı bir nebze de olsa aşılabılır.

Festivallerin ilki 1999 yılında fiilen başlatıldı. Yollar kesildi, insanlar şehre alınmadı. İçerden ve dışardan mücadele sesleri yükseldi. Yakılan bir meşenin yerine yenisi bile ekilse bir başarıydı. Her bölgenin festivali vardı ama bu festival yüzünü ülke ve dünya sorunlarına dönmüş politik bir festivaldi. Sanatçısı, yazarı, aydını herkesin büyük emeğiyle başta güncel sorunlar olmak üzere birçok sorun ve saldırı Dersim'de tartışılmaya başlandı. Bu ilk festival kısmen Dersimlilerin yüzünü Dersim'e çevirmeyi başarmıştı. Merkezi köylere geri dönüşler başladı. Dağlar, yaylalar yeniden insan sesiyle buluştu. "Toprağına geri dön, Dersim'e sahip çık" sloganının anlamı o kadar büyüktü ki yaşlılar ölmeden toprağını görmek istiyordu.

Ambargolardan, saklanan kasetlerden, karneyle un, çay, şeker almaktan bıkan halka yeni komşular gelecekti. Festival her yıl yasaklamalara, engellemelere rağmen devam etti. Sonra yıllar içerisinde kimisi yasaklandı ya

da içi boşaltılıp amacından uzaklaştırılmaya çalışıldı.

Bir süre sonra festivalin misyonunu doldurduğu düşünceleri tartışılmaya başlandı. Araya giren pandemi süreciyle birlikte festivalin içeriği, niteliği

de tartışmaya açılmış oldu. Önceki birkaç yıl mevcut belediye yönetimi festivali daha da dibe çekerek önce salt konser, birkaç panel ve çocuk oyunları yapmaya çalışsa da beklenen karşılığı alamadı. Bir festival bu nitelikte yapıldı, bir festival ise iptal edildi.

İlk festivallerin coşkusuyla başlayan bu seneki toplantılar da kısır tartışmaları aşamadı. Dersim'in çokça so-

runu var. Doğa talanı, yoksulluk, göç, fuhuş ve koruculaştırma hiç olmadığı kadar artışta. Önceki yıllara göre verimli başlayan toplantılar tam da istenilen sonucu vermedi. Aylar evvelinden başlayan toplantılarda, halkın konaklaması, festivalin amacına uygun olarak yapılması için bir tertip komitesi oluşturuldu. Ancak bu komite sürece iyi hazırlanamadı. Türkiye'nin birçok yerinde sanat ve sanatçılar yasaklanmıştı. Dersim'den tüm yasaklı sanatçılara "Talana karşı doğayı, yasağa karşı sanatı savunuyoruz" şiarıyla çağrı yapıldı. Başvuru aşamasında Grup İsyan Ateşi ve Grup Yorum'a izin verilmeyeceği, yine 23 yıllık festival alanı olan stadyumun verilmeyeceği, konaklamanın sağlanmayacağı ve her festivalde yapılan çevre yürüyüşüne izin verilmeyeceği Valilik tarafından bildirildi. Toplantılar neticesinde festival

tertip komitesi yasakları tanımayaçağını belirterek festivali eksiksiz yapacağını duyurmuştu. Bu açıklamada yer alan CHP'li ilçe belediyeleri merkezi karar ne çıkarsa ona uyacaklarını belirtmiş ve basın toplantısında da en önden yerlerini almışlardı.

Devam eden süreçte Tunceli Valiliği'nin iki müzik grubunu şehre dahi almamasıyla karşılaştık ve tertip ko-

mitesi valiliğe maddeler halinde yasakları kaldırın çağrısı yaptı. Ancak tüm yollar tutulmaya devam edildi, yasaklamalardan geri aldım atılmadı. Devletin çizdiği sınırlarda bir festival yapılması kabul edilmedi. Tertip komitesi de bu sınırları fiili olarak aşma iradesini açığa çıkaramadı. Tunceli Valiliği'nin yasaklarıyla altı oyulmuş festival halihazırda düzenlenmemiş oldu.

Valiliğinin yasaklarıyla engellenen festival tertip komitesinin kararlarına rağmen ilçelerde CHP'li belediyeler eliyle konser şeklinde düzenlendi. İlçe belediyeleri tertip komitesinin ikna çabalarına rağmen ilçelerde konserleri düzenledi. Bir kısım devrimci, duyarlı sanatçılar destek verip konserlere çıkmama kararı aldı. İlçelerdeki "popüler" sanatçıların katıldığı konserler kitle açısından kalabalık geçmiştir fakat politik olarak hiçbir muhtevası yoktur. Munzur Festivali'nin konserden ibaret gören CHP'li belediyeler tertip komitesini hiçe sayıp, "etliye sütlüye" dokunmadan konserlerini düzenlemiştir.

Bir yandan Tunceli Valiliği'nin çizdiği sınırlar etrafında "icazetli" festival düzenlemek reddedilirken bir yandan da halkı bir araya getirememiş, sorunları etrafında örgütleyememiş olduk. Şimdi bir yandan yasaklara karşı mücadele ederken bir yandan da halkı örgütleyecek alternatifleri geliştirmeliyiz. Özelde Dersim'in sorunları daha da can yakıcı hale gelirken bu sorunlar etrafında bir araya gelmeyi de unutmamalıyız.

Bir Partizan Okuru

EMPERYALİZMİN DOĞA TALANI VE YARI SÖMÜRGELEERDEKİ TAHAKKÜMÜ II

Kapitalizmin pazarını korumak, varlığını sürdürmek için bütünleştiği talan politikasına ve egemenlerin yarı sömürge üzerindeki tahakkümüne giriş yapmıştı. Kapitalist-emperyalist sermaye üzerinde süregelen kontrolsüz müdahaleler ve izlenen politikalar, egemenlerin 'yıkılmaz' sandıkları iktisadi yapıyı salladı. Son süreçte egemenlerin gizleyemediği ekonomik-politik kriz ve doğasında ortaya çıkan resesyon durumu, emperyalist saldırıları pervasızlaştırmanın yanında egemenleri, yıkılmaya karşı duydukları korkuyu saldırganlaşarak gizleme çalışmalarına itti. Mao Zedung'un "emperyalizm kâğıttan kaplandır" benzetmesinin güncelliğini, egemenlerin duyduğu bu korkuda görebiliyoruz. Bize düşen görev ise kâğıttan kaplanı sallandıran rüzgârı lehimize dönüştürerek mücadeleyi örmektir.

EMPERYALİSTLERİN 'RESESYON' KARŞISINDA YARATTIKLARI DEVİNİM

Emperyalistlerin resesyon karşısında buldukları çözümler yarı sömürge üzerindeki baskının ve talanın kontrolsüzce artmasını doğurmaktadır. Hâkim sınıfların da duyumsamak zorunda kaldığı ekonomik-politik kriz, proleter sınıf için dayanılmaz bir hâl aldı. Bununla birlikte yarı sömürgeleerde emperyalist saldırılar doğa üzerine yoğunlaşarak, topraklar kapitalist pazara açılmaktadır. Son süreçte yarı sömürgeleerde, özellikle buğday tarlalarında meydana gelen ve nedeni açıklanamayan yangınlar saldırıların somut yansıması olarak düşünülebilir.

2022 yılı içerisinde haber kaynaklarında yer alan onlarca yangın haberi bulunmaktadır. Yanan alanların tarım arazileri olması ve yangın

nedeninin açıklanamaması ise halk için muamma olarak görülmektedir. Muamma olarak kalmayan gerçeklik ise, egemenlerin yarattıkları krizi, 'iklim krizi' ve 'gıda krizi' maskesi altında gizleme gayreti ile birlikte küçük tekellerin sonlandırılıp, üretimi tek elden sağlayacak kendi tekellerini kurma çabasıdır.

TÜRKİYE'DE BUĞDAY TARLALARI YANIYOR: EGEMENLER 'ÜÇ MAYMUN'U OYNUYOR

Mersin Tarsus'ta 12 dönüm, Şanlıurfa Ceylanpınar'da 80 dönüm, Antep İslahiye'de 15 dönüm, Manisa Alaşehir'de 40 dönüm, Mardin Nusaybin'de 30 dönüm, Aydın Söke'de 80 dönüm, Mardin Kızıltepe'de 55 dönüm ve Manisa Bintepeler'de 2000 dönüm tarım arazisinin yakılması, yangınların eşgüdümü olarak ülkenin dört bir yanına yayıldığını göstermektedir.

Tekirdağ:

- Tekirdağ'ın Marmaraeğlisi'nde 35 dönüm ekili buğday tarlası ve 15 dönüm kanola tarlası yakıldı.

- 23 Haziran'da Tekirdağ'ın Malkara ilçesinde meydana gelen bir diğer yangında ise 300 dönümlük buğday tarlası yandı.

- 30 Haziran'da yakın saatler içerisinde iki buğday tarlası yandı. Bu

yangın sonucunda birinde 400 diğerinde ise 80 dekarlık alanın kül olduğu görüldü.

- 4 Temmuz'da Tekirdağ'ın Süleymanpaşa ilçesinin Karaevli mahallesinde çıkan yangında 1000 dönüm buğday tarlası yandı.

- Yine 4 Temmuz'da Tekirdağ'ın Hay-

- Kırklareli'nin Lüleburgaz ilçesine bağlı Karaağaç köyünde 6 Temmuz'da meydana gelen yangında, 25 dekar buğday tarlası yandı.

- Yine 6 Temmuz'da Kırklareli'nde nedeni bilinmeyen bir yangında 55 dekar buğday tarlası yandı.

- Kırklareli merkezine bağlı Tozraklı köyünde 4 Temmuz'da meydana gelen yangında 90 dönümlük ekili buğday tarlası yandı.

Çatalca ve Silivri

- Çatalca'da 500 dönümlük buğday tarlasında çıkan yangın sonrasında hasat için buğdayın kalmadığı açıklandı.

- 5 Temmuz'da Silivri'nin Gümüşyaka mahallesinde meydana gelen yangında 100 ton buğday ve 150 dönüm buğday tarlası yandı.

Batman

- 23 Haziran'da Batman'ın Beşiri ilçesinde 200 dönüm ekili buğday tarlası yandı.

- 24 Haziran'da ise Batman'ın Kozluk ilçesine bağlı Bekirhan köyünde 1000 dönüm buğday tarlası yandı.

- Batman'ın Beşiri ilçesine bağlı Esence köyünde 5 Temmuz'da buğday tarlası yandı. Yangınlar büyük bir alana yayıldı.

Amed

- 4 Temmuz'da, Amed-Urfa kara yolu üzerinde Piriçlik ve Tosunlu mahalleleri arasında kalan buğday ve arpa ekili tarlalarda yangın meydana geldi. 105 dönümü buğday ve 115 dönümü arpa ekili olmak üzere 220 dönüm alan yandı.

- 19 Haziran'da Amed Bismil'deki yangında 40 dönümlük ekili buğday tarlası yandı.

Gerçekleşen yangınlar, Türkiye'de ve dünyada, yukarıda belirtilenlerle sınırlı değildir. Yalnızca bazı örnekler

ranbolu ilçesinde, 130 dönüm buğday tarlası yandı.

- 5 Temmuz'da Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde, 130 dönüm bezelye tarlası ve 40 dönüm buğday tarlası yandı.

Manisa

- 1 Temmuz'da ise yangınlar Manisa'nın Yunusemre ilçesinde ortaya çıktı. Bu yangında da yaklaşık 3 hektar ekili buğday tarlası zarar gördü.

- 19 Temmuz'da Manisa Gördes'te meydana gelen orman yangınının çıkış noktasının buğday tarlası olduğu tespit edildi.

- 23 Haziran'da Manisa İtfaiye Başkanlığı tarafından yapılan bir açıklamada, 1 haftada 1912 dönüm buğday tarlasının yakıldığı ifade edildi.

Kırklareli

- Kırklareli'nin Lüleburgaz ilçesine bağlı Umurca köyünde, 23 Haziran'da meydana gelen yangında 2,5 dönüm buğday tarlası yandı.

üzerinden belirtilen yangınların her geçen gün artarak devam ettiği bilinmelidir. Türkiye’de ve dünyada 2022 yılında yaşanan yangınların büyük çoğunluğunun buğday tarlalarında meydana gelmesi ve egemenlerin ‘gıda krizi’ olarak Rusya-Ukrayna savaşındaki buğday ithalini öne çıkarması birbiri ile bağlantılı durumlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Yangınların esas nedeni somut olarak belirtilemese de, hakim sınıfların yangınlardan rahatsızlık duymadığı ve ‘gıda krizi’nin belirleyicisi olarak ısrarla üstünde durdukları buğday kıtlığına rağmen yanan buğday tarlaları için hiçbir önlem almadığı gerçeği somut olarak önümüzde durmaktadır.

EGEMENLERİN İKİ YÜZÜ DE EMEĞİN GERÇEKLİĞİ KARŞISINDA YENİLECEKTİR!

Kapitalist-empyalistlerin resesyon hali ve egemenlerin suçü üstlerinden atmak, sorunu kendilerinden uzaklaştırmak için başvurduğu ‘iklim’ ve ‘gıda’ krizi söylemleri var olan yönetememe sorununun boyutunu ve pratiklerindeki çelişkilerini ortaya çıkarmaktadır. Hâkim sınıflar, karakterleri gereği iki yüzlüdür ve doğada siyasetleri de iki yüzlü olmak durumdadır. Kapitalizm çelişkilerin siyasetidir. Kapitalist-empyalistlerin gıda krizi ile emekçi sınıfın gıda krizi arasında farklılık söz konusudur. Gıda krizi, temelinde, bireyin gıdaya ulaşamamasını ifade eder. Kapital için ise kâr için üretimin olmaması krizdir. Yani, insani koşullar ile kapitalizmin maddi koşullarının yol açtığı yabancılaşmanın yarattığı gerilimdir. Egemenlerin dillerinden düşürmediği, gıda krizinin başrolü buğday üretimi düzleminde düşündüğümüzde, kullanım değeri (insanın ihtiyacını karşılayacak ve tatmin edecek) ile değer (kapitalizmin biçtiği soyut zenginlik) arasında çelişkili bir durum söz konusudur. Sonuç olarak, buğdayın kâr için üretimi ile insan ihtiyacı için üretimi arasında bir çatışma hali vardır. Resesyon kavramı ile açıklanan ekonomik durgunluğa, küçük tekellerin üretiminin büyük sermayedarlara geçilerek hareket kazandırılmak istenmektedir. Yine egemenlerin içinde bulunduğu kriz, onların bu arzularının ölçsüz saldırı ve talanla gerçekleştirmeye itmiştir. Kâğıttan kaplanın saldırıları emekçilerin isyanına kadardır; kâğıttan kaplan proleter rüzgarın karşısında uçup gidecektir!

UMUTSUZLUĞU DEĞİL UMUDU BÜYÜTMEK İÇİN...

Ülkemizi sarıp sarmalayan kriz toplumun her katmanına kendini hissettirmeye devam ediyor. Kriz derinleştikçe egemenler emekçilere, ezilenlere, doğaya yönelik saldırılarını katmerlendiriyor. Bu baskıların ve saldırıların yaşandığı bölgelerden biri de Dersim coğrafyası. Yüz yıllardır egemenlerin hedefi olan Dersim coğrafyası bugün de çeşitli saldırılara göğüs geriyor. Bu yıl da bu saldırılarla boğuşan, köyleri boşaltılmak, merkezleri insansızlaştırılmak istenen, doğası sermayeye peşkeş çekilen Dersim’deydik...

Bu saldırılara karşı örgütlenmek istenen 20. Munzur Kültür ve Doğa Festivali kapsamında yürütülen ajitasyon/propaganda çalışmaları Dersim Merkez ve köylerde gerçekleştirildi. Yoğun bir nüfus göçünün yaşandığı Dersim’de göze çarpan ilk sorunun “gençlik” olduğunu söyleyebiliriz. Merkezde ve köylerde yaş ortalaması yüksek iken orada bulunan genç nüfus da sadece yaz aylarını Dersim’de geçiriyor. Bu göçün belli başlı nedenleri var. Genç nüfusun büyük şehirlere ya da yurtdışına (Avrupa veya Kanada) göç etmesindeki başlıca nedenlerden biri umutsuzluk. Umutsuzluğu oluşturan nedenlerin başında da devrimci mücadelenin gerilemesi ve devletin artan baskısı gelmektedir. Geleceğe dair umudu yok olan, kendini var edemeyen gençler

çözümü göç etmekte buluyor. Eğitimdeki niteliksizlik, sosyal aktivite ve etkinliklerin sınırlı oluşu bu göçlerin yaşanmasında başka bir etken olarak karşımıza çıkıyor. Bu göçün bir diğer yanını da ekonomik kriz oluşturuyor. Zaten iş imkânının çok sınırlı olduğu, hizmet sektörü ve tarım-hayvancılık dışında geçim kaynağının olmadığı Dersim’de halk ekonomik krizle boğuşuyor. Gençler market ya da kafelerde günlük 12 saate asgari ücretle çalışmaktansa büyük şehirlere-yurtdışına göç etmeye tercih ediyor. 2015 sonrası siyasi olarak nitelendirilen göç dalgası bugün daha geniş bir çeperi kapsıyor. Yurtdışına çıkış parasını biriktiren herhangi bir kişi kolaylıkla gitmeyi tercih edebiliyor. Yaşamın zorlaştığı, devletin baskısının arttığı bir süreçte yurtdışına gitmek gençler için kolay tercih edilebilen bir seçenek oluyor.

YOZLAŞTIRMA POLİTİKALARI HIZ KESMİYOR

Dersim’de devlet eliyle sürdürülen yozlaştırma politikaları en uzak köylere bile sirayet etmiş durumda. Merkez mahallelerinde yaygınlaşan uyuşturucu köylere kadar ulaşıyor. Mücadeleden uzaklaştırılmak istenen Dersim halkına uyuşturucu eliyle apolitiklik, lümpenlik dayatılıyor. Devrimci mücadelenin kan kaybetmesiyle oluşan boşluklar devlet eliyle dolduruluyor.

Çalışmalarda en fazla dile getirilen sorunlardan birisi de güven ilişkisinin yok olması. Özellikle köylerde yaşanan bu sorun bireyselleşmeyi, bencilliği ön plana çıkarıyor. Güven ilişkisinin kaybolduğundan, maddi ilişkilerin, çıkar ilişkilerinin esasa oturtulduğundan bahseden köylüler daha fazla sistem içine çekildiklerini söylüyorlar. Ekonomik kriz, devrimci mücadelenin gerilemesi, yozlaştırma politikalarıyla birlikte köylerde koruculukta yaygınlaşıyor. Çemişgezek ve Pertek’te hali hazırda var olan koruculuk,

Ovacık’ın büyük köylerinde dahi uygulamaya konulmuş durumda. Gerilla mücadelesinin tarihten bu yana güçlü olduğu Ovacık’ın köylerinde köylüler “gizli koruculuk”un var olduğunu dile getirdiler.

Tüm bu saldırıların Dersim coğrafyasında yürütülen özel politikalar olduğu gerçeğini vurgulayarak bu toprakları adımladık. Ve bu topraklarda her bir yoldaşımızın ayak izlerinin olduğu, kimi köylerde köylülerin yoldaşlarımızın yaşamlarına dair anlattığı anılarda, mücadelenin sönümlenmeyeceği, onların yürüttüğü mücadelenin var olduğu ve olacağı bilinci umutsuzluk yaygarasına karşı büyütülmesi gereken bir olgu olarak bilincimize işledi. Hem ideolojik hem de fiziksel olarak gerilemenin yaşandığı böylesi bir süreçlerde iktidar hedefini vurgulamamız daha fazla önem kazanıyor. Kitlelerle kurduğumuz her ilişkide devrim iddiamızı ortaya koymak, esas mücadele yolunu ve yöntemlerini tartışmak da bizim görevimizdir. Umutsuzluğa karşı umudu, yığınlığa ve ideolojik savrulmaya karşı kitlelerle buluşmayı önümüze koyduk ve bunu belli oranda Dersim’in köylerinde gerçekleştirebildik. Bunca saldırıya, ağır kayba ve gerilemeye rağmen halen doğru çizgide ısrar edenlerin olduğunu yansıttık ve tartıştık.

Bir Partizan Okuru

ZAXO KATLIAMI, TEPKİLER VE TC'NİN KABARAN SUÇLARI

Kürt ulusal mücadelesine dönük askeri operasyonların aralıksız sürdüğü, ulusal kazanımların işgal girişimleriyle boğulmak istendiği bir süreçten geçiyoruz. Faşist diktatörlüğün işgal hevesi dönem dönem silahlı halktan insanlara yönelen katliamlar olarak karşımıza çıkıyor. Bu katliamlara son olarak Zaxo'daki katliam eklendi. Irak Kürdistanı'nda bulunan Zaxo'ya bağlı Perex köyünde TC tarafından yapılan bombardımanda, aralarında çocukların da olduğu 8 kişi hayatını kaybederken 20 kişi de yaralandı. Hayatını kaybeden ve yaralananların tamamının Iraklı Arap olması katliama yönelik tepkinin şiddetini artırırken bölgede ciddi bir krizin de önünü açmış oldu. Katliam sonrasında başta Irak olmak üzere birçok ülke TC'yi diplomatik olarak kınarken Irak'ta da büyük çapta protestolar yaşanıyor. Katliamın İran'da yapılan Rusya-Türkiye-İran üçlü zirvesinin akabinde gerçekleşmesi, zirvedeki ihtilafı tabloyu derinleştirebilecek bir gelişme olarak okunabilir. Bunun yanı sıra Irak-TC ilişkilerinde yeni bir eksenin oluşması da söz konusu. Bu bağlamda katliam sonrası gelişmelere bakmak süreci anlamak adına yararlı olacaktır.

Perex köyünün hemen yakınında bulunan, TC'nin konuşlandığı Hatîre Askeri Üssünden atıldığı netleştirilen toplarla yapılan katliamı, Türk Dışişleri Bakanlığı beklendiği gibi inkâr etti. Katliamdan PKK'yi sorumlu tutan TC, bilindik terör demagojisini bir adım ileri taşıyarak Irak devletini "teröristlerin etkisi altında hareket etmekle" suçladı. TC'nin katliama dair açıklamaları geçmiş süreçlerdeki tutumlarla paralellik taşıyor. Bilindik inkâr ve terör umacısını aşmayan hamaset yüklü söylemler Zaxo'daki katliamda da sürdürüldü.

HPG ise bölgede herhangi bir güç-

lerinin olmadığını belirterek, "Türk devleti alanda hâkimiyetini sağlamak istiyor. Bunun için de sivil insanları alenen katlederek, korku ve dehşet saçarak herkesi ürkütmeyi, korkutmayı ve geriletmeyi hedeflediğini" açıkladı. KCK de katliama karşı eyleme çağırarak "hesap soracağız" vurgusu yaptı.

Zaxo'daki katliamda inkâr sarılan TC'nin açıklamalarına karşın Irak devleti en üst düzeyde ve ortak bir tutum aldı. Katliamın TC tarafından yapıldığı konusunda bir muğlaklığın söz konusu olmadığını Irak tarafının TC'ye açıkça "saldırlara son ver" uyarısından da anlamak mümkün. Kazimi başkanlığında toplanan Irak Ulusal Güvenlik Kurulu, Türkiye'yi özür dilemeye ve askeri güçlerini Irak'tan çekmeye çağırdı. Toplantıda ayrıca Türkiye yönetiminin ihlalleri ve saldırıları konusunda BM Güvenlik Konseyine 'acil başvuru' yapılması da kararlaştırıldı.

Irak Kürdistanı'nda yürütülen operasyonlarda TC ile birlikte hareket eden ve onunla yakın ekonomik ve siyasi iş birliği içerisinde olan KDP'den ve özerk yönetimden de gecikmeli ve temkinli bir açıklama yapıldı. KDP Lideri Mesut Barzani "Hangi taraf olursa olsun masum sivillerin şehit edilmesi ve yaralanması bir suçtur" ifadelerini kullanırken özerk yönetim Başkanı Neçirvan Barzani ve Başbakan Mesrur Barzani tarafından yapılan açıklamalarda "Türkiye ve PKK arasındaki çatışmaların bölgeyi şiddetin içine çektiği"ne yönelik bilindik ifadeler kullanıldı. Açıklamalarda Irak ile, benzer suçlarda ortak hareket ve iş birliği önerisi de dile getirildi. Irak Kürdistanı yönetimi ve özelde de KDP'nin oluşan tepkilerin boyutuna göre tutum aldığı bilinmez değildir. Nitekim geçmişte yaşanan TC kaynaklı katliamlarda alınan tutumlarda

TC'nin rolü silikleştirilmiş, fatura PKK'ye kesilmeye çalışılmıştır. Katliamlar nezdinde ikiyüzlüce bir tutum alındığı birçok kez deşifre olmuştur. YNK tarafının katliama ilişkin açıklaması KDP'ye göre daha keskin ifadeler içeriyor. YNK Başkanı B. Talabani, "Güney Kürdistan ve Irak sınırları tekrar tekrar ihlal ediliyor. Türk devletinin suçsuz sivil yurttaşları hedef alarak gerçekleştirdiği bombardıman ve saldırıları şiddetle kınıyorum. Türk devletinin saldırılarının önünün alınması için ulusal bir tutuma ihtiyacımız vardır. Tüm taraflar saldırılar karşısında ulusal bir tutum sergilemelidir." ifadeleriyle tutum alma çağrısını yineledi.

Irak'ta halk, katliam sonrası hızlıca sokağa çıkarak Türk devletini protesto etti. Katliama karşı önceki akşamdan Diyala'dan Necef'e, Bağdat'tan Kerkük'e kadar gösteriler yapıldı. Türkiye'nin eski büyükelçiliğindeki bayrağı indiren, binayı ateşe veren halk, dün sabahтан itibaren yeni elçilik binası önünde toplandı. Tüm kentlerdeki Türkiye'nin vize merkezleri önünde gösteriler yapıldı. Türk bayrakları indirildi, kapatıldı veya yakıldı. Türkiye ile seyahatler önemli oranda askıya alındı.

Katliama dönük tepkiler başta Irak olmak üzere Arap Birliği, İran, ABD, Almanya ve İngiltere tarafından yapılan kınama mesajlarıyla dile getirilirken Türkiye'de burjuva-feodal medyada tam bir sessizlik söz konusu. Düzen partileri olan Gelecek ve DEVAP'ın Dışişleri Bakanlığı yapmış liderlerinden ayrı ayrı yapılan açıklamada durumun onlar nezdinde de vahim karşılandığını gösteriyor. HDP dışında katliama dönük kınama açıklaması yapılmazken meselenin dış politikada "milli bekaya" dayanıyor oluşu söz konusu sessizliğin temel nedeni.

TC'NİN KATLIAM SUÇLARI KABARIYOR

Kürt ulusal mücadelesinin silahlı mücadeleyi yoğunlaştırdığı 1984'den bugüne kadar TC'nin halka yönelik katliamları da aralıksız sürdü. Faşist diktatörlüğün sadece Irak Kürdistanı'ndaki katliamlarını incelediğimizde karşımıza hayli kabarık bir suç dosyası çıkıyor. 28 Ocak 1994'te ve T. Kürdistanı'ndaki savaştan kaçarak Zelê'ye sığınan halktan onlarca insan ağır bir hava bombardımanı ile katledildi.

TC'nin gerçekleştirdiği en büyük katliamlardan birisi de 15 Ağustos

2000'deki Kendekolê Katliamı'ydı. Çoğunluğu çocuk ve kadınlardan oluşan en az 30 Herkili koçer katledildi.

Türkiye'nin Irak Kürdistanı'nda 17 Ağustos 2011'de başlattığı saldırıların beşinci gününde savaş uçakları, 21 Ağustos'ta Kortek-Ranya yolu üzerindeki Bolê köyü yakınlarında, seyir halindeki aracı hedef aldı. Araçta bulunan 4'ü çocuk 7 kişi katledildi.

Savaş uçakları, 1 Ağustos 2015'te Binarê Qendil köylerini bombaladı. Bombardımanların hedef aldığı köylerden biri de Zergelê köyüydü. Saldırıda Mam Xidir'in eşi Ayşe yaşamını yitirirken, bazı köylüler de yaralandı. Olayın duyulması üzerine çevrede yaşayan halk, Mam Xidir'in evine giderken savaş uçakları, bu kez yardıma koşan köylülerin üzerine bomba yağdırdı. İkinci bombalama sonucunda ise 7 kişi katledildi. Saldırıların sonucunda 8 kişi katledilirken, 10 kişi ise yaralandı.

İçeride ve dışarıda çok yönlü bir kriz yaşayan faşist diktatörlük ve onun dümeninde bulunan AKP-MHP bloğu yaşanan krizden çıkış adına şovenizmi ve Kürt ulusal mücadelesine dönük saldırganlığı artırıyor. Ağır ekonomik krizin yükü altında ezilen milyonları hamasi söylemlerle, terör umacısıyla, "yedi düvele karşı mücadele içerisindeyiz" söylemleriyle uyutmaya, tarafaştırmaya çalışıyor. Zaxo katliamı tam da bu hevesin sonucu olarak gerçekleşmiştir. Kürt ulusal mücadelesinde katliam, savaş ve imha konseptiyle hareket eden faşizmin gözü dönmüşlüğü bu kez Iraklı halkın katledilmesine kadar uzanmıştır.

Şu açık ki son kertede Irak ve Türk egemen sınıfları "denge"ye dayalı bir diplomasiyle kendi sınıf çıkarları etrafında pozisyon alacaklardır. Katliamlarla hesaplaşmak egemen sınıfların gerici çıkarlarını garantiye alma eğilimleri nedeniyle esasen olanaksızdır. Bu katliamdan ve benzeri her katliamdan gerçek anlamda hesap sormanın yolu Türk, Kürt ve Arap emekçi halklarının mücadelesinden geçer. Bu mücadelelerin büyüdüğü ve her ülkede aynı mücadeleye dayanan devrimci hareket kendi egemen sınıflarına yöneldiğinde gerçek bir hesaplaşmanın olanakları açığa çıkacaktır. Kalıcı ve gerçek anlamda bir hesaplaşma için devrimci mücadele bayrağını yükseltelim. Egemen sınıfların çıkarlarına dayalı dengeleri alt üst edelim.

TAHRAN'DAN DÖNEN İŞGAL HESAPLARI VE YANSIMALARI

TC'nin Rojava'ya dönük işgal tehditleri ve hazırlıkları sürerken geçtiğimiz haftalarda bu konuda önemli gelişmeler yaşandı. Kuşkusuz bu gelişmelerden en önemlisi Tahran'da gerçekleştirilen üçlü zirveydi. Bu zirve Astana'da garantör olan ülkelerin yedinci buluşmasıydı. Dolayısıyla ana gündem Suriye ve bölgedeki son gelişmelerdi. Zirvede yayımlanan 16 maddelik açıklamaya baktığımızda TC'nin hamasi "başarı" söylemlerinin aksine, buradan şimdilik eli boş döndüğünü söylemek mümkün.

Zirve öncesi tarafların tek tek aldıkları pozisyon TC'nin buradan "operasyon" bağlamında istediği sonucu alamayacağına dair kaniyi güçlendiriyordu. Halihazırda Suriye'de rejimin ayakta kalmasında belirleyici rolü olan İran ve Rusya, zirve öncesi Tel Rifat ve Menbiç'e yönelik operasyona karşı olduklarını beyan ettiler. İran ve Rusya söz konusu operasyona "onay" verdikleri taktirde TC ve güdümündeki cihatçı grupların etki sahasının genişleyeceğini iyi biliyorlar. Bu bölgelerden Tel Rifat'ın Halep'e açılan kapı olarak görülmesi Rusya, rejim ve İran açısından "tehdit" olarak görülüyor. Diğer bir nokta ise TC gibi bir NATO ülkesinin Suriye'de etki alanının genişlemesi başta Rusya olmak İran ve rejim açısından kabul edilir bir durum değildir. Bu bağlamda zirve öncesi tarafların yaptıkları açıklama hem kendi sınırlarını belirlemeleri açısından hem de TC'yi bu ön kabul masaya oturtma açısından önemli bir gelişmeydi.

Zirve sonrası ilan edilen açıklamada TC açısından Suriye politikasında bir hezimetin yaşandığını da söylemek mümkün. Suriye'de 11 yıl önce savaş başladığında Şam'da Emevi Camii'nde "namaz" hülyalarının söz konusu olduğu açıklamada nasıl ters yüz edildiğini görüyoruz. Açıklamanın ikinci maddesinde "Suriye Arap Cumhuriyeti'nin" egemenliği, bağımsızlığı ve birliğine yönelik yapılan ortak vurgu ve bağlılık ifadesi TC açısından ciddi bir irtifa kaybı olarak değerlendiriliyor.

ROJAVA'NIN STATÜSÜNÜ İNKARDA ORTAKLIK

Rusya ve İran'ın işgal operasyonuna

şimdilik karşı çıkmış olmaları TC'nin Rojava'ya dönük işgal tehditlerini Suriye'de kendi çıkarları bağlamında kullanmayacakları anlamına gelmiyor. Nitekim zirvede yapılan vurgularda Rojava'nın statüsünün "gayri meşru özyönetim teşebbüsü" olarak değerlendirilmesi söz konusu güçlerin Kürt ulusal kazanımlarına yaklaşımda TC ile bir ortaklık içerisinde hareket ettiğini göstermektedir. Yine bahse konu açıklamanın 5. maddesinde, "Suriye'nin kuzeyindeki durumu ele almışlar, bu bölgede kalıcı güvenlik ile istikrarın ancak ülkenin egemenliği ve toprak bütünlüğünün

muhafazası temelinde sağlanabileceği hususunu vurgulamışlar, bu yöndeki çabalarını koordine etme hususunda mutabık kalmışlardır. Suriye'ye ait olması gereken petrol gelirlerinin yasadışı olarak ele geçirilmesine ve aktarılmasına karşı olduklarını ifade etmişlerdir" biçiminde yapılan "yasadışı" vurgusu kuşkusuz önemlidir. Bilindiği gibi Suriye petrol rezervinin yüzde 70'i Suriye Demokratik Güçleri'nin (SDG) kontrolünde olan bölgelerde bulunuyor. ABD ve SDG güçlerinin güvenliğini sağladığı kuyulardan çıkarılan günlük 140 bin varil petrol ABD merkezli Delta Crescent Energy şirketi eliyle işleniyor. Suriye rejimi, İran ve Rusya'nın geçmişten bugüne petrol konusundaki tutumları değişmedi. Ancak TC'nin "müttefik"i ABD'nin faaliyetlerini "yasadışı" parantezinde değerlendirmesi dikkate değer bir gelişme olarak görülüyor.

BİTMEYEN İŞGAL TEHDİTLERİ VE SDG'NİN REJİM İLE ORTAK HAREKETİ

TC'nin işgal operasyonu hesabının şimdilik Tahran'dan döndüğünü söylemekle birlikte tehdidin ortadan

kalktığını söylemek mümkün değildir. Nitekim, Erdoğan'ın Tahran zirvesi dönüşü yaptığı "Yeni bir harekât konusu milli güvenlik endişelerimiz giderilmediği sürece gündemimizde yer almaya devam edecek" ifadesi zirveden istenilen sonucun çıkmadığını gösterirken aynı zamanda TC'nin işgal hevesini sürdürdüğünü de göstermektedir. Bu hevesin kaynağı esas olarak Kürt ulusal kazanımlarını boğma bu kazanımların diğer parçalara olan etkisinin önüne geçilmesidir. Bu noktada TC'nin başta İran, Irak ve Suriye'de ezen ulus egemenleriyle stratejik bir uyumu olduğunu söyleyebi-

liriz. Tahran Zirvesi'nde bu noktadaki mutabıklığın sürdüğünü söyleyebiliriz.

İşgal operasyonu gündeminin TC nezdinde sürüyor oluşuna karşı SDG'nin de belli hamleleri gelişti. Haziran ayından bugüne dillendirilen işgal tehditlerine karşı Rojava yönetimi ve askeri gücü olan SDG harekete geçerek böylesi bir operasyonun başlatılması halinde Suriye ordusu ile koordinasyona geçileceğini ve işgal karşı olunacağını ilan etmişti. SDG güçlerince yapılan açıklamanın ardından SDG ve Suriye rejimi arasında Rusya'nın arabuluculuğunda görüşmeler başlatılmış, varılan anlaşma kapsamında Kobanê, Tel Rifat ve Menbic'in sınır bölgelerine Suriye askerleri gönderilmeye başlanmıştı. Rojava yönetiminden yapılan açıklamalarda söz konusu konuşlanmanın varılan anlaşma sonucu geliştiği ve Fırat'ın yalnızca batısını* kapsadığı ifade edildi.

Söz konusu hazırlıklar ve rejim ile ortak hareketin Rojava'nın durumuna etkisinin ne olacağını şimdiden söylemek zor. Ancak ABD emperyalizminin

söz konusu iş birliğinden rahatsızlık duyacağı bir gerçek. Her ne kadar anlaşmanın Fırat'ın batısı için geçerli olduğu söylene de Kürtlerin rejim ve Rusya ile hareketi ABD nezdinde pozisyonunun gerilemesi olarak değerlendirilmektedir. Tahran'da ABD karşıtı vurguların ve bir NATO ülkesi olarak TC'nin çelişkilerden faydalanma hamlelerinin rahatsızlık yarattığı demeçlere yansıyor. CIA şefi William Burns, "Türkiye ve Erdoğan, hokkabazlıkta çok iyiler, ustalar. Çok sayıda görünüşte çelişkili ilişkiyi bir arada götürüyorlar." ifadeleriyle bir yandan efendi-uşak ilişkisine dayanarak TC'yi aşağılarken diğer yandan ise ABD'nin tablodan duyduğu memnuniyetsizliği ortaya koydu.

TC'nin Rojava'ya dönük bitmeyen işgal tehditlerinin arka planında değişmeyen bir egemen devlet aklı söz konusudur. "Milli güvenlik" vurguları tam da bu noktada anlam kazanmaktadır. Rojava'nın varlığının, buradaki kazanımların "beka" derekesinde ele alınması TC'nin ulusal meselede tarihsel kodlarından ödün vermeksizin hareket ettiğini gösteriyor. Bu noktada sınırları aşan ve gittikçe tırmandırılan bir saldırganlık söz konusudur.

Söz konusu saldırganlık dönem dönem işgal operasyonlarıyla, Irak Kürdistanı'nda olduğu gibi yüzlerce üs alanıyla fiili işgallerle, silahsız halka yönelen SİHA ve topçu bombardımanlarıyla sürdürülüyor. Kürt ulusal mücadelesine dönük saldırganlığın iç politikayı dizaynı konusunda sonuç alıcı olduğunu faşist diktatörlük iyi biliyor. Bu bağlamda şovenizm eşliğinde çalınan savaş tamtamlarıyla yoksulluğun ve açlığın isyanının sesinin bastırılması hedefleniyor. Siyasi ve ekonomik kriz içerisinde debelenen Türk hâkim sınıfları ve onların dümeninde yer alan AKP-MHP faşist blokunun "soluklanma" olarak ele aldığı işgal saldırılarına karşı Kürt ulusunun kazanımlarının yanında yer alırken aynı zamanda emekçi halk kitlelerine gitmeli, politik iktidar bilincini güçlendiren, sisteme yönelten politikaları etkin bir biçimde hayata geçirmeliyiz.

**Rojava özerk yönetiminin ABD ile iş birliği ve operasyonel faaliyetleri Fırat'ın doğusunu kapsıyor. Rejimle yapılan anlaşma Fırat'ın batısını kapsıyor.*

SINIFLAR MÜCADELESİ TÜM SINIF MÜCADELESİNE SIKICA SA

Devrim bir sınıfın iktidar aygıtını kendi çıkarları doğrultusunda ele geçirmesi ve kendisi için yeni bir sistem kurması eylemidir. Sınıfların oluşmasıyla birlikte gerçekleşen tarih bütünlüklü bir incelemeye tabi tutulduğunda görülecektir ki esas olarak sınıf savaşımının ve bu savaşımın özel kesitleri olan devrimlerin ürünüdür. Dünya devrimler tarihi incelendiğinde insanlığın gerçek ve genel gelişim biçimi ve dolayısıyla seviyesi de anlaşılır. Her ne kadar günümüzde devrimler “terörizm” yaftasıyla “insanlık dışı” süreçlermiş gibi gösterilmek istense de insan hakları olarak hukuk literatürüne geçmiş ve bugünün hemen tüm siyasetçilerinin bir argümanı da olan kavramlar bütünü bu devrimlerin ürünüdür. Kuşkusuz sadece kavramlar değil, aynı zamanda bugün sahip olduğumuz maddi olanaklar, teknoloji, bilimsel olanaklar ve bilimin seviyesi de devrimlerin açtığı yolun üzerinde gerçekleşmiştir. Özetle diyebiliriz ki insanlığın sınıflar mücadelesiyle oluşan tarihinde ilerlemeyi içeren, ilerlemeyi savunan, toplumlar geliştikçe beliren gereksinimlere karşılık veren güçlerle mevcut olanakları ve ilişkileri kendi çıkarları öyle gerektirdiği için yeterli gören, muhafaza eden güçler nihayetinde devrimle sonuçlanan mücadeleler vermişlerdir. Devrimler bu mücadelelerin sıçramalı ilerleme anlarını ifade eder. Devrimler muhafaza edenlerin koydukları engelleri ortadan kaldırmıştır.

Tarihimizin son devrimleri proletaryanın çıkarları doğrultusunda, onun siyasi öncülerinin önderlik ettikleri ve böylece proletaryanın diktatörlüğü ile sonuçlanan proletar devrimlerdi. Bu devrimlerin ekonomik ve siyasi kazanımları o kadar büyüktü ki dünyanın hemen her ülkesinde komünist partileri kurulup devrim süreçlerine önderlik etmeleri için onları muazzam derecede teşvik etti. Sadece proletarya değil ezilen ülke halklarının bütün kesimleri bu süreçlere anti emperyalist ve anti feodal doğalarından ötürü aktif biçimde katıldılar.

lar.

Bugün de aynı sürecin içerisindeyiz; bununla beraber ciddi farklılıklar içeren bir dönem de yaşamaktayız. Neoliberal politikaların dünya çapında egemenleşmesine, uygulanmasına da denk gelen bu dönem sınıf savaşımının bir sonucu olarak sosyalist ülkelerde geriye dönüşlerin yaşandığı bir dönemdir. Geriye dönüşlerin en büyük etkisi komünist harekete güvensizliğin önemli bir nedeni olmasıdır. İlkeleri, genel teoriyi, tayin edici kavramları uzun denemeyecek bir zaman dilimi içinde terk edenler oldu. Kuşkusuz bu terk edilmişlerin doğru çizgiden kopuş olduğunu düşünmüyoruz. Marksizmin etkisinin zayıflamasından ibaret bu terk edilmişlerde konu edilen hareketler zaten MLM hatta olmayan, Marksizmin etkisinde olan hareketlerdi. Marksizmin Leninizme ve devamla Maoizme doğru gelişmesinin bir sonucu olarak sözünü ettiğimiz yeni dönemde proleter hareketin gelişmesinin koşulları yaratılmış olmakla beraber bunun iradeleşmesini sağlayacak bir süreç yaratılmadı. Buna karşın Maoizme evrilmiş haliyle komünist bilinç birçok ülkede sınıf mücadelesini geliştirmeyi başardı; akıntıya karşı yüzme cesaretiyle emperyalizme ve onun her türden iş birliğine karşı halk savaşı stratejisini uyguladı ve uyguladığı ölçüde de başarılı sonuçlar elde etti. Halihazırda proleter hareketin birikiminde Halk Savaşıyla devrim anlayışı güçlü bir şekilde vardır. Zincirin zayıf halkaları olarak yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerdeki devrimlerin dünya devriminin gelişmesi, olanaklı hale gelmesi bakımından önemi elbette tartışılmazdır.

Devrimlerin dünya halklarının bir talebi olmaktan çıktığı görüşünün yaygın olduğunun farkındayız. Bunun, yüzeysel ele alındığında gerçekçi görüldüğünü de kabul ettiğimizi söylemeliyiz. Ne var ki devrimin talepten önce bir ihtiyaç olduğunu hatırlatmamız gerekir. MLM toplumların gelişimini sonuç olarak devrimlerle açıklar. Devrimler, zamanı geldiğinde tüm tıkan-

mış sistemlerin, çökmüş değerler bütününe toplumların bağrından sökülüp atılması için zorunlu hareketlerdir. Bunun kendiliğinden gerçekleşmesi toplumların sınıflı yapısından ötürü olanaksızdır. Sonuçta bütün sistemler belli sınıfların varlığını koşullayan üretim tarzlarına sahiptir. Üretim tarzlarının ürünü olan sistemler bu belli sınıfların egemenliğini ve dolayısıyla ideolojik, politik, ekonomik kültürel kurumlarının hegemonyasını içerirler. Bunlar sistem içinde kaçınılmaz olarak gelişmekte olan yeni güçlerin üzerinde baskılar meydana getirirler. Baskının hem rıza üretmeye hem de gerektiğinde şiddetle dizginlenmeye dayandığını biliyoruz. Bundan ötürü yeni güçlerin gelişmesinin şartı devrimdir: Egemen sınıfları ellerindeki tüm güç ve olanaklardan mahrum edip yok etmek üzere onları devirmek ve yerine kendi egemenliğini kurmaktır.

SÖMÜRÜ SÜRÜYOR

İçinden geçtiğimiz sürecin tam da burada açığa çıkarılması gereken özelliği egemen sınıfların, dolayısıyla onların her türden aracının eskinin öldüğünü gizlemesidir; eskinin öldüğünün gizlenmesi yeninin doğmasının bir engelidir aynı zamanda. Gelişmeler bize aynı sorunların, aynı kısır döngünün içinde debelenmekte olan uluslararası bir toplumsal düzeni aşamadığımızı gösteriyor. Kuşkusuz her şey değişmeye devam ediyor. Bununla beraber her değişim aynı üretim tarzının, aynı mülkiyet ilişkilerinin, aynı yönetim biçimlerinin içinde gerçekleşiyor ve bunlar bir avuç egemenin çıkarlarının korunmasını teminat altına almaktan öte bir işlev taşıyor. Bir avuç egemenin dünya halklarına sunduğu şeyler bu yüzyılın başında olan şeylerden nitelik olarak ne kadar fark-

lıdır? Milliyetçilik, din bezirganlığı aynı derecede gündemdedir. Yarı sömürgelerin emperyalist tahakküm altında kalması, borçlanmaya dayalı ekonomi modeli, uluslararası iş bölümü adı altında bu ülke kaynaklarının talana açılması, tüm ülkelerde kamusal alanların şirketlerin rant yaratma alanlarına dönüştürülmesi vs. aynı sömürü biçimlerinin, kuşkusuz daha da boyutlanarak, derinleşerek sürmesi gene gündemdeki sorunlardır. Yarı sömürgeler kendi sanayilerini ge-

liştirirken emperyalist sermayenin ağına takılmaya devam ediyorlar. Tarımda da özellikle teknolojik gelişmelerin sonucunda bağımlılık ilişkilerinin derinleşmesi bu ülkeleri çok daha derin, mevcut üretim ilişkileri ve mülkiyet biçimleri nedeniyle de aşılabilir sorunların içine sokmuş durumdadır. Bundandır ki Türkiye vb. ülkelerde tarım ülke ekonomisinin esaslı sektörü olmaktan uzaklaşmış, köylüler borçlanma tuzağına düşmüş, ülke ekonomisinin çürük dokusundaki dökülmeler kendini özellikle tarım sektöründe göstermiştir. Bunlar öteden beri varlığını sürdüren aynı egemen sınıfların sökülüp atılmak

DEVRİMLERİN KAYNAĞIDIR

RILALIM VE ONDAN ÖĞRENELİM

zorunda olduğunu gösteren durumlardır. Bu ancak mevcut yapının ölü, çürümüş, geleceği olmayan, ilerlemeye katkı sunamayacak bir yapı olduğu kavrandığında mümkün olacak devrimci eylemdir. Tek tek ülkelerdeki sorunlar da bize emperyalizm şartlarındaki tüm eski sorunların, açmazların devam ettiğini gösteriyor. Avrupa ülkelerindeki, ABD'deki, İngiltere'deki sorunlar, çelişkiler de emperyalizmin bilindik çıkmazlarını içeriyor. En somut biçimleriyle ekonomik

ulaşılacak teknolojik seviyenin ülke ekonomilerinin temel karakterinde hiçbir dönüşüme neden olmadığını gösteriyor. Teknolojik üretimin, bilimsel ilerlemenin önünde durulmuyor kuşkusuz; bununla beraber bunlar aynı üretim ilişkilerinin, aynı sınıf çelişkilerinin, mülkiyet biçimlerinin cenderesi altında gerçekleşiyor. Uzaya, evrene dair bilgimiz olağanüstü derecede gelişmişken ve bu bilginin gelişme potansiyeli her gün için varlığını koruyorken milliyetçilikle, din bezirganlığı ile

sınırlı politik kavgalar içinde boğulmak, savaşlara girişmek, borçlu ekonomilerin enflasyonla, durgunlukla yüz yüze kalması bir şeylerin temelden değişmesi gerektiğini gösteriyor. Sorunlar, açmazlar aynı sınıfların yarattığı sorunlar ve çıkmazlardır. Dünyadaki bütün politik sistemler aynı sınıfların egemenliğini kaçınılmaz kılan sistemlerdir. Bu anlamda hiçbir sistem halk için demokrasi içermemektedir. Halklar egemen sınıfların demokrasisinde aynı türden egemenliklerinden birini seçme "hakkına" sahiptir sadece. Bunlar arasındaki kavganın hiçbir yerinde halkların çıkarına

kriz şartlarında görünen çelişkiler, politik açmazlar dünkülerden ne kadar farklıdır? Hemen hemen hiç! Parlamenter sistemin kitleler nezdinde değersizleşmesi kadar örneğin Fransa'da ya da daha yakın zamanda yaşanması nedeniyle Hollanda'da çiftçilerin sorunları ve maruz kaldıkları devlet şiddeti bize mevcut yapıların çözümsüzlük içinde debelendiğini göstermektedir. Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmesiyle sonuçlanan emperyalistler arası çekişmelerin kaynaklarının yüzyılın başındakilerle aynı olması o günden bugüne yaşanan ekonomik gelişmelerin, teknolojik ilerlemenin, özellikle de bilişim alanında

sistem değiştirmek çabası yoktur. Türkiye'deki seçimlerin ne büyük kavgalarla gerçekleştiğini bilmeyen yoktur. Son zamanlarda bu kavgaların daha da önemsenir olması dikkat çekicidir. Öyle ki devrim iddiasının bile hükümetin "yıkılmasına" endekslenmesi ilkesel düzlemde savruluşların boyutunu göstermektedir.

Bir zamanlar ilkesel düzlemde Marksizme daha yakın duranlar devrim iddiasında da güçlü bir duruşa sahiptiler. Ulusal hareketlerin de hemen hepsinde devrim iddiası güçlüydü. Oysa bugün bunlar için "eskinin ölümü" bile bir rivayet gibidir. Tabii ki şunu unutmuyoruz:

Bunlar her ne kadar ilkesel düzlemde devrim iddiasında olmuşlarsa da temelde proleter çizginin dışında olmalarından ötürü güdük bir devrim anlayışına sahip olmuşlardır. Sınıf karakterleri bakımından bunun nesnel bir sonuç olduğunu vurgulamalıyız. Dolayısıyla buradaki tespitimiz bir suçlama değildir veya bir suçlama olarak değerlendirilmemelidir. Ulusal hareketlerin devrim anlayışının nihayet güdük olması bunların devrimin dostları olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Devrim bu hareketlerin, bu hareketlerin seslendiği geniş ezilen ulusal kesimlerin çıkarlarını gerçekleştirme amacına sahip olduğu ölçüde onların da devrimi olarak değerlendirilmelidir. Bu bakımdan "devrim için halkın birliği" dediğimizde ezilen ulusların, buldukları ülkelerdeki komünist parti önderliğinde gelişecek devrimlerin önemli parçaları olduklarını ve olmaya devam edeceklerini asla ihmal edemeyiz.

DEVRİMİZİN NİTELİĞİ KAVRANDIĞIÇA HAREKETİMİZ BÜYÜYECEKTİR

Burada tartıştığımız konunun bahsedilen türden hareketlerin, yani Marksizmin etkisinde olup onun ilkelerinden hareketle konumlanma çabasında olanların özellikle son zamanlarda biraz daha belirgin biçimlerde bu ilkelere rağmen yol almasıdır. Devrimin, devrim ilkelere, koşullarının, biçimlerinin, pratiklerinin, politikasının vb. pek tartışılmaması; buna rağmen hükümet değişikliğiyle sınırlı gündemlerin devrim düzeyinde değerlendirilmesi bunun varlığı bir sonuçtur. Halktan kesimlerin gündeminde devrimin olmaması; ama hükümet sorunlarıyla ilgili gündemlerin geniş yer kaplaması hiç kuşkusuz bu sonuçta bir etkidir. Ne var ki temel etkenin bu olmadığını bilmeliyiz. Temel etken komünist çizginin devrimi somutlaştırmadaki başarı düzeyidir.

Devrim meselesini gündemleştirmek devrimin niteliğini açıklamakla, devrimin güçlerini somutlaştırmakla, devrimin önündeki

engelleri göstermekle ilgilidir. Yapacağımız her inceleme, her tartışma, her eylem vs. nihayetinde devrimin içeriğini göstermelidir ki devrimin gündemleşmesi olanaklı olsun.

Marksizm-Leninizm-Maoizm sonuç olarak bir tarih öğretisidir ve tarihin temel ilerleme biçimi devrimdir. Nitel dönüşümlerin belirleyici olduğu tüm tarihte halkların çıkarlarını gerçekleştirmek üzere sağlanan her ilerleme ya devrimi koşullamış ya da devrimle gerçekleşmiştir. Devrimsiz nitel dönüşüm her düzende var olan "sınıf tahakkümü" nedeniyle olanaksız olmuştur. Nitel dönüşümden kastımız sınıf çıkarlarının gerçekleşmesinden ibaret ilerlemelerde hangi sınıfların çıkarlarının gerçekleştiği sorusunun yanıtının temelden değişmesidir. Belli bir sınıfın ya da sınıfların tahakkümü altındaki bir toplumsal düzende diğer sınıfların çıkarlarının gerçekleşmesi olanaklı olmaz. Tahakküm gücüne sahip olanlar bunun önünde engeldirler. Dolayısıyla tarihsel ilerlemenin gerçekleşmesi belli bir gelişmeden sonra tahakküm eden sınıfların değişmesini gerektirir. Aynı sınıfların tahakkümü altındaki nitelsel gelişmeler bu sınıfların çıkarlarını inkâr etmeyi içereceğinden bunlar gerçekleştirilemezdir. Kendiliğinden ekonomik ve politik ilerlemelerin bunu sağlayacağını ileri sürmek sonuç olarak sınıf mücadelesiyle gerçekleşen tarihsel ilerlemenin bu temel özelliğini yadsımakla aynı anlama gelir. Bu noktada yapılan temel hata üretim tarzlarından, mülkiyet ilişkilerinden ayrı olarak teknolojik ilerlemeleri, ürünlerdeki çeşitlenmeleri, artışları vs. toplumsal düzeni belirleyen unsurlar olarak görme hatasıdır. Oysa tarihsel dönüşümlerin temeli bunlar değildir; bunlar tarihsel dönüşümlerin sonuçlarıdır. Kapitalist üretim tarzının sürekli yeniden üretimi gerçekleştirme zorunluluğu, sermayenin sürekli büyüme dürtüsü bu zenginleşmeyi, çeşitlenmeyi ve dolayısıyla bununla sınırlı ilerlemeyi içerdiği açıktır. Ne var ki bunun dünyanın herhangi bir yerinde

toplumsal dönüşüme neden olacağı fikri, yani belli sınıfların tahakkümünü ortadan kaldıracığı fikri özeldir; egemenlerin fikridir. Onların ilerlemeci retorığı tam olarak bunu içerir. Devrimleri gereksiz ve hatta olanaksız gören anlayışların da bundan beslendiğini biraz MLM bilimi bilgisi olanlar iyi bilirler.

Devrimimizi tartışmak bugün her zamanki gibi zorunludur. Neden güçsüz, yetersiz, başarısız olduğumuzun açıklaması da devrim anlayışımızın eksikliğinden kaynaklanmaktadır. Karşımızdaki üç büyük ve egemen güç devrimi tüm insanlık tarihinden silmek için çabalarırken, halkları sürükledikleri derin ekonomik çıkmazlar ve zorluklar bu çabaları boşa düşürecek düzeye varmıştır. Tarihin gördüğü büyük krizlerden biri uzun bir zamandır dünya halklarının yaşam koşullarını giderek daha fazla bozmaktadır. Kuşkusuz halklar her zaman büyük yokluklar içinde yaşamının tek yolu olarak sömürü ağına girmekte, ekmeğe uğruna çalışmaktadırlar. Çocuk emeğinin dahi sömürülme düzeyi eskilerle kıyaslanamayacak düzeydedir. Bununla birlikte çalışma zorunluluğuna dayalı yaşama olanaklarının da azaldığı, bozulduğu zamanlara girmiş durumdayız. Bir süre sonra kapitalist sistemin sunduğu sınırlı insanca yaşama olanaklarının da yaratılmadığı, bunun sonucu olarak kitlesel hareketlerin artacağı koşullar içinde düşünmeye, hareket etmeye başlayacağız. Devrimi tartışmak artık yeni şartlar içinde gerçekleşecektir. Hükmedemediğimiz zamanlar kaçınılmaz olarak güçlü olanların lehine sonuçlar doğuracağından halkların lehine düşünenlerin ilkeleri hatırlaması ve ilkelerden hareketle devrimci süreçleri örmek üzere tartışması büyük öneme sahiptir.

Önümüzdeki süreç devrimlerin daha fazla gündemleşeceği, halkların çıkarlarını gerçekleştirmek üzere bir şekilde harekete geçeceği, toplu hareketlere kalkışacağı bir süreç olacaktır. Bunun istisnai bir süreç olacağı doğru değildir. Ekonomik kriz uzun zamandır bir gerçekliktir. Finansal genişleme adımları krize karşı bir "çare" olarak atıldı. Bugün tüm dünyada yaşanan yüksek enflasyon oranları bu genişlemenin bir sonucudur. Özellikle yarı sömürgelerdeki borçlanma açmazı aynı politikanın bir

başka sonucudur. Türkiye'de AKP hükümetinin politikaları olarak değerlendirilen, bu anlamda ekonomik çürümeyi, yozlaşmayı onda somutlaştıran analizler emperyalist merkezlerin "krize çare" politikalarının üzerinden atlamakla zaafıdır. Oysa çürümenin, yozlaşmanın kaynağı emperyalist merkezlerdir. Türkiye'de yaşananlar finansal genişlemenin bizim gibi ülkelerdeki kaçınılmaz sonuçlarından biridir. Aynı egemen sınıfların, aynı mülkiyet ilişkilerinin ve aynı bürokratik aygıt parçalarının finansal genişlemeden yararlanma biçimi yaşadandan farklı olamazdı. Kuşkusuz farklı suretler ve söylemler mümkündür. Fakat ülkeye akan finansın üretken sermaye olarak tarımda, sanayide üretimi teşvik edeceği iddia edilemez. Bu finans türünün en kısa yoldan en büyük vurgunları gerçekleştirme amacı güttüğü bilinmez olmamalıdır. Türkiye'de tarımın bağımlı hale getirilmesi bugünün değil 1980'lerde özellikle dayatılan politikaların sonucudur. Enflasyon bizim gibi ülkelerde genelde yüksektir; çünkü bu dışarıya sermaye transferinin temel biçimlerinden biridir. İnşaat, turizm gibi sektörlerin öteden beri revaçtaki sektörler olduğu on yılların bilgisidir. Cemaatlerle kurulu ilişkiler, mafya ile yönetilen alanların varlığı hiçbir zaman gerçek sır olmadı. Örneğin Gülen Cemaati üzerinden koparılan fırtınada -ki bu fırtına doğrudan bu cemaatin iktidar ortağı olmasını içeriyordu- herkes açıkça öğrendi ki uzun yıllardır her hükümet bu cemaatle içli dışlı bir ilişki sürdürmüştür. Elbette bu ilişki her biri için özeldir; ama hiçbiri için bu ilişki gayrimeşru da olmamıştır. Çünkü cemaatler, feodalizmin bu en çürük, ölü oluşumları/artıkları olarak toplumsal düzenin gerçeğidir. Bunlar ülke tarihinin hiçbir zamanında kökünden sökülüp atılmamışlardır. Gülen cemaati herkeşe söz konusu oluşumların "dini bir çevre" olmaktan ibaret olmadıklarını da göstermiştir. En son "iktidar ortağı" olarak halkın karşısına bir "iktidar tercihi" olarak çıkmaları ise bu yapıların gerçek dayanaklarını, maddi olanaklarını, uluslararası güçlerle ilişkilerini deşifre etmiştir. Aynı şeyleri mafya örgütlenmeleri için de ifade edebiliriz. Mafya denen örgütlenmelerin gücü bunların beslendiği kaynakların ilgili ülkelerdeki en güçlü rant kaynakları olma-

sından gelir. Sanayileşmiş ülkelerde bu kaynaklar hiçbir zaman en güçlü nitelikte olmazlar, olamazlar. Hatta bu ülkelerdeki mafya örgütlenmelerinin gücü de sanayileşmemiş ülkelerdeki veya bazı sanayileşmemiş bölgelerdeki aynı örgütlenmelere dayanır. Feodal ilişki türlerinin bu örgütlenmelerdeki ağırlığı herkesin malumudur. Bunun nedeni de aynı durum, yani sanayileşme öncesinin korunmuş ilişki ağıdır. Bu artıklar gerçek anlamda ölü yapıların devamından ibarettir. Bu yapıların egemenliğinde finansal genişlemenin üretken sermayeyi harekete geçireceği, sanayileşmeye dayalı modeli benimseyeceği düşünülebilir mi? Böyle olamayacağı tarihsel olarak da günümüzde pratik olarak da açıkça görülmüştür. Türkiye'deki mafya örgütlerinin en son 3 büyük demir-çelik sanayi işletmesini ele geçirmiş olması ve yönetiyor olması söz konusu feodal artıkların gücünü; ama her alanda, "sanayi" alanındaki gücünü de ortaya sermiştir. Bu işletmelerde üretimin neye hizmet ettiği, nasıl gerçekleştiği bundan daha iyi ortaya konmazdı herhalde!

HALKIN BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR

Sözünü ettiğimiz gerçeklik dünya çapında yaşanan ekonomik ve politik olayların kökeni hakkında doğrudan bilgiler vermektedir. Daha önce vurguladığımız gibi kriz koşulları bu gerçekliklerin üzerindeki örtüleri çürütmekte, dağıtmakta, savurmaktadır. Böylece kriz koşulları gerçeklikleri daha somut ve açık biçimde görmeye olanak vermektedir. Bizim gördüklerimiz bizim görme biçimimizden kaynaklanmamaktadır; aksine bunlar gerçeklikler olduğu için herkesin bunları aynı yalınlıkta görmesi olanağı vardır. Görülen şeylerin aynı olması bunlara karşı ne yapılması gerektiğinde de ortaklaşacağımız anlamına gelmeyecektir elbette. Bununla birlikte aynı şeyleri görmek bunlara karşı aynı biçimde hareket etmenin koşullarını sunar. Halkımızın aynı şeyleri görmesi ya da bizim onların bunları görmelerini sağlamamız onlarla aynı biçimde hareket etmemizin koşuludur. Gerçekliklerin olabildiğince açık ve yalın biçimde ortaya konması devrimin öznel şartlarını olgunlaştırmak bakımından önemli bir aşamadır. Ne var ki tek başına bu neredeyse hiçbir şeydir. Bundan daha önemli-

si ne yapmak gerektiğini bilmek ve bu bildiğini gerçekleştirmek üzere çalışmaktır. Devrimi tartışmamızın, devrimi öğrenmemizin temel nedeni budur. Halkın birliği dediğimiz şeyin devrim için çalışmakla aynı anlama geldiğini, her türden devrimci birliğin ve hatta komünistlerin birliğinin de temeli bu tartışmalarda atılır ve geliştirilir. Birçok "birlik" tartışmasıyla aramıza koyduğumuz mesafenin temel nedeninin bu olduğunu hatırlatalım. Bu yaklaşımın derinleşmesi, daha çok açıklığa kavuşturulması gerekmektedir. Bunun nedeni "anlaşılma" sorunumuzu çözmek isteyişimiz değildir elbette! Bunun nedeni devrim için halkın birliği konusundaki yetmezliğimizi aşmak zorunda oluşumuzdur. Halk kimlere karşı ve ne için birleşmek zorundadır ve bu birleşmenin hareket biçimleri, araçları nedir sorularının yanıtı verilmeden herhangi bir birlik sorununda "anlaşılma" beklemek zaten yanlış bir beklenti olacaktır.

Devrimimiz demokratik halk devrimi olarak hem milli bağımsızlık amacını hem de demokratik devrimi içermektedir. Milliden kastımız bir milletin kurtuluşuyla sınırlı değildir; aksine ülkenin sosyal, ekonomik, politik olarak emperyalizmin tahakkümünden kurtarılmasıdır. Milliyetçiliğin de bir argümanı olarak bu devrim görevinin milliyetçi bir temelde başarıya ulaştırılamayacağı açık olmalıdır. Çünkü milliyetçilik emperyalizmle sınırlı bir mücadeleden yanadır, onunla ilişkiyi kökünden söküp atmak yerine koyacağı güçlü bir sistem olmadığından olanaksızdır. Anti emperyalist mücadele bu nedenle proletaryanın kurtuluşuna endekslenmiş bir mücadeledir. Demokratik devrim için şartların öteden beri yeterince olgun olduğunu biliyoruz. Her türden feodal artığın sökülüp atılması esasen kolaydır; bunu zorlaştıran unsur emperyalizmdir. Demokratik devrim bu nedenle sıkı sıkıya anti emperyalist mücadeleye bağlıdır. Bu mücadelenin tamamlanmasının ve hatta tam olarak savunulmasının koşulu emperyalizme uygun görülen her türden ilerlemeciliğin reddedilmesidir. Devrim bu güçlere karşı geliştirilmelidir. Şartların bunu zorunlu kıldığı her geçen gün daha güçlü bir biçimde anlaşılmaktadır...

ELEŞTİRİ-BİRLİK-ELEŞTİRİ İLKESİ GELİŞTİRİR, GÜÇLENDİRİR

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Ocak ayının son haftası olan Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası'ndan, Sivas Katliamı'nın yaşandığı 2 Temmuz'a kadar "sembol günler" odaklı bir dizi kitle-sel eylem gerçekleşti. İçeriğinden örgütlenmesine, gerçekleşme biçimine kadar farklı olsa da eylemler safları tanıma, düzenleme ve sağlamlaştırma koşulları yaratır. Bu eylemler, katılımcı birey ya da örgütleyici yapıları dolaysız biçimde ileriye taşımaz, sağlamlaştırılmaz. Eyleme içkin kendiliğinden bir olumluluk veya olumsuzluktan söz edemeyiz. Eylemin birey ya da örgüt için esas olarak olumlu veya olumsuz olması, eyleme dair politikası, hedefleri ve hazırlıklarıyla ilgili bir sorundur. Eylem ve etkinlikle ilgili hazırlık, eyleme dair belirlenen politika ve hedefle uyumlu olmalıdır. Her eylemin hazırlık aşaması farklılıklar gösterir. Bu türden biçimsel farklılıklar dışında disiplini yerleştirmek ve geliştirmek, eylem yeteneğini yükseltmek, bireysel ve kolektif inisiyatifini geliştirmek, eylemde öne çıkan veya tereddütlü davranışları tanımak, örgütlenme ve önderlik etme gerçekliği ve sorunlarını görmek gibi her eylem için geçerli örgütsel ve kadrosal hedefler olur. Politikanın ve hedeflerin olmadığı bir eylem "boş" bir eylemdir. Boştur çünkü niyetimiz ne olursa olsun amaçsızdır. Politika ve hedef konusunda İbrahim'i ve popüler kimlik konusunu örnek verebiliriz: Kolektifimiz, örgütlediği veya katılımcısı olduğu tüm sembol günlerle ilgili "Kaypakaya ve popüler kimlikten geri adım atılmayacak, bu mevzii her koşulda korunacak" demiş, bunu politika ve hedefleri arasına koymuştu. Mevzii korumak savunmada kalmak hali olmasına rağmen, kolektif bunu bir saldırı olarak da değerlendirmiş, kurulan barikatları aşma tarzını benimsemiştir. Büyüklük ölçeğine bakmaksızın her eylem için politika ve hedef belirlemek ve buna uygun bir hazırlık gerçekleştirmek, söz ve eylemin, teori ile pratiğin birleştirilmesi-

dir. Doğru sonuçlar oluşturmaya ve doğru senteze ulaşmaya ancak buradan gidebiliriz. Diğer türlü keşme-keşlik, hengamedir.

Örgütlediğimiz veya katılımcısı olduğumuz sembol gün etkinlikleri politika-hedef-hazırlık ve gerçekleştirme denklemi içerisinde olumlu ve olumsuzluklarımızla gerçekliğimizi ya da "bizi" yansıtmıştır. Doğru bir incelemeyle yani öznelciliğin mümkün olduğunca az bulduğu bir nesnellikle incelediğimizde gelecek eylemler için değerli sonuçlar elde edilecektir. Böylesi toplam bir değerlendirmeden bağımsız olarak gözlemlediğimiz ve gelecek eylemler için sorun olarak gördüğümüz sekterlik konusunu özellikle önemsememiz gerektiğini vurgulayalım.

Sekterlik veya sekterizm dünya KP'ler tarihinde yaygın olarak rastlanan, yıkıcı sonuçları olan düşünce ve davranış biçimidir. Bu kavram yaygın olarak en sınırlı karşılığı olan "katı, hoşgörüsüz olma durumu" olarak biliniyor ve "ilkeli olmakla" karıştırıldığı için açık ya da gizli biçimde olumlanmaktadır. Oysa sekterlik içerdiği parçacılık, bütünü yadsımacılık ve bağnazlık gibi özellikleriyle KP içerisinde ve dışında birliğe, bir olmaya kapalıdır, karşıtıdır. Bütünden ve bütünün çıkarlarından bakmaz, parçacıdır. Bu özelliğini Mao "bağımsız olma, bakma" diye ifadelendirmiştir. Yani bulunduğu alanı, sorumluluk yaptığı bölgeyi merkeze koyarak hareket eder, oranın ihtiyaç ve çıkarlarını temel alır ve bu yönüyle partiyle karşı karşıya gelir. Şeyleri çelişkisi içerisinde ve esas olan üzerinden tanımlamaz dolayısıyla ilişkilenebilir de. Örneğin Mao'nun "yüzde 70, yüzde 30" biçimindeki ele alışı yabancıdır. Yani "bir komünisti yüzde 30 hataları değil yüzde 70 doğruları belirler" bakış açısından uzaktır. Bu uzaklık sınıflar arası ilişkiye de yansır. Dolayısıyla strateji sorunlarında büyük hatalar yapar. Dost-düşman ayrımında başarısız olur. Karşı cep-

heyi genişletir, dostları azaltır, kendini yalnızlaştırır. Onun yadsımacılığı, retçiliği gücünü parçacı olmaktan alır veya retçi yönü parçacılığını büyütür. Sekter düşünce veya sekter kişi kendinden menkul olma durumudur. Her şeyin kendi kafasındaki "doğrular" gibi olduğunu düşünür, daha doğrusu böyle olduğuna inanır. Bu nedenle kendi doğruları dışındaki düşüncelere kapalıdır. Özeleştiriyeye kapalıdır buradan, bu bağnaz durumdan gelir.

Örgütleyicisi olduğumuz kimi sembol gün etkinliklerinde işin örgütlenmesi, katılım sırasında tavır, kimi teknik aksamlar gibi yaşanan bazı eksiklikler hakkında, sekter tutum sorunu değil kişileri tartışmış, kişileri oradaki durumuyla özdeşleştirip geçmişini, birikimi yok saymıştır. Sekter düşüncede hatalı olana yaşam hakkı yoktur, hata yapan yoldaşlara yardım etmek yoktur. Daha vahimi var, Mao şöyle anlatıyor: "... hata yapan yoldaşlara doğru ve bir temele dayanan eleştiriler yönelmek ve hatta onlara karşı gerekli mücadeleyi vermek normaldir; bu, onların hatalarını düzeltmelerine yardım eder. Onlara yardım etmeyi reddetmek ve daha kötüsü hatalarından sevinç duymak sekterliktir." (Seçme Eserler, Cilt 5) Sekter anlayışın alt edilmesi, yerine eleştiri-birlik-eleştiri ilkesine uygun bir anlayış ve davranışın hâkim kılınması felsefe üzerine çalışmak, diyalektik ve tarihsel materyalizmi kavramaya yönelmekle olasıdır. Buradan bir ilerleme sağlanmadığı sürece sekterlik parçalayıcı, yalnızlaştırıcı, yıkıcı olmaya devam edecektir.

Sekter düşünce ve tarza karşı mücadele bütün yoldaşların görevidir. Bu düşünce tarzı, hep reddeden ve her şeyde olumsuz temel alan, kopuşturan bir çizgide olması nedeniyle küçük burjuva kesimlerden genelde ilgi görmüş, saflarına yandaş kazanabilmiştir. Biraz yakından bakıldığında hoşnutsuzları yakaladığı, kavradığı görülecektir. Kişilerle, hatta örgütlerle çatışmalı olanlar için bu düşünme tarzının cezbedici olduğu açıktır. Mao sekter düşünce ve davranışları (öznelcilik ve basmakalıp yazılarla birlikte) "boykot edin" çağrısında bulunmuştu. "Nasıl ki Japon ürünlerini boykot ediyoruz, ona hizmet eden bu tarzları da boykot edelim." diyordu. Sekterliğin, diğer yanlış düşünce ve davranışlar gibi mücadeleyle gerileyeceğini akıldan çıkartmadan hareket etmeliyiz. Buradaki amacın hastalığı

tedavi etmek olduğu unutulmamalıdır.

Lenin'den bir örnek tutumla devam edelim: Lenin Rusya'ya döndüğünde "Önündeki ivedi görev Bolşeviklere yeniden yön vermek ve onları kitle hareketi ile özellikle de St. Petersburg Sovyeti ile ilgili yarı sekter duruşlarından vazgeçirmektir. Ona göre bu ikincisi, hayata geçirilmesi ancak 1917'de mümkün olacak olan 'geçici devrimci hükümetin' embriyosu olarak görülmeliydi." Diğer Bolşevik üyeler ve önderler St. Petersburg Sovyeti'ne karşı neden mesafeliydi, Lenin, onları ikna etmeyi neden "ivedi" bir görev olarak almıştı? Çünkü St. Petersburg Sovyeti'nin başında Troçki vardı. Troçki 1903 yılından beri Bolşeviklere muhalifti. Diğer Bolşevik önderler Troçki nedeniyle St. Petersburg Sovyeti'yle birleşme çizgisini izlemiyordu. Bu tutum "yarı sekter çizgiye" denk düşüyordu. Lenin bütünün çıkarları üzerinden bakıyordu, diğer Sovyetleri, bu arada St. Petersburg Sovyeti'ni de Partinin etrafında birleştirmek, iktidarın burjuvazinin elinde kalması gibi bir eğilimi geriletip, geçici devrim hükümetiyle iktidarı ele geçirmeyi esas alıyordu.

Kitleler ne yapacağını ne yöne gideceğini bilmez bir halde devinip duruyor. Kitlenin gerçekliğine vakıf olmak demek, farklı kesimleri içerdiği için bu toplumsal kesimlerin sorunlarını, çıkarlarının nerede ve nasıl çığnendiğini incelemek, kavramak demektir. Devrimimiz, devrimimizin halk kesimlerinin her bir tabakası için sunduğu çözümlerin kavranarak, bugüne uyarlanması gerekiyor. Bunu yapmamız halinde halkı birleştirmeye doğru gidebiliriz. Kapalı kapıcılık üreten ve hatta bunun kendisi olan sekterlik kendi küçük ekibi dışında halkı birleştirmede tabii ki başarılı olamaz. Kitlelerle sıkı bağlar kurmak, kitlelerden kopmamak için kolektifimiz çeşitli kitle eylem ve etkinlikleri düzenliyor veya bunları gündemine alıyor. Bu eylem ve etkinliklerin başarılı sonuçlar üretmesi diğer şeylerin yanında sekterlikten uzak bir çalışma tarzını gerektirir, Mao'nun aktardığı gibi "Gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkartmalıyız." Birçok hata yaptık, yapacağız bunlar eğer doğru incelenir ve ders çıkarılırsa yolumuz aydınlanacaktır. Sekterlik, sekter tarz bizi hataya götüren bir anlayıştır. Militanlarımız bunu iyi görmeli ve kavramalı, bu tarzdan kopma çabasına yanıt vermelidir.

TOPLUMSAL CİNSİYET EŞİTSİZLİĞİNDE EĞİTİM HAKKI

İnsanın sosyal pratiğinin ayrılmaz bir parçası olan eğitim bireylerin doğduğu, büyüdüğü toplumun yani yaşamın doğrudan içindedir. Burada esas kavranmak zorunda olunan olgu sınıflı bir toplumda eğitime damgasını vuran şeyin sınıflı toplum gerçekliği olduğudur. Bu sınıflı toplum ki ataerkil yapıyla birlikte cinsiyet eşitsizliğine dayalı bir sistemdir. Bununla birlikte elbette burjuva feodal toplumlarda da eğitim insanın toplumsal yaşamı daha iyi kavraması ve bu toplumsal yaşamda aktif rol alması için önemli bir yere sahiptir. İnsan içinde bulunduğu toplumsal olguları doğrudan toplumsal pratikten edindiği deneyimlerle bütünleşmiş bir biçimde gelişen eğitimle anlamaya başlayabilir ve analiz etmeye doğru ilerleyebilir. Bunun için eğitim toplumların gelişiminde toplumsal bilgi ve deneyimlerin bir sonraki topluma aktarılmasında çok önemli bir yere sahiptir. Burada unutulmaması gereken burjuva-feodal toplumlarda eğitimin burjuva sınıfın damgasını taşımasıdır. Sömürüye dayalı bu sistemde toplumun hücrelerine kadar işlemiş olan eğitim anlayışı eşitsizler arasındaki eşitsizliği sürdürmek ve korumak biçimindedir.

Burada kast ettiğimiz toplumların ileriye doğru hareketinde birçok gelişme ve ilerleme olsa da bu ilerleme içerisinde kadınların hakları konusunda birçok kazanım elde edilse de en nihayetinde bu kazanımların gerçek bir kazanıma dönüşmediği, toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin çok yönlü bir biçimde sürmesidir. Eşitsizliğin yanısıra alanlarından birisi de eğitimidir, eğitim hakkının kullanımıdır. Gelişmiş toplumlarda kadınların eğitim hakkını erkeklerle eşit şekilde kullandığı iddia edilse de emperyalist-kapitalist devletlerde kadınların eğitim hakkını kullanımında eşitsizliğe maruz kaldığı görülmektedir. Ancak yarı sömürge, yarı feodal toplumlarda ise bu hakkın kullanımı çok daha baskıcı bir biçimde sınırlandırılmakta, baskı altına alınmakta, kadınların eğitim hakkı gasp edilmektedir. Her ne kadar içinde bulunduğumuz çağda ve gelişmiş birçok toplumda herkesin eğitim hakkından eşit faydalandığı iddia edilse gerçek yaşamda bu burjuva söylemlerin gerçekliği olmadığı açıktır. Japonya'da kadınların üniversitelerde ayrımcılığa maruz kalması buna örnektir. Almanya'da, İngiltere'de kadınların eğitim hayatında karşılaştıkları zorluklar bu gerçekliği ortaya koymaktadır.

Eğitim hakkının kazanılması ve tüm toplumun eğitim hakkından yararlanması mücadelesine bakıldığında bunun doğrudan sınıflar mücadelesi ile ilişkili olduğunu, toplumsal gelişmenin bir ürünü olduğunu, sınıf mücadelesi içinde kazanılan bir hak olduğunu görmek mümkündür. Köleliğe karşı mücadele ile eğitim hakkının kazanımı arasındaki ilişki de bize bunu göstermektedir. Sonuçta her toplumsal gelişme ve özellikle de her toplumsal devrim bireylerin eşitliği bakımından da ilerlemeye yol açmıştır. Edinilen hakların her birey için gerçekleştirilebilir olması insanlığın gelişen olanaklarıyla ilgili olduğu ölçüde eşitliği de daha mümkün kılmıştır ve eğitim hakkı bu noktada bireylerin eşitlenmesi bağlamında önemli bir özelliğe sahiptir. Eğitim hakkı 19. yüzyıla kadar yalnız yönetimi elinde tutan soylulara ve varlıklılara tanınırken, halkın eğitilmesi düşüncesi 1789 Fransa Devrimi ile başlamıştır. Bunun dışında eğitim hakkı birçok uluslararası anlaşma ile tanımlanmış çeşitli devletler bu anlaşmalara taraf olarak eğitim hakkını tanımıştır. Eğitim hakkı, Birleşmiş Milletlerce benimsenen İnsan Hakları Evrensel Bildirgesinde, Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim, Kül-

tür Örgütü'nün (UNESCO) ve Avrupa Konseyi'nin temel ilkelerinde, İnsan Hakları Helsinki Son Senedi'nde, Paris Antlaşması'nda iş birliği konferansın belgelerinde yer almıştır.

Bunun yanı sıra eğitim sistemi devletin geleceğini garantiye alması için en önemli ideolojik aygıtlarından biridir. Hâkim sınıflar, eğitim kurumlarıyla egemen olan ideolojilerini toplumlara aktarılmasını sağlayarak toplumsal cinsiyet rollerini, kültürel değerleri de kendi ideolojilerine göre şekillendirirler, halkı burjuva sınıfın ideolojik formasyonu ile "eğitirler." Mevcut eğitim sistemi pratikten uzak, ezberci dayalı, bilimsel olmayan idealist niteliğiyle ve metafizik yöntemi hâkim kılan yapıyla bilimsellikten uzaktır. Bununla birlikte bu nitelikteki eğitime ulaşım da eşitsizdir. Bireyin ideolojik, felsefi, sosyolojik vb. gelişimini esas almayan eğitimin topluma gerçek bilimsel bilgi vermesi zaten mümkün olmamakla birlikte toplumsal yaşamı sınıflı toplum gerçekliğine uyumlu hale getirme noktasında işlev görmektedir. Egemenler eğitim adı altında kendi iktidarlarını zora sokmayacak bireyler yaratmayı arzularken sömürü düzenin sürdürülmesinde eğitim alanını kalifiye insan yetiştirme merkezleri olarak işlevlendirmektedirler.

Kadınların birçok hakkı gasp edilmektedir. Eğitim hakkı da bunlardan biridir ve en önemlilerindedir. Çünkü eğitim hakkından eksiksiz yararlandıkları takdirde diğer gasp edilen hakları için mücadele etme bilincine sahip olma olanakları çok daha fazla gelişecektir. Eğitimde kadınlar aleyhine çok yönlü eşitsizlikler vardır. En ileri toplumlarda dahi bu eşitsizlik gözlenmekte olduğunu ifade etmiştik. Bizim gibi yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde bu durum daha boyutlu yaşanmaktadır. Eğitimde fırsat eşitsizliğinden, kadınların hangi alanda eğitim göreceğine ailenin "erkeklerinin" karar vermesine kadar eğitim hakkı kadının kendi iradesine bırakılmamaktadır. Günümüzde eğitim eşitsizliğinin en önemli kaynağını ailenin sınıfsal konumu ve cinsiyet ayrımcılığı oluşturmaktadır.

Sınıfsal ve cinsel eşitsizlik kız çocuklarının eğitime erişimi konusunda birbirini beslemektedir. Çocuk gelinler, kız çocuklarının okula gönderilmeden erken yaşta evlendirilmesinin en bariz örneğidir. Kırlık bölgelerde okulların köylerden kasaba ve ilçelere taşınması okula gitmeyi ve eğitim almayı daha da zorlaştırmıştır. Bu uzaklık en çok kadınları etkilemektedir. Yoksul olan halkın omuzuna yüklenen ekonomik külfet evdeki çocukları arasında seçim yapmaya zorlamaktadır. Bu durum kız çocuklarının okula gitmesi ile sonuçlanmaktadır. Yine 2012 yılında getirilen 4+4+4 sistemi ile kız çocuklarının okula gitme oranında ciddi bir düşüş yaşanmıştır.

Ülkemizde 6 yaş üzeri çocukların okuryazarlık durumu her yıl fazlaşsa da cinsiyetler arası büyük eşitsizlik devam etmektedir. 2016 verilerine göre 6 yaş ve üzeri nüfusun yüzde 3,5 oranı yani yaklaşık 2,5 milyon kişi okuma yazma bilmiyor. Bu nüfusun içerisinde ise kadınların oranı yüzde 84'tür. Kadının eğitim hakkı ancak belirli sınırlar içinde gerçekleşmektedir. Açık öğretim imam hatip lisesi öğrencileri arasındaki payının %62,8 ile öteki eğitim türlerine kıyasla en yüksek oluşu karma eğitimin dışında bırakılmaları ve feodal erkek egemen toplumun kadının hangi koşullarda

eğitimden yararlanması gerektiğinin kararını verdiği en tipik örneklerdendir. Türkiye'de son 20 yılda AKP eliyle geliştirilen erkek egemen politikalar, toplumun dini değerlerine de yaslanılarak geliştirilmekte, ilerletilmekte eğitim alanında toplumsal cinsiyet eşitsizliğine hız verilmektedir. Kız öğrenciler ile erkek öğrenciler arasındaki ayrışmayı sınıflardaki oturma düzeninden başlayarak tüm bir yaşama yaymayı hedeflemektedir.

Eğitim giderek daha fazla ticarileştirmekte hâkim sınıfların temsilcileri ise eğitimin eşit olduğu söylemlerine sarılmaktadır. Halka propaganda edilen söylemler de kadınların her alanda erkeklerle eşit olduğu hikayeleri anlatılmaktadır. Oysaki toplumsal yaşamdaki gerçekler kadınların bu haktan ne düzeyde mahrum olduğunu göstermektedir. Hâkim sınıf temsilcilerinin bir siyasi malzeme olarak en ileri, en demokratik, en bilinçli olduğunu propaganda ettiğini her alanda görürüz. Toplumsal cinsiyet eşitsizliği alanında ise bu söylemler çok daha üst düzeye çıkmaktadır. Kadınların durumu hâkim sınıfların bu politik argümanlarının nesnesi olma biçiminde çokça kullanılmakta eğitim hakkı bu konuda çok önemli bir siyasi malzeme olarak kullanılmaktadır. Türkiye'de burjuva partilerin seçim

vaatlerinden kampanyalarına, kız çocuklarına eğitim için yapılan yardım toplama eylemlerinden çocuk gelinleri kurtarma politikalarına kadar tüm söylem ve ajitasyonları gerçek niteliklerini örtememektedir. Kadınların durumu burjuva siyasetin iki yüzölçüce politik materyali halinden öteye gitmemektedir. Nihayetinde kadınların çok yönlü mücadeleleri sonucu kız çocuklarının eğitime erişiminde kimi ilerlemeler kaydedilmekle birlikte, eğitim sisteminin barındırdığı çok katmanlı ve çok boyutlu eşitsizlik ve ayrımcılık sürmektedir. Bugün okullar toplumsal cinsiyet ayrımının yeniden üretimini engellemeye yönelik bir adım atmamaktadır. Eğitim sistemi egemen cinsiyetçi kalıp yargıların ve değerlerin yeniden üretiminde kilit bir rol oynamaya devam etmektedir. Bu durum cinsiyet rollerini güçlendirerek toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin devam etmesini sağlamaktadır. Eğitime sınırlı da olsa erişebilen kadınlar her bir aşamada mücadeleyi sürdürerek eğitim hakkını kullanmaktadır. Üniversiteli genç kadınlar başta olmak üzere tüm alanlarda kız çocukları ve genç kadınlar eğitim hakları için mücadele etmektedir.

Bunun dışında eğitimde cinsiyetçilik konusu, erişimden başlayarak, hangi

tür beceri ve vasıfların kimler için öngörüldüğünü, kimin hangi işe yerleşeceğine yöneliktir. Bu durum cinsler arasındaki başarı ölçütlerini sınırlandırırken her bir cinsin üretimde nasıl konumlanacağını da belirler. Erkeğin üstünlüğünü, kadının ise erkeğe biat etmesini öğretir.

Eğitim hakkının kullanımı konusunda bir başka yön ise kadınların eğitim düzeyi arttıkça iş gücüne katılımlarının da artmasıdır. Ancak öğretmenlik, sekreterlik, hemşerilik gibi geleneksel kadın mesleklerinde yoğunlaşma görülmektedir. Örneğin maden mühendisliğini veya beyin cerrahliğini kadınlara kapatan bir yasal düzenleme olmamasına rağmen yazılı olmayan öğretilmiş kurallar geçerli olmaktadır.

Sonuç olarak; kadınların eğitim hakkının önünde engel olan çok köklü bir sistem vardır ve sistem aynı zamanda halkın eğitim hakkının da önünde engeldir. Doğal olarak kadınlar eğitim hakları için mücadele ederken en başta bu sisteme karşı mücadele etmek zorunda olduklarını bilince çıkararak hareket etmek zorundadırlar. Kadınların kurtuluşu var olana teslim olarak gerçekleşemez. Kadınların kurtuluşu var olan erkek egemen sistemin alaşağı olması ile mümkündür.

İstanbul Sözleşmesi'nin Uygulanması İçin Mücadeleye Devam Edeceğiz

HABER MERKEZİ- Dersim Kadın Platformu, Danıştay'ın İstanbul Sözleşmesi'nin feshini onaylayan kararını protesto etmek için Sanat Sokağı'nda açıklama yaptı.

Açıklamada konuşan Platform üyesi Nurşat Yeşil kararın hukuksuz olduğuna değinerek "İstanbul Sözleşmesi'nin etkin uygulanması için şimdiye kadar ülkenin dört bir yanında alanlarda, meydanlarda mücadele ettik, etmeye devam edeceğiz" dedi.

DANIŞTAY KARARINA TEPKİ

İstanbul Sözleşmesi'nin tek adamın bir gece yarısı kararıyla iptal edilerek açılan davanın Danıştayca reddedilmesinin, devletin kadın cinayetlerine

dair sorumluluğu almak yerine katillerin ve faillerin sırtını sıvazladığının kanıtı olduğunu belirten Yeşil, "İstanbul Sözleşmesi'ni hedef almak, sözleşmeyi iptal etmek erkek şiddetine aşıktan onay vermektir. Yürürlükten kaldırılan sadece bir sözleşme değildir; yargının, kadınların, çocukların yaşam hakkına bakış açısıdır. Dolayısıyla Danıştay'ın verdiği karar Türkiye'de hukukun, adaletin katledilen her bir kadınla beraber bir kez daha katledilmesine atılan imzadır" dedi.

'KARARI TANIMIMYORUZ'

Dersimli kadınlar olarak Danıştay'ın verdiği hukuksuz kararı tanımadıklarını söyleyen Yeşil şöyle devam etti:

"İstanbul Sözleşmesi'nin etkin uygulanması için şimdiye kadar ülkenin dört bir yanında alanlarda meydanlarda mücadele ettik, etmeye devam edeceğiz. İstanbul Sözleşmesi'ni tek adamın insafına bırakmayacağız. İstanbul Sözleşmesi bizindir, vazgeçmiyoruz!"

KESK'li Kadınların Basın Açıklamasına Polis Saldırdı

HABER MERKEZİ- KESK Ankara Şubeleri Kadın Platformu'nun İstanbul Sözleşmesi'ne ilişkin basın açıklamasına polis saldırdı. Kadınlara hakaretlerde bulunan polis, görüntü almak isteyen gazetecilere şiddet uyguladı.

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) Ankara Şubeleri Kadın Platformu Cumhurbaşkanlığı Kararnamesiyle 20 Mart gecesi feshedilen İstanbul Sözleşmesi'ne dair 19 Temmuz'da Danıştay 10'ncu Dairenin "yürütmeyi durdurma" kararının iptalini ret etmesine ilişkin

Sakarya Meydan'ında basın açıklaması gerçekleştirmek istedi. Açıklama öncesi Sakarya Meydan'ı çevik kuvvetler tarafından kapatıldı.

SLOGANLI YÜRÜYÜŞ

Kadınlar, Sakarya Meydan'ından, "AKP

kadınlara hesap verecek", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek", "İstanbul Sözleşmesinden Vazgeçmiyoruz" sloganları ile KESK binasının olduğu Selanik Caddesine doğru yürüyüş gerçekleştirdi. KESK binası önüne gelen kadınlar burada da polis barikatları arasından yapmak istedikleri basın açıklamasını iptal ederek, Sakarya Meydanı'nda yaşadıkları polis şiddetine dair kısa bir açıklama yaptı. Kadınlar adına açıklamayı KESK Eş Genel Başkanı Şükran Kaplan yaptı.

KOMÜNİST ÇİZGİNİN TEMİNATI OLARAK KOMSOMOLUN ZORUNLULUĞU

Gençlik değişime, dönüşüme yatkinliği, güçlü kavrama yeteneği ve kavradığını en hızlı biçimde yaşama geçirme özelliğiyle devrimin dinamik bir gücüdür. Cüretkâr ve fedakâr yapısıyla da ideolojiyi, politikayı sahiplenmede ve geleceğe hükmetmek üzere mücadeleyi büyütmede en hızlı olandır ve bu nedenle devrim saflarında da en önde yer alır.

Lenin gençliğin bu özelliklerine istinaden şöyle der: "... Biz geleceğin partisiyiz, gelecek ise gençlerindir. Biz yenilikçiler partisiyiz, gençler ise sürekli olarak yenilikçilerin ardından daha büyük bir istekle yürürler. Biz eski çürüklüğe karşı fedakârcı verilen savaşın partisiyiz, fedakârcı savaşa ise ilk önce gençler atılır." (Lenin ve Stalin, **Gençlik Üzerine**, s. 136-137)

Gençlik, hızlı değişen yapısından ve bulunduğu yaş kategorisinin getirdiği ortak ruhi şekillenışten kaynaklı özgün bir toplumsal tabakadır. Bu özgünlük, komünistlerin gençliği özgün bir örgütlenme, örgütlenme tarzı ve politikayla ele almasını zorunda kılmıştır. Bu zorunluluk sonucunda komünist partisine bağlı olarak örgütlenen ve asıl işlevi parti okulu olan komsomol modeli ortaya çıkmıştır. Devrim için komünist parti ne kadar zorunlu ise o komünist parti için komsomol örgütlenmesi de o kadar zorunludur. Ufkunda komünizm olan proletarya partileri geleceğe hükmetmeyi de yükümlülükleri sayarlar. Dolayısıyla komünist partisine kadro yetiştirecek, komünist partinin geleceğini korumaya alacak, yani devrim mücadelesini sürekli geliştirmeye muktedir bir çalışma için komsomol örgütlenmesi olmak zorundadır.

Komsomol, komünist partisinin ideolojik, politik, askeri çizgisiyle hareket eden örgütsel olarak özerk bir örgütlenmedir. Komünist Parti ideolojik-politik olarak önderlik ederken komsomolun özerkliğini korumalıdır. Komsomolun faaliyetleri komünist partinin merkezi görevleriyle, amaçlarıyla eş güdümlü olmalıdır fakat aynı zamanda komsomol hedef kitlesinin özelliklerini tahlil edip örgütsel olarak kendi özerk faaliyetini yürütmelidir. Komsomol, komünist partinin genel yönelimiyle, yaşadığı sorunlarla da ilgilidir; bunun temel nedeni komünist partiyi takip edip ondan öğrenerek geleceğine dair anlayıştır. Parti okulu olarak komsomol partinin yönelimini, sorunlarını kendi gelişimi için temel kabul eder ve ancak bu yolla okul işlevinin gerçekleşeceğini bilir. Komsomo-

lun çok yönlü gelişmesi ve önderleşmesi de bu yolla olanaklıdır. Gençliğin geniş kitle örgütlerini yaratmak, var olan bu türden örgütlenmelere önderlik etmek için iyi örgütlenmiş bir komsomol olmalıdır. Örgütlenme, genel bir komünist anlayış ve çizgi olan "yukarıdan aşağıya, içeriden dışarıya, partiden kitlelere, yakından uzaktan olana doğru bir gelişim"i izlemelidir.

Bolşevik örgütlenme modeline sahip olan komsomol, illegaliteyi sıkı ve disiplinli bir biçimde hayata geçirmelidir. Aksi takdirde, faşist sistem tarafından direkt olarak sert saldırılara maruz kaldığında -ki bu kaçınılmazdır- kendini koruyamaz ve halk gençliğine

önderlik etmesi de bu yolla engellenir.

Komsomolun kitle çizgisi komünist partinin bir parçası olduğundan devrimin niteliğine uygun bir nitelikte olur. Komünist partinin genel siyasal çizgisi komsomol için de geçerlidir, dolayısıyla devrimin dostları ve düşmanları konusunda komsomol onunla aynı belirlemelere sahiptir. Komsomol bu doğrultuda devrimin dostları kapsamındaki kitleyi analiz etmeli ve esas/tali belirlemesi yapıp özel olarak gençler arasında örgütlenme faaliyeti yürütmelidir. Bu, gençlerin sadece komsomol içinde örgütlenmesi gerektiği anlamına gelmez. Aksine komünist partisinin hemen tüm örgütleri gençlikle doğrudan ilişkilidir ve her partinin her parçası onları devrimin saflarına kazanmaktan sorumludur. Bununla birlikte örgütlenen veya örgütlenmeye açık olan gençlerin bildiği ölçüde komsomol içinde eğitilmeleri, partiye doğru onun içinde gelişmelerinin koşulu da sağlanmalıdır. Bu koşul kuşkusuz ki olanaklarla, komsomolun niteliği, genişliği, uygunluğu ile, daha açık söylersek varlığıyla ilgilidir. Komünist partisinin her zaman ve her alanda komsomola ait

bir örgütlenmesi olmayabilir. Bu durumda komsomol örgütlenmesi için çalışmalar yapmak gerekecektir. Dolayısıyla koşulları oluşturuluncaya kadar komünist partisi gençleri kendi bünyesinde örgütlemekle yetinir ve parti okulu işlevini de kendi bünyesindeki bu oluşumlarla görür. Bu tarzda örgütlenmenin özerk olmayacağı açıktır. Özerk olmamaları gençlerin gelişimi bakımından belirleyici olmasa da bir eksiklik olarak yorumlanabilir. Zira inisiyatifin gelişmesinde bu özerkliğinin önemli bir yeri olmaktadır.

Gençlik dinamik bir tabaka olduğundan ve toplumsal sorunların çeşitliliği ve karmaşıklığından kaynaklı komsomolun kitle çizgisi dinamik olmalıdır.

Halk gençliğinin en mücadeleci, en hareketli, en bilinçli kesimi ileri kitle olarak adlandırabileceğimiz kesimdir ve komsomolun hedef kitlesi ileri kitledir. İleri kitle, toplumsal sorunlarda en duyarlı ve bu sorunlara karşı harekete geçip birleşme eğilimi gösteren kitledir. Dolayısıyla, bu kitle örgütlenmeye de en açık olan kitle anlamına gelmektedir. Kitle hareketinin canlı olduğu yerde örgütlenme olanakları da artar. Komsomol bu kitlenin mevcut durumunu tahlil etmeli, ona hâkim olmalı, politikalar belirlemeli ve bu kitleyi örgütlemelidir. Bir başka deyişle komsomolun gençlik içinde siyasal önderliğe sahip olması doğru politika, doğru kitle çizgisi ve mücadeleyi kavramakla iç içedir.

Türkiye tarihinde halk gençliği içinde sosyal, siyasal, ekonomik sorunlara en duyarlı ve bu sorunlara karşı en hızlı hareket eden, birleşen kesim öğrenci gençliği olmuştur. Elbette bu tesadüf değildir. İşçi ve köylü gençliğe nazaran öğrenci gençlik yarı-aydın karakteriyle, bilime, yeni fikirlere daha yatkin olmasıyla birlikte her zaman toplumsal hareketlerin bir parçası olmuş ve en

ön saflarında yer almıştır. Bu yüzden ki komsomolumuz da tarihi boyunca öğrenci gençliği örgütlemeye önem vermiştir; fakat bu gerçeklik bizi onun bir "öğrenci örgütü" olduğu yanılgısına götürmemelidir. En nihayetinde komsomolun hedefi devrimin dostları kapsamındaki tüm gençliğin devrime kazanılmasıdır.

Kitlelerin ekonomik, sosyal, siyasal sorunlar etrafında oluşturduğu kitle örgütlerine veya yer aldıkları sosyal, kültürel örgütlenmelere karşı komsomol ilgisiz değildir. Tam tersine bu örgütlerin bir parçası olup bu örgütleri devrimin öznelere haline getirmek üzere aktif bir çalışma yürütür. Kitle örgütlerinde aktif yer almak, kitlelerin olduğu yerde bulunmak çelişkilere çok yönlü hâkim olmayı ve daha etkili politikalar belirlemeyi getirecektir. Komsomolun kitlelerden beslenmeye ihtiyacı vardır ve dolayısıyla kitleler içinde güçlenmek örgütlenme anlayışını zenginleştirerek, bakış açısını genişletecektir.

Komsomol politik bir örgüt olmakla birlikte devrimin bir örgütüdür. Başta değindiğimiz gibi komünist partinin askeri, politik, ideolojik çizgisiyle hareket eden komsomolun devrim için münhasır bir askeri örgüt kurması gereksizdir. Komünist partisinin önderliğini kabul ettiği düzlemde onun bütün temel örgütlenmelerine de bağlılık içinde hareket eder. Bizimki gibi yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde devrimin şiddete dayalı karakteri baştan sona esastır. Bunun şehirlerde ve kırsal bölgelerde aldığı biçimler komsomolu da belirleyecektir. Dolayısıyla, özellikle şehirlerde yoğunlaştığı durumda komsomol gençliği onların çalıştığı yerlerde, liselerde ve üniversitelerde, kitle örgütlenmelerinde örgütlemeyi benimser. Komsomol şehirlerde güç biriktirme taktiğine uygun hareket eder ve zamanı geldiğinde gençliği devrime militan bir biçimde seferber etmeyi amaçlar. Parti okulu işlevi içinde esas görevi bu süreçlere gençlik kitlesi içinde politik önderliktir. Diğer çalışmaları buna bağlı biçimde, devrimin gelişmesine bağlı olarak ele alır ve gerçekleştirir. Esas görev her ne kadar politik önderlik olsa da diğer faaliyetler de komsomol faaliyetinin güçlü bir tamamlayıcı ve genel yönelime göre şekillenmenin araçlarıdır.

"Gençlik çağı"nın kısa ve bu çağdaki gelişimin, dönüşümün hızlı olmasından ve devrimci kültürün, ahlakın kalıcı bir biçimde yerleşmesinin ilk yılları olmasından kaynaklı komsomol hızlı ve sağlam kadro çıkaracak bir pratik

ve politik çizgi oluşturmakla yükümlüdür. Komsomol kadro politikasında, ideolojik, politik, askeri meselelerde belli bir düzeyi ve deneyimi gözetir. Komünist partisinin önderliği altında bütün MLM birikim onun kaynağıdır. Bunun yanında kadroların çelikleşeceği, kendilerini sınyacakları asıl yer ve bu anlamda olgunlaşacakları gerçek yer kitlelerdir. Kitle faaliyetleri devrimci yaşam ve ahlakın dolaysız edinelebileceği yerdir; dahası bu faaliyetler kadroların politikayı ve ideolojiyi nasıl pratiğe dökebildiklerini kavramak için önemli bir referanstır. Kendini, kitleleri, sorumlulukları, ideoloji ve politikayı komünist partinin yönelimi ekseninde yaratıcı bir biçimde örgütleyen ve karmaşık sorunların karşısında yaratıcı çözümler üreten kadro, devrimi de devrimin sorumluluklarını da örgütleyebilecek potansiyeli taşıyordur.

Komsomol önderliğinin görevi, kadro

yetiştirmek ve var olan kadroları ideolojik-politik olarak daha fazla yetkinleştirmektir. "Komsomol'un görevi, çok değişik biçimlerde kendini gösteren bu insan enerjisinden ustalıkla bir şekilde yararlanmak, onu organik biçimde yönetmek; kişisel emelleri hırpalamadan, gençlik enerjisini bürokratik yapıyla da desteklemeden, Leninizm yoluna, partili mücadele yoluna yöneltmektir." (Kalinin, Devrimci Kültür ve Ahlak, s. 30) Önderliğin kadroları iyi tahlil etmesi, ideolojik-politik durumlarını belirlemesi, onların yeteneklerini keşfetmesi doğru konumlandırmada çok önemlidir. Önderlik kadrolara özen göstermeli, onlara özel rehberlik yapmalıdır. Kadroların pratiğin içinde gelişebilmeleri ve sorumluluk alma cesaretini gösterebilmeleri için önderlik, kadrolara belli inisiyatifler tanımalıdır. Önderlik, kadroların teorik-politik gelişimleri için tartışarak, özel eğitimlerle, dene-

tim ve ders alışverişleriyle, teori-pratik ilişkisini geliştirecek ve kavratacak somut görevlerle onlara yardımcı olmalıdır. Kısacası, önderliğin kadroları yetiştirmede özel politika belirlemesi zorunludur ve sorunu bu sorumlulukla ele almalıdır.

Halk gençliğini komünist partisinin ideolojik-politik-askeri çizgisinde örgütlemek; geleceğe hükmetmek ve komünist partisinin geleceğini, doğal olarak, devrimin geleceğini garanti altına almaktır. Yukarıda değindiklerimizin sonucunda halk gençliğini örgütleyecek, onlara önderlik edecek ve Halk Savaşı stratejisinde onları seferber edecek komünist partisinin komsomol örgütlenmesi her zaman olduğu gibi bugün de önemli ve zorunludur. Yukarıda değindiğimiz üzere komsomolun hedefi devrimin dostları kapsamında ki tüm gençliğin devrime kazanılması ise o zaman, komsomol çok sayıda

yetenekli kadroya ve güçlü bir önderliğe sahip olmak zorundadır. Aksi takdirde ne komünist partisine kadro yetiştirmek ne de geleceğe hükmetmek mümkün olacaktır. "...Parti içinde ve ülkede birçok yeni kadro ve önder bulmayı kendimize görev edinmeliyiz. Devrimimizin geleceği kadrolara bağlıdır." (Mao, 1. Cilt, s. 390) Komsomol önderliğinde gençlik köhneleşmiş, sömüren, faşist düzeni temellerinden sarsacak ve yeni dünyanın temellerini bugünden yaratacak ve sağlama alacak toplumsal güçtür. "Gençlik Birliği, Parti'nin önderliği altında, devrimci çalışmanın her alanında etkin olmuş ve çok büyük başarılar sağlamıştır. Gerek fabrikalarda gerek tarlalarda gerek ordu birliklerinde gerekse okullarda devrimci davamızın genç insanlar olmadan başarıya ulaşması olanaksızdır." (Mao, Seçme Eserler, Cilt V, s. 103-104)

SÖMÜRÜ VE GELECEKSİZLİK KISKACINDA LİSEYE GEÇİŞ SINAVI

Neredeyse her dört senede bir ismi değişen sınavlardan biri olan LGS (Liseye Geçiş Sınavı) merkezi ve yerel yerleştirme sonuçları açıklandı. Merkezi yerleştirme; sınavdan alınan puana göre yerleştirme, yerel yerleştirme de öğrencilerin sınavsız öğrenci alan okullara ikametlerine yakın bölgeler doğrultusunda yaptıkları tercihler kapsamında yerleştirme anlamına gelmekte.

Yapılan Merkezi Sınava toplam 1.031.779 öğrenci katıldı. İlk yerleştirme kapsamında 1.008.139 öğrenci tercih yaptı. 1.236.308 öğrenci de sekizinci sınıftan mezun oldu. Yani sekizinci sınıftan mezun olan 204 bin 529 öğrenci sınava katılmadı. Sınava katılmayan ve sınava girdiği halde tercih yapmayan öğrenci sayısı böylelikle 228 bine yükseldi. Merkezi sınav sonucuna göre 188.875 öğrenci merkezi olarak yerleşti. Sınava giren öğrencilerin sadece yüzde 18,3'ü yerleşebildi.

Milli Eğitim Bakanı Mahmut Özer yaptığı açıklamada "LGS'de öğrencilerin yüzde 95'i tercih ettiği okullardan birine yerleşti." dedi. Ancak yerleşme oranının halihazırda düşük olduğu gözüküyor. Bakanın yaptığı bu açıklama gerçeklerin üzerini örtmekten öteye gitmiyor.

MEB'den yayınlanan istatistiğe göre yerel yerleştirme ile mesleki ortaöğretim kurumlarına yerleşen öğrencilerin ilk tercihlerindeki kuruma yerleşme oranları 2021'de yüzde 45,5

iken 2022'de yüzde 51,8'e yükseldi. Yükseliş, yapılan açıklamaya göre yerel yerleştirme sonucunda olan bir artma. Merkezi yerleştirme ile yerleşen öğrenci oranının yüzde 10 civarı kaldığı anlaşılıyor. Çünkü merkezi yerleşmek isteyen öğrencilere yerel yerleştirme tercihi yapmak zorunlu tutuluyor. Merkezi yerleştirmede azalışın yerel yerleştirmede artış oranını yükseltmesi söz konusu. Bu da öğrencilerin daha çok yerel yerleştirmeye yerleştiğini gösteriyor.

Ancak hem tercih yapan öğrenci sayısının hem de tercihleri sonucunda yerleşenlerin sayısının azaldığına dair veriler MEB tarafından yayınlanmadı. Okulların ne kadar dolduğunun, yerleşme oranlarının "arttığını" verileri paylaşıldı. MEB verileri dışında açıklanan istatistikler tercih yapanların ve tercihi sonucunda yerleşenlerin oranının azaldığı verisini paylaşıyor.

MEB dışında yayınlanan istatistiklere göre;

Tercih dönemi sonunda merkezi sınava katılan öğrencilerin 2019 yılında yüzde 42,68'i tercih yaptı ancak 2022 yılında bu oran yüzde 38,44'e düştü.

Tercihleri sonucunda yerleşen öğrenci sayısı 2020 yılında 212.485 iken 2022 yılında 188 bin oldu.

MEB'in raporuna bakılırsa okullardaki yüzde yüz doluluk oranı sadece Fen ve Sosyal Bilimlerde gözüküyor. Meslek liseleri ve imam hatiplerde boş kontenjanlar kalarak devletin istediği doluluk oranına ulaşamadı.

Yukarıda merkezi olarak sınavla yerleşmek isteyen öğrencinin yerel yerleştirme tercihi yapmasının zorunlu olduğundan bahsettik. Yerel yerleştirme mecburen şu şekilde yapılıyor: Yerel yerleştirmede tercihlerinden ilk 3 okulu kayıt alanından seçmek kaydıyla öğrenciler en fazla 5 okul tercihinde bulunabiliyor. Yapılan tercihlerde aynı okul türünden (Anadolu Lisesi, Meslekî ve Teknik Anadolu Lisesi, Anadolu İmam Hatip Lisesi) en fazla 3 okul seçilebiliyor.

Örneğin öğrenci bir tercihi Anadolu Lisesi yazıyorsa sonraki aşamada mutlaka farklı bir lise türü yazması gerekiyor. İlk üç tercihe yerleşemeyince sistem otomatik olarak meslek ya da imam-hatip liselerine yönlendiriyor. Bakanın öğrencilerin çoğunun ilk tercihlerine yerleştiği iddiası tercih oranlarının bu kadar düşük olduğu durumda pek de gerçekçi durmuyor.

İlk üç tercihi yerleşemeyen öğrenciler mecburen sistemin yönlendirdiği liselere gitmek zorunda kalıyor. Burada da karşımıza imam hatip ve meslek liseleri çıkıyor.

Zaten devletin yönlendirmek istediği, zihinsel ve fiziksel sömürünün en yoğun olduğu liseler imam hatipler ve meslek liseleri. İş garantisi, okullarda "yiyecek, ulaşım ücretlerinin karşılanması" gibi vaatler yoksul ailelerin çocuklarını bu liselere yönlendiriyor. Öğrenciler genç yaşta sistemin sömürüsüyle tanışıp sermayenin ihtiyacına göre şekil alıyor. Meslek liselerinde öğrenciler 1. sınıftan itibaren sigortalanıp sigortası ve asgari ücretin üçte biri kadar olan maaşı devlet tarafından ödeniyor. Sigorta ve maaşın devlet tarafından "ödenmesi" patronlar için kâr kapısı anlamına geliyor. Devlet, çocuk emeğini sermayeye peşkeş çekerek sistemini devam ettirici kanallar yaratıyor.

Yani sınav sisteminde "başarılı" olan öğrenciler istedikleri okula gidebilirken görece "başarısız" öğrenciler meslek liselerine ve imam hatiplere gitmeye mecbur bırakılıyor. Özellikle yoksul ailelerin çocukları özel okullara gidemediği için devletin sisteme ve sömürüye daha açık hale getirdiği liselerde okumak zorunda kalıyor. Eğitim hakkına bile erişemeyen çocuklar sınava giremiyor, girenler de önlerindeki geleceksizlik girdabına katılmak için lise tercihinde bulunmuyor.

Bakan Mahmut Özer gelen eleştirilere "Eğitim sistemi bir yere gitmiyor. Eğitim sistemi çok iyi yere gidiyor" diyerek devletin eğitim sistemini kendi ihtiyaçlarına göre şekillendirmesiyle aslında onlara göre sistemin gayet iyi yerde olduğunu açıklıyor. Her yerde olduğu gibi eğitim sistemi de maksimum verim alınabilecek bir sömürü alanı olarak karşımıza çıkıyor.

Şırnak'ta Ağaç Kıyımı:

"Bu bizim için insani ve vicdani bir sorumluluktur"

Şırnak'ta yaklaşık 1 yıldır, korucular eliyle "güvenlik" gerekçesiyle ağaç kıyımı yaşanıyor. Son günlerde özellikle sanal medyada yaygın bir biçimde ağaç katliamının görüntülerinin paylaşılmasının ardından tekrardan gündeme geldi. Yaşanan ağaç kıyımının detaylarını ve ne yapılması gerektiğini Şırnak Barosu Ekoloji Komisyonu'ndan Fadıl Tay ile konuştuk.

Yeni Demokrasi: *Merhaba öncelikle, Şırnak'ta çok uzunca bir süredir bir orman kıyımı var. Söz konusu kıyımın bir yılı bulan bir süreci var. Ağaç kesiminin yapıldığı bölgenin özgün bir alan olduğu biliniyor. Bu bölgede geçtiğimiz yıllarda sık sık orman yangınları çıkardı. Şimdi de kamyonlarca kesilen ağaçları görüyoruz. Şırnak Barosunun çalışmalarından yaşanan süreç kamuoyuna yansdı. Bize biraz bu süreci anlatır mısınız?*

Şırnak Barosu Ekoloji Komisyonu'ndan Fadıl Tay: Öncelikle şunu söyleyebiliriz: iki yıldır süregelen bir tahribattan söz ediyoruz. Bu tahribat tabii ki son iki yılla ilgili değil, uzun yıllardır Kürdistan'da yapılan tahribatın devamıdır. Bundan bağımsız düşünemeyiz. İki yıldır süren bu tahribat ve talanla ilgili baromuz son bir yıldır özellikle bu konu üzerinde yoğunlaştı. İlk başta suç duyurusu yaptık ve teknik bilgilerle bunu raporlaştırdık. Bu aşamadan sonra tabii bu yaptığımız başvurular reddedildi. Hem Şırnak Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından hem Şırnak Sulh Ceza Hakimliği tarafından ivedilikle reddedildi. Akabinde biz tekrar üç hafta önce suç duyurusunda bulunduk. İlk defa Kamu Baş Denetçiliğine başvuru yaptık, bu bizim için çok değerli. Van ve Şırnak valiliğine, Şırnak İl Tarım ve Orman Müdürlüğüne ve Greenpeace gibi çeşitli birçok kurum ve kuruluşlara başvuruda bulunduk. Birçoğundan henüz cevap alamadık yalnızca Greenpeace'ten önce olumsuz bir cevap aldık fakat geçen hafta olumlu bir cevap verdi. Tabii bu süreç devam ediyor. Şırnak Valiliği bize cevap vermedi. Valilik bize tek cümle ile cevap veriyor: 'Güvenlik meselesidir', yani 'Sizi ilgilendirmez' diyor. Sihirli sözcük: 'güvenlik'. Ama biz ilerleyen süreçte maalesef yerelden de iş birlikçiler olduğunu öğrendik. Diyelim ki bir kalekol yapılacak ve bunun için 500 metre karelik bir ağaçlık alan sökülecek, o 500'ü onlar 5 dönüme çıkarıyorlar; çünkü orada herhangi bir kontrol yok. Yani göz yumuluyor. Toprak, arazi sahiplerinin uyanık olması lazım. Bir vatandaşa aradı, "Siirt

Pervari'de 110 bin dönüm arazimiz var, kesinlikle ağacımızın kesilmesini istemiyoruz" dedi, valiliğine ve savcılığa gitmişler. Onlara hukuki olarak gönüllü destek olacağım. Gerekirse tam yargı davası açacağız; çünkü bu vatandaşın tapulu malıdır. Tapulu malı sahibinin izni olmadan "acil güvenlik" gerekçesiyle kesemezsiniz; çünkü mülkiyet hakkı anayasada korunmuş temel bir haktır. Hukukun çıkış noktası mülkiyettir. Buradaki herhangi bir arazi sahibi itiraz ettiğinde buradaki kesim sürecini yavaşlatabiliyor. Savaş süreci nedeniyle çok müdahale

edilemiyor. Güvenlik bahanesiyle biliyorsunuz ki darbe sürecinden sonra bütün kurumlarımız felç edildi. Hem legal anlamdaki siyasi kuruluşlarımız, derneklerimiz kapandıktan sonra bir örgütsüzlük durumu oluştu. Mesela Şırnak'ın 700 bin nüfusu var, çevre derneği diyebileceğimiz bir bisiklet derneği dışında dernek kalmamıştır.

Burada kamuoyunun gözü önünde bulundurmadığı ya da farkına varmadığı bir şey var. Aslında bunu yaparken insansızlaştırma, çoraklaştırma, çölleştirme politikasıyla beraber Cudi'deki, Bese'deki bu toprakların orman vasfını yitirmesine sebep oluyor. Bununla beraber aslında ne yapılıyor: Kömür alanlarına bakır bir şekilde alan açılıyor. Öncelikle şunu söyleyebiliriz: 2 yıldır bu çıkarılan kömürler asfalt kömür tipidir. Türkiye'de sadece Şırnak'ta çıkarılıyor. Kalorisi yüksek bir kömürdür. Bu çıkarılan kömür kısa yolla Cizre-Silopi üzerinden tekrardan Ciner Grubuna Silopi-Görümlü'deki termik santrale taşınıyor. Aslında 2 ay kapalı kaldı kömür madeni. Çünkü şehir dışından gelen kömür tırı inanılmaz maliyetliydi. Çünkü Rusya-Ukrayna savaşından sonra petrol fiyatları yükseldi. Bu yüzden "bir taşla üç kuş" vuruyorsunuz. Burada

güvenlik bahanesiyle insanları telkin ediyorsunuz: "Biz bunlar güvenlik nedeniyle yapıyoruz" deniliyor. Buradaki milliyetçi kesimi teskin ediyorlar. İkincisi ise orada ormanlık alanlar inanılmaz büyük meblağlar içeriyor. Belki şu an günlük 30-40 araç çıktı. Her bir aracın maliyeti yaklaşık 40-50 bin liradır. Yani şu an günlük yaklaşık 2 trilyon liraya denk geliyor. Bunu aylara, yıllara vurursanız ciddi bir para ortaya çıkıyor. Bu pastadan hem para kazanmış oluyorsunuz hem kömür almış alıyorsunuz. Aynı zamanda oradaki yabancı hayvanları (yaban keçisi,

maksimum düzeye çıkarmak. Bu olduğu zaman geriye doğru bir yavaşlama olabilir. Çünkü insanlar o zaman "ağacım kesilmeyebilir", "bir şeyler yapabiliriz" diyerek bir cesaret getirir. Biz bu sürecin takipçisi olmaya devam edeceğiz. Bu bizim için insani ve vicdani bir sorumluluktur.

Yeni Demokrasi: *Bu kıyıma karşı yeterince bir tepkinin gelişmediğini görüyoruz. Yaşanan tepkisizliği neye bağlıyorsunuz?*

Fadıl Tay: Ben birkaç şeye bağlıyorum. Sosyolojik, politik ve alandaki ekonomik gerçeklik var. Mesela sosyolojik gerçeklik şu: 2016'daki darbe girişiminden sonra insanlar ciddi bir baskı altına alındı. İnsanları korkuttular. İnsanları ekmeğiyle terbiye etmeye çalıştılar. Örneğin; KHK süreçleri. Özellikle bu KHK süreçleri 100 yıllık cumhuriyet tarihinde ilk ve tektir. Bu alanda yapılan en büyük kırımdır, bir ekonomik kırımdır aslında. İçlerinde inanılmaz öfkeli ama çekiniyorlar. İkincisi, örgütlülük anlamından derneklerimiz kapatıldıktan sonra bir örgütsüzlük durumu oluştu. Üçüncüsü, ekonomik olarak buradan ciddi bir rant yiyen kesim var. Bu kesim toplanmayı, örgütlenmeyi engelliyor. Bu sessizliğin devam etmesi için elinden gelen her şeyi yapıyor. Kaldı ki dün burada bizim arkadaşlarımız sendika binasını önüne çıkamadılar. Darp edildiler. Sadece anayasal hakları olan basın açıklamasının bildirisini dağıttıkları için oldu. Bu durumu sorunu ciddi bir biçimde yansıtıyor. Yaşananların önemini farkında değiller. Şu ana kadar bu kadar ciddi bir doğa kıyımı yapılmadı. Orman yakılıyordu, bir şekilde müdahale ediliyordu. Ama şu an kesilen ağaçlar 20-30 yıl boyunca olmayacaktır. Şöyle bir gerçeklikte var: Doğuda yaşanan herhangi bir olaya batıdan tepki verilmesi maalesef klişe durumlardan dolayı tepki vermesi azalıyor. Şırnak'taki insanların tepki vermesi bahsi geçen sebeplerden dolayı engelleniyor. İnsanlar tepki gösterdiği için kriminalize ediliyor. İnsanlar bu yüzden çekiniyorlar, fişlenmekten korkuyorlar. Ekonomik olarak insanları etkiliyor bu durum.

Yeni Demokrasi: *Son olarak bir çağrınız var mı?*

Fadıl Tay: Kamu baskının artmasını sağlamalıyız. Mücadeleyi sonuna kadar devam ettirmeliyiz. Araçlarımızı çeşitlendirerek kamu baskısını arttırmamız gerekiyor.

ceylan, tavşan, keklik vs.) endemik ve değerli hayvanları avlıyorlar. Hayvanları doğal yaşamlarını da yok etmiş oluyorsunuz. Sonuç olarak bir hareket ile kendilerine dört "fayda" sağlamış oluyorlar. Bunu yaparken de kamuoyunun sessizliği, kamu baskınının az olması da var. Yaklaşık birkaç aydır hareketlenme var Türkiye'de. Kamu yeni yeni bulgular olduğunu görüyor. Bundan rahatsızlar. Şu anki biz Şırnak Barosu Çevre ve Kent Komisyonu olarak, bir sivil toplum kuruluşu olarak, yapabileceğimiz şeyler aslında kamu baskısını artırmaktır. Biz başvurularımız yaptık ancak ne kadar bu başvurularımız değerlendirilir bilinmez. Şu an hukuk çok da güvenli bir durumda değil. Dediğimiz gibi bu süreç devam ediyor. Raporlama çalışmamız devam ediyor. Aynı zamanda sanal medyada Şırnak Ekoloji Platformu adı altında kurumlarla buluştuk. Bu kurumlar: Şırnak Barosu, Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB), Cizre Bisiklet ve Doğa Derneği, Özgürlük İçin Hukukçular Derneği (ÖHD), Şırnak Tabip Odası, İnsan Hakları Derneği (İHD) var. Bu platformla aktif bir şekilde müdahalelerimiz devam ediyor. Bizim yapmamız gereken şu: Bu kamu baskısını

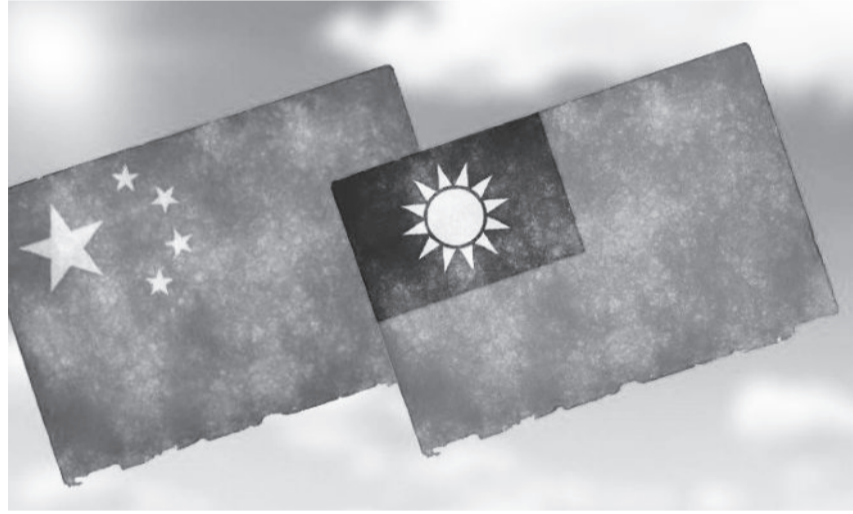
Yeni Hegemonya Alanı Asya-Pasifik ve Silahlandırılarak Cepheye Dahil Edilen Tayvan

Haziran ayının son günlerinde peş peşe 24-25 Haziran'da AB zirvesi, 26-28 Haziran'da G-7 zirvesi, 29-30 Haziran'da ise NATO zirvesi yapıldı. Birbirini takip eden bu zirvelerle emperyalist kapitalist sistemin içinde bulunduğu krize çıkış yolu aranmaktadır. Zirvelerin beklendiği gibi krize çare olması bir yana aynı bataklığın sakinleri arasındaki gerilim ve kutuplaşma gerçekleşen her zirveyle biraz daha görünür olmakta ve çıkar çatışmalarının çözülememesiyle biraz daha artmaktadır. Görünen o ki ABD emperyalizmi ve arkasına hizalanmış olan diğer güçler bu zirveler vasıtasıyla Rusya ve Çin'i hedef tahtasına yerleştirerek hegemonya dalaşında el yükseltiyor. Rusya'ya, dolaylı bir biçimde Çin'e karşı baltalar bileniyor. Emperyalist haydutlar dünyaya egemen olan ve alt etmekte başarısız kaldıkları ekonomik krizi düşmanlıkları körükleyerek, açık savaş kışkırtıcılığına yönelerek "aşmaya" çalışıyor. ABD emperyalizminin başından itibaren kışkırttığı Ukrayna-Rusya savaşını uzatmaya yönelik Ukrayna'ya sağladığı destek, NATO'nun İsveç ve Finlandiya ile genişletme politikası, Yunanistan'dan Baltık ülkelerine ve Asya Pasifik'e kadar geliştirdiği askeri taktikler emperyalist dünyayı alevleriyle sarmakta olan krizin ve emperyalistler arası rekabetin geldiği aşamayı özetlemektedir. Özellikle ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist blok için sosyal emperyalist güç olarak yükselen Çin en önemli tehdit unsuru durumundadır. Çin sosyal emperyalizminin büyüme rekorları, kapitalist üretim sürecinde kat ettiği mesafe ve ucuz iş gücü olanağıyla edindiği avantajlı ticari ilişkiler ve büyük pazar alanı onun ciddi bir sermaye birikimine ulaştığını göstermektedir. Sermaye birikiminin doğası onu sermaye ihracına yönelten emperyalist bir politikaya doğru götürmüştür.

Çin, sermaye ihracı için duyduğu pazar ihtiyacını henüz "barışçıl" yöntemlerle giderebilmektedir. Çeşitli ülkelerde ve hatta bölgelerde Çin o ülke ve bölgelerin aleyhine olacak ilişkiler kurmuş; en son Sri Lanka'da gördüğümüz gibi onları büyük bir borç cenderesine alıp iflasa kadar götürecektir. Bundan sonra da aynı yoldan ilerleyebileceği ölçüde ilerleyeceği de açıktır. Saldırganlık eğilimine dönüşen belirlenmiş bir emare henüz ortaya çıkmış değildir. Ancak emperyalistler arası rekabetin başlangıç noktası aynı zamanda askeri saldırganlığın da gelişme zemindir. Aynı süreçte Çin sa-

vunma sanayiine de ciddi yatırımlar yapmaktadır. Bu konuda kendi savunma teknolojisini üretmeye odaklı bir yaklaşıma sahiptir. Askeri harcamalarının çapı her geçen gün büyümektedir. Bu kuşkusuz emperyalistler arası rekabette açık bir biçimde rol üstlendiğinin, saldırganlık potasına girdiğinin göstergesidir.

Çin sosyal emperyalizmi biriken sermayesine pazar oluşturma mücadelesini boyutlandırmış durumdadır. "Bir Yol Bir Kuşak" projesi adını verdiği Asya, Afrika, Ortadoğu ve Avrupa'nın bir kısmını kapsayan büyük çaplı bir sermaye yatırımı ve sermaye ihracına yönelik hamlesini 2013 yılında başlatmıştır. Bu proje planlandığı gibi ilerlemese de ciddi düzeyde yayılma göstermiştir. ABD, AB ve Japon

emperyalist bloğunun tedirginliği bu yayılma yüzündendir. Zira Çin sosyal emperyalizminin sermaye birikim düzeyi ABD'nin başını çektiği emperyalist güçler için çalmaya başlayan alarm zili durumundadır. ABD'nin Ulusal Güvenlik Stratejisi'ni son yıllarda Çin'in ekonomik, politik ve askeri gelişimini durdurma, geriletme ve kuşatma üzerine oluşturduğu bilinmektedir. Bu stratejiye paralel sayılacak biçimde G-7 zirvesinde Rusya ve Çin'e karşı ortak adımlar atmaya başlatacak kararlara imza atıldı. Somut olarak söylemek gerekirse savaş çığırtkanlığı, silahlanma ve Çin'in ekonomik olarak çevrelenmesi hedefinde ortaklık sağlandı. Çin'in ekonomik olarak çevrelenmesi Çin sermayesinin dünya pazarlarına açılmasının ve yeni pazarlara ulaşımının engellenmesi anlamına gelmektedir. Çin, "Bir Yol Bir Kuşak" projesiyle dünyayı ahtapot gibi sarmaya çalışan Çin Sosyal Emperyalizmini engellemek için askeri tedbirler de (AUKUS) dahil "Küresel Altyapı ve Yatırım Ortaklığı" kapsamında önümüzdeki beş yıl içinde yaklaşık 600 milyar dolarlık bir sermayenin harekete geçirilmesi

hedeflenmektedir.

Bunun sadece başlangıç olduğu da eklenerek iklim değişikliğiyle mücadele etme ve küresel sağlığı, cinsiyet eşitliğini, dijital altyapıyı iyileştirme projelerine kadar genişleyecek "yatırım" alanları tanıtılmaktadır. Böylelikle Kuşak ve Yol İnisiyatifi'nin (KYİ) karşısına Küresel Altyapı ve Yatırım Ortaklığı (KAYO-PGII) İnisiyatifi çıkarılarak Çin'in "ahtapot kolları" kesilmeye çalışılmaktadır. ABD Başkanı Biden, fonlanacak bu parayı "yardım ya da hibe değil, gelişmekte olan ülkelerin demokrasilerle iş birliğinin yararlarını görmelerine yardım edecek stratejik yatırımları temsil ediyor" diye özetledi. ABD emperyalizmi başta olmak üzere emperyalist haydutların demokrasi götürmekle övündüğü her

silciler Meclisi Başkanı Nancy Pelosi'nin Tayvan'ı ziyaretinin gündeme getirilmesi gerilimin tırmanması için yeterli olmuştur. Çin ise gecikmeksizin olası bir ziyarete tepkisinin sert olacağı mesajını vermekten kaçınmıyor. Karşılıklı meydan okuyuşlar rakip emperyalist güçler arasındaki çelişkilerin ne denli keskinleştiğini göstermektedir. Çin Savunma Bakanlığı, Pelosi'nin ziyaretinin gerçekleşmesi durumunda askeri karşılık verebileceği uyarısında bulunmuş, yaptığı açıklamada "Pelosi Tayvan'ı ziyaret ederse, Çin ordusu boş durmayacak" ifadesini kullanmıştı. ABD Genelkurmay Başkanı Mark Milley ise Pelosi seyahat etmeye karar verir ve askeri destek isterse gerekeni yapacaklarını söyledi.

Çin Devlet Başkanı Şi Cinping ile ABD Başkanı Joe Biden arasında gerçekleşen telefon görüşmesi de ateşin üzerine benzin dökmekten farksız bir atmosfer yaratmıştır. Çin Sosyal Emperyalizminin temsilcisi Şi Cinping, Biden'ı uyarılmış ve "Çin'in ulusal egemenliğini ve toprak bütünlüğünü kararlı bir şekilde korumak, 1,4 milyardan fazla Çinli'nin kesin iradesidir. Ateşle oynayanlar yok olacaklardır, ABD'nin bu konuda açık tutum sergilemesi umulmaktadır." ifadelerini kullanmıştır.

Bu son gelişmeler her ABD'li heyetin Tayvan'ı ziyaret etmesi sırasında Çin'in Tayvan Boğazı'nda askeri manevralar gerçekleştirmesinden farklı seyretmektedir. ABD emperyalizmi Çin'i Pasifik'te, Güney Çin Denizinde askeri olarak çevrelerken Tayvan'ı, silahlandırarak cepheye dahil etmeye çalışmaktadır! Çin Sosyal Emperyalizmi Tayvan üzerinden girişilmek istenen provokasyonlara eskisine göre çok daha sert tepkiler göstermektedir. Rus emperyalizmi gibi çıkar birliği yaptığı Çin Sosyal Emperyalizmi de egemenlik alanlarına girilmesine yanıt olacak hamlelere girişecektir. Biliyoruz ki kriz koşulları emperyalist haydutları başka türlü davranmaktan alıkoymaktadır. Emperyalistler arası çelişkilerin kaldırıcı haline gelen ekonomik ve politik kriz tüm dünyada hiper enflasyon uyarılarını gündeme getiren yüksek enflasyonla, gıda fiyatlarındaki yüksek artışlarla, büyüyen yoksullukla gelişen yeni isyan dalgalarına zemin sunmaktadır. Gelişen bu isyan dalgasının "yıkıcı" olacağı açıktır. Öyleyse isyan dalgasının eline proletaryanın kızıl bayrağını tutuşturmak için var gücümüzle çalışalım.

yer işgal ve katliamlarla kan deryasına dönmüş durumdadır. Akitacakları devasa bütçeli fonlar daha fazla ekonomik, siyasi ve askeri bağımlılık anlamına gelmektedir.

Yaşanan tüm bu gelişmelerin ABD'nin zayıflayan hegemonyasını koruma refleksinin bir ürünü olduğu biliniyor. Bunun için gerilimi artıracak somut gerekçeler devreye sokuluyor. Nasıl ki savaş kışkırtıcılığıyla Rusya Ukrayna'da savaşın içine çekildiyse Çin ile gerilimi arttırmanın yolu da Tayvan'dan geçiyor. Çin Sosyal Emperyalizmi Tayvan'ı doğal bir parçası olarak görüyor ve hiçbir "yabancı gücün" doğrudan müdahalesine seyirci kalmayacağını söylüyor. Demokratik Halk Devrimi'nin bütün Çin'de zafere ulaştığı 1949'dan sonra Tayvan karşı-devrimcilerin (Çan Kay Şek'in) sığınağı haline geldi. Tayvan hâkim sınıfların varlığını ABD emperyalizminin başını çektiği bloka ve sundukları desteğe dayandırmaktadır. Çin'le Tayvan üzerinden gerilimi arttırmak için çeşitli provokasyonların devreye sokulması ise bilindik bir senaryodur. ABD Tem-

MEBYA-DER, Gerilla Cenazelerinin Ailelere Teslim Edilmemesine Karşı Açıklama Yaptı

HABER MERKEZİ- Çatışmalarda ölümsüzleşen PKK'lilerin cenazelerinin ailelerine teslim edilmemesine tepki gösteren MEBYA-DER Van'da yaptığı açıklamayla yaşam ve ölüm gibi temel insanlık değerlerinin devletin saldırısı altında olduğunu belirtti.

Medeniyetler Beşiğinde Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma Dayanışma Birlik ve Kültür Derneği (MEBYA-DER) çatışmalarda ölümsüzleşen PKK'lilerin cenazelerinin ailelerine teslim edilmemesi ve teşhis işlemlerinin zamana yayılmasına tepki gösterdi. Dernek binası önünde yapılan açıklamaya bölge kentlerindeki dernek yöneticilerinin yanı sıra Halkların Demokratik Partisi (HDP), Demokratik Bölgeler Partisi (DBP), Tutuklu Hükümlü Aileleri ile Yardımlaşma Derneği (TUAY-DER) ve Barış Anneleri

Meclisi yöneticileri katıldı.

MEBYA-DER Eşbaşkanı Hanım Kaya, "Bizler yakınlarını en acı, en vahşi şekillerde kaybeden aileler olarak, ölümün en soğuk yüzüyle onlarca yüzler-

ce kez karşılaştık." diyerek yaşam ve ölümün insanlar için var oluştan bu yana en büyük değerlerden biri olduğunu söyledi.

Türkiye'de hükümetin kendi iktidarı-

nın sürekliliği için savaş, ırkçılık, kin ve nefret duygularını ektiğini ifade eden Kaya, iktidar politikaları sonucu yaşam ve ölüm insan onuruna yakışmayan politikalarla karşı karşıya kaldığını kaydetti.

Cenaze ve mezarlıklara dönük saldırıların dünyanın hiçbir yerinde kabul görülmediğini ancak söz konusu saldırıların son yıllarda Türkiye'de arttığını söyleyen Kaya, "Düşman düşmana bunu yapmaz dediğimiz pek çok şeye çok kısa zaman diliminde şahitlik ettik. Annelerin cenazesi mezarından çıkarıldı, günlerce sokakta kaldı, cenazeler sokaklarda sürüklendi. Gizli saklı kaçırılan cenazeler kaldırım kenarlarına gömüldü ve annelere evlatların cenazeleri kutularda kargoyla teslim edildi. Bu

yapılanlar yetmiyormuş gibi, cenazelerin tespiti ve teslimi süreçlerinde ailelere psikolojik ve duygusal işkenceye varan uygulamalara da şahitlik etmekte ve karşılaşmaktayız. Ailelerin cenazeyi teşhis etmesine rağmen uzun süreli DNA sonuçlarını bekleterek yas sürecini uzatan, cenaze defin işlemleri sırasında ailenin mezarlığa alınmaması, dini vecibelerin gerekliklerini yerine getirememesi ve yasını bile kendi istediği gibi kurmasına izin vermeyen bir zihniyetle karşı karşıyayız. Gerek kurum olarak gerek yurttaş olarak cenazelere katılım en doğal ve insani hakkımız iken, bu hakkımız ahlak ve vicdan yoksunu tutumlarla gasp edilmektedir." ifadelerinde bulundu.

Açıklama, alkış, zılgıt ve sloganlarla son buldu.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hüseyin Doğan: 1944 yılında Dersim'in Pülümür ilçesinde dünyaya gelen Hüseyin Doğan, ekonomik nedenlerden dolayı 1972 yılında işçi olarak Almanya'ya gider. 1976'da Türkiyelilerin ilk örgütlenmelerinden biri olan ATİF saflarında örgütlenir. Ulm Halk Ocağı'nın da kurucularındandır.

16 Ağustos 1982'de şehitler kervanına katıldı.

Tuncer Mengücek: 4 Ağustos 1985 tarihinde İstanbul'da çalıştığı bir inşaatın 8. katından düşerek yaşamını yitiren Tuncer Mengücek, Kars'ın Büyük Çatak köyünde yoksul bir Kürt ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi.

Öğrencilik yıllarında DHB (Devrimci Halkın Birliği) saflarında mücadeleye atıldı. 1979'da DHB'nin İbrahim Kaypakkaya'nın düşüncelerini reddettiğini kavrayarak bu dönemde Proletarya Partisi saflarında yerini aldı. Cuntanın ilk dönemlerinde yaşanan dökülmelere, geri çekilmelere katı tavır takındı. 1981 yılında partinin bölgede verdiği kayıpların da etkisiyle ilişkisi koptu. Mücadeleye

kaldığı yerden devam ederken, çalıştığı inşaatta -patronun yeni malzeme almaya yanaşmadığı için- kullanılan malzemelerin eski ve çürük oluşu nedeniyle 4 Ağustos 1985'te 8. kattan düşerek yaşamını yitirdi.

Hasan Ataç: 1960'ta Dersim'de dünyaya geldi. Çok genç yaşta tanıştı devrimci düşüncelerle. Tutsak düşüğünde çok genç olmasına rağmen işkencede "ser verip sır vermeme" geleneğine bağlı kaldı. 13 Ağustos 1985'te İstanbul'da çatışmada katledildi.

Ali Karakaş: Türkiye'de mücadele yürütürken zorunlu olarak yurt dışına çıkan Ali Karakaş, orada da faaliyetlerini aksatmadan sürdürdü. Ağustos 1991'de geçirdiği bir trafik kazası sonucu Almanya'da yaşamını yitirdi.

Nurgül Bölükbaş: 15 Ekim 1970 Ordu Fatsa doğumlu olan Nurgül Bölükbaş (Yıldız) gerici ve zengin sayılabilecek bir aileye mensuptu. Ailesinin malını, mülkünü reddedip insanlığın kurtuluşu için Proletarya Partisi saflarında sınıf savaşımında yerini aldı.

Nurgül Bölükbaş, Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Hemşirelik Yüksek Okulu mezunuydu. Sivas Tüm Sağlık-Sen üyesi de olan Nurgül Bölükbaş, Halk Ordusuna katıldığı 1993 Nisan'ına kadar hastanenin, göz, KBB, acil ve cerrahi servislerinde çalıştı.

Muzaffer Kahraman: 1973 Ordu-Gürgentepe doğumlu olan Muzaffer Kahraman'ın (Bahtiyar) halkla ilişkileri, kitle bağları oldukça güçlüydü. İnsanlara kendini sevdirebilen, çalışan, yaratıcı bir insandı. İdeali gerilla olmaktı. Gecikmeli olarak '93 Temmuz'unun başında gerillaya katılan Muzaffer Kahraman, Mesudiye'de ve Gürgentepe'de iki kez düşman tarafından kuşatılmasına rağmen, her iki kuşatmadan da sıyrılmayı becerdi. Muzaffer Kahraman, içinde olduğu gerilla birliğinin Ordu'nun Mesudiye ilçesinin Ortaalan köyünde konaklar kenarında bir ihbar sonucu düşmanla girdikleri çatışmada 16 Ağustos 1993'te yoldaşı Nurgül Bölükbaş ile birlikte ölümsüzler kervanına katıldı.

Hakan Karabulut: 1971 yılında Balıkesir'e bağlı Bigadiç ilçesinin Akyar köyünde dünyaya gelen Hakan Karabulut, orta halli bir ailenin sekizinci çocuğudur. Pamuk tarlalarında çalışarak ya da hayvancılık yaparak geçimini sağlamaya çalışan ailesi, Hakan 10 yaşına geldiğinde onu Almanya'daki abisinin yanına gönderir. 1989 yılın-

da Almanya'da Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışan Hakan Karabulut, dost sıcaklığı, iyimserliği ve temizliği ile herkesin sevgisini kazanmıştır.

1994 yılında Proletarya Partisi'ne karşı girişilen darbeye doğrudan yana tavır alan Hakan Karabulut, o dönemlerde okulunu da bitirmiş ve Almanya vatandaşı olmuştu. 1996 yılında yaşanan SAG ve ÖO sürecinden oldukça etkilenir ve eylemlerde aktif rol alır. '98 Haziranında Türkiye'ye gelerek gerillaya katılır.

Hakan Karabulut, 9 Ağustos 1998 tarihinde çıkan çatışmada Tokat Topçam Dedeliköy civarında ölümsüzleşti.

Düzgün Öztürk: 1937 Dersim Geçimli (Ergen) köyünde doğan Düzgün Öztürk, 1938 sürgününde ailesiyle birlikte Afyon'a göç ettirildi. 1965 yılında da geçimini sağlayabilmek için Almanya'ya göç etti. 1978'de Proletarya Partisi'nin görüşleriyle tanıştı. Bir süre burada ATİF ve ULM Halk Ocağı içerisinde faaliyet yürüttü. Yakalandığı hastalık nedeniyle hiçbir zaman karamsarlığa kapılmadı. Yaşı 60'ı geçmesine rağmen mücadelesini sürdürdü.

ULM Tohum Kültür Merkezi kurucuları arasında yer alan ve Yönetim Kurulu Başkanlığını da yürüten Düzgün Öztürk, 1999 yılında yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle 8 Ağustos 2001 tarihinde hayatını kaybetti.

yazının başlangıcı 24. sayfadadır

Ekim'den ve Suruç'tan ve onlarca benzer katliamdan biliyoruz." dendi.

ANKARA

Ankara'da saldırıların gerçekleştiği Tuzluca'yı da düzenlenen eylemde, Alevilerin eşit yurttaşlık mücadelesinden vazgeçmeyeceği vurgulandı. Provokasyonlara karşı dikkatli olma çağrısında bulunulan eylemde, İçişleri Bakanlığı'na saldırıların arkasındaki güçlerin açığa çıkarılması çağrısında bulunuldu.

Açıklamaya ve yürüyüşe engel olma-

ya çalışan polis kitlenin kararlı duruşu sonrasında geri çekilmek zorunda kaldı. Kitle "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganıyla polisin engelleme girişimine tepki gösterdi.

DERSİM

Dersim'deki Alevi dernekleri, cemevlerine yönelik saldırıları düzenledikleri basın açıklamasıyla protesto etti. Eylem Dersim Emek ve Demokrasi Platformu bileşenleri katıldı. Açıklamayı Demokratik Alevi Dernekleri (DAD) Genel Başkanı Musa Kulu ik-

tidarı açıktan uyardıklarını ve göreve çağırdıklarını belirterek şunları söyledi:

"Bu saldırıların arka planını örgütleyicisini ve azmettiricisini derhal açığa çıkarın! Aksi takdirde zan altında kalmaktan kurtulamazsınız. Kınama ve geçmiş olsun ile geçiştirilecek bir durum değildir. Bu saldırının tüm yönleriyle açığa çıkarılması için kararlılıkla mücadele edeceğimizin bilinmesini istiyoruz. Hükümeti bir kez daha uyarıyoruz; cemevlerini tanımayan ve anayasal statüye kavuşturmayan,

Alevileri her türlü insanlık dışı asimilasyon politikasına tabi tutan, hakir gören aşağılayan yaklaşımlarınız bu saldırılara zemin hazırlamaktadır. Taleplerimizi kabul edin ve ibadethanelerimizi yasal statüye kavuşturun. Elinizi ve dilinizi inancımızdan ve inanç merkezlerimizden çekin! Bizi tarif etmeyin, tanıyın!"

Daha birçok ilde Alevilere yönelik saldırı protesto edildi. Eylemlerde devlet teşhir edilip halka cemevlerine sahip çıkma çağrısı yapıldı.

İntihar Ettiği İddia Edilen Tutsak Kadri Ekici'nin Ailesi: 'Bu Ölümün Tek Sorumlusu Devlettir'

HABER MERKEZİ- Diyarbakır Hapishanesinde tutulduğu hücrede yaşamını yitirmiş halde bulunan Kadri Ekici'nin ailesi, çocuklarının daha önce ölümle tehdit edildiğine işaret ederek, infaz edildiğini kaydetti.

Diyarbakır 2 No'lu Yüksek Güvenlikli Kapalı Hapishanesinde "devletin birliğini ve ülke bütünlüğü bozma" suçlamasıyla hükümlü olan ve 5 yıldır tutsak bulunan 25 yaşındaki Kadri Ekici, 21 Temmuz'da kaldığı hücrede yaşamını yitirmiş olarak bulundu.

Aileye telefonla ulaşan hapishane yönetimi, Ekici'nin "intihar ettiğini" iddia etti. Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü tarafından yapılan açıklamada da Ekici'ye dair "rutin kontrol esnasında intihara teşebbüs ettiği" denildi. Müdürlük, olaya dair adli ve idari soruşturmanın

başlatıldığını kaydetti.

Mezopotamya Ajansı'na konuşan aile Bağlar ilçesinde bulunan Hewêdanlılar Yas Evi'nde taziyeleri kabul ediyor ve çocuklarına dair iddialara inanmıyor.

ANNE: BASKI GÖRÜYORDU

Ekici'nin annesi Netice Ekici, oğlunu en son Kurban Bayramı nedeniyle yapılan hapishane ziyaretinde gördüğünü aktardı. Bayram öncesi yaptığı görüşlerden birinde oğlunun gardiyanlar tarafında darp edildiğini ve burnunun kırıldığını söyleyen anne Ekici, oğlunun yaklaşık bir yıldır tek kişilik hücrede tutulduğunu söyledi. Anne Ekici, oğlunun baskı gördüğünü ve bu nedenle psikolojisinin bozulduğunu belirterek, "Oğluma ilaçlarını vermiyorlardı. Tedavi etmiyorlardı.

Defin işlemleri sırasında da devlet bize baskı ve işkence yaptı. Ben oğlumun öldüğüne inanamıyordum, saatlerce mezarı başında oğlum uyanır diye bekledim. Madem oğlum intihar etti, cezaevi gardiyanları nasıl görmedi? Nasıl müdahale etmediler?" diye sordu.

'BAKIP, GÜLDÜLER'

Oğlunun yaşamını yitirmeden bir gün önce telefonla arayarak para istediğini belirten Ekici, "İntihar etmek isteyen biri neden para istesin? Para istediği günden bir gün sonra 'oğlum intihar etti' dediler bana. Biz gittiğimiz de bize 'Kadri Ekici için mi geldiniz?' dediler. 'Oğlum öldürdünüz' dediğim de bana bakıp güldüler."

'DEVLET SORUMLU'

Oğlunun gardiyanlar tarafından defa-

larca ölümle tehdit de edildiğini ifade eden Ekici, şunları söyledi: "Oğlum intihar etmedi, şayet intihar etmiş olsa bile gardiyan tarafından intihara sürüklendi. Gardiyanlar oğlum ölsün diye müdahale etmedi. Gardiyanlara, 'oğlum hücreden çıkartın' dediğim de bana hücrede 'kesici alet, ip, yorgan, battaniye bunların hiçbiri yok, maksat intihara teşebbüs etmesin' dediler. Gardiyan nerden biliyor da bunu söylüyor? Gardiyanlar oğluma 'kendini öldür sende kurtul bizde senden kurtulalım' diye söylemlerde bulunmuşlardı. Gardiyanlar hücre ve koşulları hiç mi kontrol etmiyorlar? Oğlum görmediler mi? Benim oğlum ölümüne terk edildi. Oğlumun ölümünde devlet sorumludur."

'İHMALSİZLİKTE YİTİRDİ'

Ekici'nin dayısı Aydın Kayar ise, Ekici'nin cenazesini kendisinin yıkadığını ve vücudunu kontrol ettiğini söyledi. Yeğenin sağ kolunun bileğinde şişkinlik ve morarma olduğunu belirten Kayar, Kadri'nin sağ kolunun çocukken kırıldığını belirterek, "Hücrede kesici alet, ip battaniye, nevresim ve yorgan bulunmaz. Kesici aleti nerden buldu da sol kolunu kesti. Üstelik sağ kolunun kırık olmasına rağmen bunu nasıl yaptı? Sağ kolunun kırık olmasından dolayı traşını yaparken bile yüzü komple yara olurdu. Kırık koluyla hiçbir iş yapamazken bileklerini kesmesi imkansızdır. Kadri, cezaevi ve gardiyanların ihmalsizliğinden dolayı yaşamını yitirdi. İntihar değil yeğenimi infaz ettiler. Biz bu davadan vazgeçmeyeceğiz. Bu ölümün tek sorumlusu devlettir." dedi.

Alevilere Yönelik Eş Zamanlı Saldırıları: NE İLK NE DE SON!

HABER MERKEZİ- Ankara'da Muharrem ayının oruç tutulan ilk gününde Alevilere, kurumlarına ve ibadethanelerine yönelik faşist saldırılar gerçekleştirildi. Alevilerin yoğun olarak yaşadığı Mamak ilçesinde Şahı Merdan Cemevi ile Ana Fatma Cemevi'ne, Çankaya ilçesinde ise Türkmen Alevi Bektaşî Vakfı Genel Merkezi'ne saldırıldı. Türkmen Alevi Bektaşî Vakfında bir kadın bıçaklandı. Ayrıca Tuzluca'yır Demokratik Alevi Dernekleri (DAD), Gökçebel Köy Derneği, Batıkent Serçeşme Cemevi'ne yönelik saldırılar da gerçekleşti. Ankara Emniyet Müdürlüğü yaptığı açıklamada saldırıları bir kişinin üstlendiğini söyledi. Ezilen inanç ve uluslara yönelik yapılan her saldırıda olduğu gibi bu

sefer de saldıran kişinin "psikolojik" sorunlarından kaynaklı saldırıyı ileri sürüldü. Ancak Alevilerin orucunun gününde eş zamanlı saldırıların örgütlenmiş olması bu durumun gayet de planlı olduğunu gösteriyor.

Alevilere yönelik saldırı İstanbul, Ankara, Dersim, İzmir ve birçok ilde düzenlenen eylemlerle protesto edildi. Yapılan açıklamalarda "Hükümeti açıktan uyarıyor ve göreve çağırıyoruz. Bu saldırıların arka planını örgütleyicisini ve azmettiricisini derhal açığa çıkarın! Aksi takdirde zan altında kalmaktan kurtulamazsınız" denildi.

İSTANBUL

İstanbul'da Gazi Cemevi, Şahkulu Sul-

tan Dergâhı ve birçok noktada açıklamalar yapılarak Alevilere yönelik saldırılara tepki gösterildi.

Gazi Cemevi önünde toplanan yüzlerce kişi yürüyüş yapmak istedi. Cemevi önünü ablukaya alan ve barikat kuran polis, yürüyüşe izin vermedi. Yürüyüş yapmakta ısrarcı olan kitle polise alkışlarla, sloganlarla tepki gösterdi. Ardından kitle "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganlarıyla Gazi mahallesindeki Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Şubesi önünde ortak basın açıklaması okundu.

Yapılan açıklamada:

"Öncelikle şunu belirtelim ki canlarımıza, cemevlerimize ve kurumlarımızı-

za saldıranlar, bu saldırıları planlayıp yönetenler bilsinler ki bizi demokrasi, özgürlük ve eşitlik mücadelesinden koparamayacaksınız. Çünkü biz, baskıya zorbalığa ve her türlü şiddet politikalarına boğun eğmeyiz. Savaş çığırtkanlığına ve her türlü çatışma diline karşı barışın ve kardeşliğin safalarında yer alırız.

"Biz Aleviler, tarih boyunca her türlü provokatör tertibinin karşısında ve bize yönelik her saldırıya rağmen 72 millete bir nazarla bakmaya devam ettik. Ülkemizi kana bulamak için tetikçileri ve güdümlü katilleri kullanan Derin Devlet güçlerini, Koçgiri, Dersim, Maraş, Çorum, Gazi, Gezi, 10

yazının devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi

yt ydemokrasi11

yt yenedemokrasi29.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20